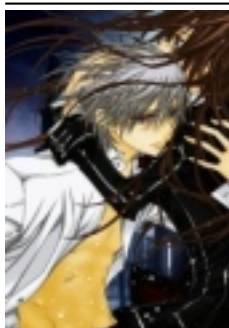

Em Hãy Dạy Tôi Cách Yêu đi !Xin Em đó

Contents

Em Hãy Dạy Tôi Cách Yêu đi !Xin Em đó	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18 - End	43

Em Hãy Dạy Tôi Cách Yêu đi !Xin Em đó

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-hay-day-toi-cach-yeu-di-xin-em-do>

1. Chương 1

Chap 1:

Hum nay, như mọi ngày, nó thức dậy sau khi nghe tiếng đồng hồ báo thức. Làm vệ sinh cá nhân xong, nó thông thả đi bộ đến trường mà ko cần ăn sáng. Hum nay là 1 ngày đẹp trời, làm cho tâm trạng của nó tốt hơn nhìu. Bỗng, 1 ông chú mặc áo khoác đi tới trước mặt nó, sau đó là...show hàng ra trước mặt nó. Khuôn mặt của nó đờ ra 1s...2s...3s...và bộ não của nó nhận thức đc rằng nó đang gặp 1 ông chú biến thái. Nó chưa biết phải làm j' thì có ...1 cái chân đạp thẳng vào hàng của tên biến thái, làm ông chú nằm xuống đường lăn wa lăn lại. "Là Vương Gia Kiệt"-nó nghĩ và giọng của hấn cất lên:

-Làm bản giày của mình! Đôi giày này nên nằm trong thùng rác là vừa

Rồi hấn quăng lun đôi giày đất tiền vô thùng rác, sau đó bảo nó:

-Lên xe đi, tao chở mày đi

-Ko

-Con nhỏ này, lì lợm thế, lên tao chở cho an toàn

-Ko

-Tại sao?

-Ko thích

Bất ngờ có 1 bàn tay nhấc bổng nó lên và đặt nó lên xe nhẹ nhàng như nhấc bổng 1 con búp bê. Nó lặng lẽ thở dài và ngồi yên ko phản ứng. Chiếc moto bóng láng rồ ga chạy vụt đi. Hấn và nó là bạn thân, có chuyện j' hấn cũng kể cho nó nghe, còn nó chỉ im lặng lắng nghe và ít khi tâm sự với hấn lắm. Trong trường, 2 đứa ít nói chuyện mặc dù lúc nào cũng dính sát bên nhau. Chuyện tình cảm của hấn nó cũng biết hết, tính cách hấn nó cũng hiểu rõ, hấn thích ăn món j', thích làm j', thích mẫu con gái ra sao, tất cả nó đều biết hết. Cũng ko hẳn là hấn kể cho nó nghe, mà là nó cố gắng tìm hiểu, chỉ đơn giản rằng: nó thích hấn!

Chiếc xe dừng lại trước cổng trường, lập tức mọi ng' dạt sang 2 bên cho hấn chở nó đi vào. Những ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị chăm chăm nhìn vào 2 ng'. Nhưng nó biết, ko lâu nữa, những ánh mắt đó sẽ nhìn vào ng' con gái khác.

Vào lớp, hấn ghé sát vào tai nó và hỏi nhỏ:

-Lúc nãy có sợ ko ?

-Ko hề-nó trả lời mà khuôn mặt ko có chút xú biểu cảm j'

-Tao đã bảo là sáng đợi tao sang chở mày đi học mà ko nghe

-Sao mày wan tâm tao thế? Tao có phải con nít đâu

-Nhưng mày là bạn thân của tao, tao ko mún mày có chuyện

-.....(đang vui+ pùn : vì a Kiệt bảo xem ss là pạn và mun bảo vệ ss í mà)

-Sao thế

-Vào tiết rồi, về chỗ mày ngồi đi

-Uk'

* 2 a chị là pạn nên xưng hô là mày tao đấy ạ, e thấy dễ thể thì tự nhiên hơn

Ngồi trong lớp, mấy tiết đầu, nó ngẩn ngơ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nó ko mún phải tiếp tục làm bạn với hấn nữa. Nó mệt lắm rồi, nó muốn từ bỏ, nhưng ko làm bạn thì nó và hấn sẽ là j' đây ? 2 ng' đừng ak'? Điều đó nó càng ko mún. Chỉ cần hấn hạnh phúc là nó vui. Vậy thì khi nào nhìn thấy hấn iu 1 ng' thật lòng thì nó sẽ đi vậy! Nó nghĩ thế và chìm vào trong giấc ngủ chập chờn. Nó mơ

Tiếng chuông báo giờ nghỉ vang lên,nó uể oải mở mắt và đi xuống canteen mua bữa trưa(tiện thể ăn sáng lun).Dù canteen khá đông và ng' ta phải giành giật mới có cái mà ăn trưa thì có 1 kẻ ngược lại: ung dung dùng sắc đẹp trời phú đi dụ dỗ trai tơ = ánh mắt long lanh khiến khối kẻ

phải nhập viện vì mất máu wa nhiều.

Cầm hộp cơm vừa “xin” đc,nó chậm rãi về lớp vừa nghĩ tới chuyện cách đây ko lâu,hắn bảo rằng ng' đẹp thì thường ngu ngốc,nhưng nó lại rất thông minh,và hắn thích sự thông minh của nó.Lúc đó,hắn còn nói thêm 1 câu khiến tim nó suýt nhảy ra ngoài lồng ngực:“Tao rất thích mày đấy”.Nó biết thích ở đây chỉ là 1 ng' bạn này thích ng' bạn kia nhưng trái tim búng bình của nó cứ đập liên hồi,y như vừa chạy 100km xong vậy.Nghĩ thế, nó thở hắt ra ,mở cửa lớp thật nhẹ.Nó vừa ghé mắt dòm vô trong đã bắt gặp 1 cảnh tượng cực-kì-dễ-gây-hiểu-lầm: hắn và Lưu Hạ Thảo-cô bạn dễ thương hiền lành-đang ôm nhau.Lúc ấy,ko hiểu sao nó liền nép wa 1 bên để...nhìn lén .2 ng' trong phòng mặt bắt đầu đỏ lên và vội vã buông nhau ra như ko có j' xảy ra hết,ta đây hoàn toàn vô tội.Đợi cho vài phút trôi wa,nó mới đi vào lớp.Dù nó bắt mình phải thật tự nhiên nhưng khuôn mặt nó đanh lại,ánh mắt cực vô hồn và sắc bén,toàn thân tỏa ra hàn khí. Bấy giờ nó mún giết ng' .Rồi nó nghĩ lại : ko phải nó mong cho hắn có hạnh phúc sao? Nó ghen tuông như vậy có phải wa ích kỉ và phí sức ko? Hắn chỉ coi nó là bạn mà.Nó quyết định chiều nay sẽ hỏi hắn rõ ràng.Suốt buổi học hôm đó,do mãi theo đuổi những suy nghĩ riêng và quên ko bỏ đi bộ dạng cực đáng sợ của mình nên nó ko biết có 1 cặp mắt nhìn nó khó hiểu.

Ở trường,dù ít giao tiếp và kết bạn, lại nghèo và mồ côi nhưng nó có 1 chỗ đứng khá cao trong trường,đơn giản là vì nó suốt ngày cặp kè với hắn.Nó đi đâu cũng có ng' sẵn sàng cúi chào khi nó bảo,nó nói j' cũng có ng' sẵn sàng làm theo,nói theo cách ng' xưa hay nói là ” oai phong lẫm liệt“.Thế mà bây giờ Hàn Băng Băng oai phong lại phải đi cổng sau của trường(giới thiệu sơ nét về cái cổng sau: nhỏ chỉ đủ cho 1 ng' bình thường bước wa, mập mập mũm mĩm là wa ko vừa, do đã đc xây lâu lắm rồi nên rêu xanh bám đầy,wa bao năm tháng nhà trường sửa tới sửa lui thế nào ko biết mà rốt cục nó lại nằm sát rạt bên cái WC,vì vậy lấy lun cái mùi thơm tho của WC,nhà trường đã khóa lại nhưng chỉ cần 1 cọng kẽm Băng Băng có thể mở đc dễ dàng)Nghĩ đến việc phải bước qua cái cổng ” đáng kinh tởm ” như vậy,dù có lạnh lùng đến mấy Băng Băng cũng ko thể ko cảm thấy nhục nhã,vì từ trước tới giờ nó toàn đi cổng trước, đi đến đâu là ng' ta tránh đường tới đó.Nhưng nó thà cảm thấy ghê ghê 1 chút chứ còn hơn là phải gặp mặt hắn bây giờ.Sau khi vượt wa cái cổng đó, nó nghĩ tới việc đi đường khác để về nhà,nghĩ là làm,đáng lí ra phải rẽ trái thì nó lại rẽ phải,đi xa hơn 1 chút nó cũng ko ngại.

Trong khi đó,ở cổng chính,1 tên con trai mặt mày cau có đứng dựa vào chiếc moto đắt tiền ,lầm bầm :

- Con nhỏ này,làm j' mà lâu thế ko biết, đừng nói là nó còn ngủ nha. Biết thế này thì mình ko có rảnh đứng đợi nó đâu.Mình cứ sợ nó đi về 1 mình lại gặp mấy tên biến thái,định chở nó về.Chứ nếu ko thì bây giờ mình đang đi chơi với nhỏ ấy rồi.

Nói tới đây, hắn mỉm cười dịu dàng khi nghĩ tới ” nhỏ ấy“.Ngày thường hắn ko cười mà khối nàng xin chết, bây giờ hắn cười,còn cười dịu dàng thì ngay cả mấy bà mấy cô luống tuổi còn mong mình trẻ lại.Và rồi hắn nghĩ tới chuyện xảy ra vào giờ nghỉ trưa, hắn dạo này hay nhìn Lưu Hạ Thảo, vào lớp là wan tâm xem nhỏ có đến chưa, mỗi buổi sáng thức dậy thì lại nghĩ tới nhỏ đầu tiên, rồi nhiều khi lại ngồi ngẩn ngơ hàng giờ chỉ vì nghĩ tới Lưu Hạ Thảo.Cảm giác này có phải là iu ko nhĩ ??? Rồi hắn lại ngó quanh tìm nó, sao ko thấy nó ra nhĩ ? Hắn nhớ khuôn mặt lạnh tanh của nó khi bước vào lớp cùng ánh mắt sắc bén như mún giết ng'.Hắn đã gọi rồi ném vào đầu nó mấy chục cục giấy ghi vôn vện 2 chữ :” Sao thế?” mà nó cũng chẳng tỏ phản ứng j'.Lúc ấy, bao nhiêu thứ liên wan tới Lưu Hạ Thảo trong đầu hắn bay mất tiu,hắn chỉ chú tâm tới nó.Àh! Hắn nhớ nó có nói rằng nếu có bất kì điều j' thắc mắc cứ hỏi nó, nó sẽ trả lời hết.Lát gặp nó phải hỏi mới đc.

Đợi mãi ko thấy nó đâu,hắn suy nghĩ xem nó có ra lúc nào mà hắn ko thấy ko. Nhưng chuông vừa reo là hắn vọt ra cổng trường ngay mà,” CỔNG SAU”, 2 chữ đó chợt xuất hiện trong đầu hắn và hắn rồ ga đi tìm nó ngay lập tức.

2. Chương 2

Chap 2:

Nó lết những bước chân mệt mỏi trên đoạn đường vắng vẻ. Đầu nó trống rỗng. Chỉ còn 1 đoạn nữa là nó về đến nhà, chưa tới 200 m nữa. Cũng may là hôm nay nó được nghỉ làm thêm. Chứ nếu không nó sẽ làm hàng hà sa số những việc vô cùng ngớ ngẩn như thổi lộn tiền cho khách, bưng món của bàn này ra bàn khác, vấp té, làm bể chén đĩa1 ng' con trai lại gần nó và hỏi đường, nhưng nó chỉ mãi mà a ta vẫn không biết, thế là nó đành đi theo lun. May là a ta mù đường nhưng rất vui tính, ng' như nó mà nhiều khi cũng phải cười vì những câu nói rất dễ thương của a.

Có tiếng rồ ga phía sau lưng nó, hấn chạy đến, ánh mắt lo lắng, hỏi dồn dập:

-Mày có sao ko? Mày đã đi đâu thế? Sao không bảo tao 1 tiếng? Đường này đâu phải đường mày về nhà. Còn tên này là ai?

Hấn quay sang ng' con trai, a bảo:

-Sao lại nói mày tao với ng' con gái xinh thế này. Cậu thật bất lịch sự.

Nó nói:

-Không sao đâu a. Cậu ta là bạn của e. Bạn e xinh xắn hơn như thế rồi.

-Thế à! Được rồi! Đi đến đây là a biết đường rồi, cảm ơn e nhé. A đi đây.

Sau khi a ta đi khuất, nó lại tiếp tục bước đi. Đường như không thêm để ý đến hấn.

-Này! Bỏ đi thế mà coi được à? Ít ra cũng giải thích với tao vài câu đi chứ

-.....Giải thích cái gì đây

-Mày còn hỏi à? Tại sao mày lại ra về = cổng sau. Làm cho tao chờ mòn chết. Không thấy mày làm tao lo lắng biết không? Dọa ng' ta gần đau tim mà chết đây này, thế mà mày tỉnh bơ thế hả? Đáp lại sự lo lắng của tao là gì? Mày đi thẳng mà không có 1 lời cảm ơn sao ???-Hấn nói như quát vào mặt nó

-.....nó bối rối trước sự giận dữ bất ngờ của hấn nên không biết phải trả lời làm sao. Hấn như nhận ra rằng nói hơi quá đáng, liền dịu giọng:

-Tao xin lỗi! Nhưng lần sau đừng làm tao lo như vậy nữa nhé. Mày là bạn thân của tao. Mày rất quan trọng

-Tao không cần mày quan tâm. Tao không còn nhỏ nữa. Mày đi đi. Không cần mày chở tao về nhà đâu. Dù gì tao cũng là bạn thôi mà, đâu cần phải quan tâm thái quá như vậy. Tao biết mày đang thích 1 ng'. Mày đi mà lo cho ng' đó đi. Nó nói như trút giận rồi chạy đi. Để cho hấn đứng đó ngẩn ngơ, không hiểu mình nói sai cái gì.

Tối đó, nó phone cho hấn chỉ nói 1 câu ngắn gọn: mày thích ai, tao sẽ giúp mày của nhỏ đó! Rồi cúp máy cái rụp. Mặc kệ hấn la oai oái:

-Này! Này! Này! Con nhỏ kia. Tao chẳng hiểu gì hết

Đêm đó, nó đi ngủ với hàng đồng suy nghĩ trong đầu. Nó chắc chắn ng' hấn thích là Lưu Hạ Thảo, và nó sẽ giúp hấn của con bé hiền lành đó = mọi cách. Rồi nó thiếp đi trong ý nghĩ rằng nó sẽ từ bỏ được hấn

Đêm đó, hấn cũng đi ngủ với hàng đồng suy nghĩ trong đầu. Hấn chắc chắn nó đã biết hấn đang để ý tới Lưu Hạ Thảo. Rồi hấn ngáy khò khò với hình ảnh Hàn Băng Băng trong đầu.

Hôm nay, nó dậy muộn hơn thường ngày, nên tất nhiên đến trường cũng sẽ muộn hơn. Lúc nó bước ra khỏi cửa, 1 ổ bánh mì được chìa ra trước mặt:

-Ăn đi

-Không

-Ngày nào cũng nhìn ăn sáng thì không tốt đâu

-.....cầm lấy ổ bánh mì

-Ngoan ngoãn thế có phải dễ thương hơn ko ?Lên xe đi,tao chở

Nó leo lên xe và gặm bánh mì 1 cách trầm ngâm.Nó muốn nói với hần chuyện tối hum wa nhưng ko biết mở lời thế nào.Rất may,hần nói giùm nó lun(a Kiệt hiu chị Bằng gê):

-Chuyện tối hum wa là thế nào?...Chẳng lẽ mày biết tao đang để ý Lưu Hạ Thảo.

Nó bỗng buồn cười,tên Vương Gia Kiệt ngày thường dù bị ng' ta đánh chết cũng nhất quyết ko nói bí mật liên quan đến điểm yếu của hần(như ng' iu chẳng hạn).Thế mà hum nay nó chưa đụng vô 1 sợi tóc của hần,thậm chí chưa nói j' hết mà hần đã khai tất tần tật.Nhưng nó ko cười,nó lạnh băng trả lời:

-Ừh! Tao biết rồi! Và tao sẽ giúp mày của nhỏ đó ! OK?

-Vậy là mày làm quân sư tình iu cho tao àk?

-Đại loại thế

-OK ! Thế hum nay tao phải làm j'? Mà mày thấy tóc tao như thế này nhỏ đó thích ko? Quần áo tao mặc ko tệ chứ hả?Gặp nhỏ đó tao phải nói câu j' đầu tiên?blah....blah.....blah.....

-Hỏi nhieu wa! Trước tiên phải kể cho tao nghe trong giờ nghỉ trưa mày và Hạ Thảo đã làm j'?

-Mày thấy sao? -Hần ngạc nhiên rồi ấp úng:thì...ừm....tao...ừm...lúc đó ko hiểu sao tao ko tự chủ đc bất ngờ ôm nhỏ đó,rồi nói với nhỏ đó rằng tao thích nó.

-Dạo này mày có wen cô nào ko?

-Có,vài ng' thui

-Bỏ đi

-Cái j'

-Bỏ "vài ng'" đó đi,bây giờ mày phải coi Lưu Hạ Thảo như bạn gái chính thức của mày.Đừng có lảng nhăng nữa.Nhìn cô ta hiền thế thui chứ ghen lên là phiền lắm.

-Ừh! Tao nghe lời mày vậy

Chạy xe mà đầu óc hần cứ đi du lịch ở Vũng Tàu hoài,khiến nhieu khi xe đâm vô cột đèn,ng' đi đường,và làm Bằng Bằng vài lần khiếp vía,ôm chặt lấy hần.Những lúc hiếm hoi đó,đầu óc hần lại trở về đúng vị trí của mình,và mặt thì đỏ lên,nhưng hần thích nó ôm hần vì cảm giác rất dễ chịu.Khi nó định buông hần ra,hần giữ tay nó lại và bảo:

-Để yên như vậy đi

-Ko

-Tao bảo: Để yên như vậy đi

Nó biết bây giờ hần ko phải là Vương Gia Kiệt-thằng bạn chí cốt của nó- mà là Vương Gia Kiệt-ng' cầm đầu của nhieu băng nhóm khét tiếng thế giới ngầm cực kì đáng sợ.Lúc này,tốt nhất nên nghe lời hần,nếu ko thì ko biết hậu quả sẽ ra sao.Và nó cảm thấy sợ con ng' này,khi ôm hần,nó run nhẹ.Nhưng hần vẫn cảm nhận đc.....Cảnh tượng lãng mạn đó lọt vào trong tầm nhìn của 1 ng',ng' đó chăm chú nhìn theo đến khi chiếc moto đi khuất.....

Đến trường,hần ngó quanh tìm kiếm Lưu Hạ Thảo, 10 sau nhỏ mới đến,bước lại gần hần,nhỏ nói:

-Hum wa,nhận được lời tỏ tình của bạn mình rất vui.Và câu trả lời của mình là : Đồng ý,mình sẽ hẹn hò với bạn

Hần vui sướng nhắc bỗng Lưu Hạ Thảo lên và ôm vào lòng 1 cách dịu dàng,miệng nở nụ cười cực kute trước bao nhieu cặp mắt nhìn chăm chăm vào họ.Cả ngày hum đó,toàn trường bàn tán xôn xao về cái tin mới cực kì hot,hot đến mức mấy thầy cô cũng 8 chung với học sinh lun.Bằng Bằng đi đến đâu cũng nhận được những ánh mắt thương hại và những lời nói như:

-Tội nghiệp,cứ tưởng cô ta sẽ là bạn gái chính thức của a Kiệt lun chứ.Thế mà lại bị bỏ rơi thê thảm thế đấy

-Ừh ! Xinh xắn thế mà ! Lưu Hạ Thảo sao = cô ta đc. Đúng là hồng nhan bạc phận.

-Ánh mắt cô ta vô hồn thật đấy. Chắc sốc wa nó thành ra như vậy.

Blah.....blah.....blah.....blah.....

Nó cảm thấy thật wa sức chịu đựng,nó ghét nhất là bị ng' ta thương hại, cảm giác thật nhục nhã,nó mún hét vào mặt những ng' đó rằng nó ko cần đc thương hại,các ng' nghĩ làm vậy là cao thượng sao ? 1 lũ đối trá.Ko phải các ng' lun cảm ghét khi thấy tôi đi với Gia Kiệt sao? Bây giờ lại thương hại tôi. Tôi ko cần. Tôi ko cần.Nó ko chịu nổi nữa,nên vọt chạy lên sân thượng của trường,nơi nó đến mỗi khi buồn, khi vui, chỉ cần lên đến đó là nó có thể khóc. Mở cánh cửa, bầu trời trong xanh hiện ra,nó lao đảo bước lại gần lan can và ngồi sụp xuống.Nó khóc, lần đầu tiên sau 14 năm nó khóc. Bao nhiêu kí ức đau thương chợt ùa về.....

Ngày đó,năm nó 3 tuổi, nó vẫn còn là cô bé ngây thơ và hồn nhiên,sống hạnh phúc trong vòng tay cha mẹ.Rồi ba nó bị 1 bọn ng' dụ dỗ đánh bạc và thua trắng.Họ đến và đập phá nhà nó,bắt ba nó trả tiền,thấy mẹ nó trẻ đẹp, bọn còn đồ lỏi mẹ ra trước mặt ba và cưỡng bức mẹ. Sau khi làm chuyện ***** đó,chúng lấy hết những thứ có giá trị cùng toàn bộ tài sản còn lại rồi bỏ đi. Cũng may ba mẹ giấu nó vào tủ và bảo nó phải thật im lặng nên nó được an toàn. Những ngày tháng sau đó là cơ cực nhất trong cuộc đời nó- nếu cuộc đời nó chỉ tính tới năm 17 tuổi.Sau chuyện đó, mẹ nó wa tủ nhục rồi tự tử. 1 thời gian sau,ba thương nhớ mẹ wa nên bệnh nặng rồi cũng ra đi. Nó sang sống với bà, bà là ng' hiền lành và dễ mến,bà rất thương nó, nhưng cô chú nó phải nuôi thêm nó thì rất bức mình, coi nó là cái gai trong mắt. Bắt nó làm việc quần quật cả ngày,đến bữa ăn thì phải ăn cơm thừa canh cặn, Tết đến vẫn phải mặc bộ quần áo vá vú thường ngày.Nhưng nó ko hề khóc, nó cam chịu số phận tủi nhục đó. Và rồi 1 ngày bà nó đuối vào tay nó ít tiền,

3. Chương 3

Chap 3:

bảo nó trốn đi, bà nghe đc rằng cô chú định bán nó cho ng' ta. Thế là nó trốn đi, lại típ tục làm việc, rồi ko biết = cách nào nó thuê đc căn nhà nhỏ, ko xa lắm với 1 căn biệt thự to đùng. Khi ba mẹ nó ko còn, nó vẫn típ tục đi học ở lớp học tình thương, nên nó ko ngu hơn ng' đồng trang lứa chút nào. Trong lớp học, chỉ mình nó là chỉ giữa đám nhóc bụi đời. Nó lun chăm chỉ đi học, cô giáo phải dạy riêng cho nó vì chương trình lớp nhỏ nó đã học hết rồi. Cô là ng' tốt bụng, cô dạy cho nó ko lấy tiền. Nó xem cô như là mẹ và cô cũng rất thương nó.Nhưng cuối cùng cô lại bị điều đi nơi khác. Lúc ấy, nó tự hỏi kiếp trước nó đã làm j' để kiếp này những ng' nó thương iu đều lần lượt rời xa nó . Hay nó ko đáng đc iu thương ???

Nó nhớ tới cái ngày nó gặp hân.Đó là 1 ngày mưa tầm tã, sau khi đi làm về, do quá mệt lại phải dầm mưa nên nó ngã xuống mặt đường và nằm lun ở đó. Lúc đó , đường vắng vẻ nên nó cứ nghĩ mình sẽ chết, nhưng rồi trước khi ngất đi, nó thấy một ng' đi lại phía nó, lay lay ng' nó rồi bế nó lên. Tỉnh dậy trong căn phòng sang trọng với trai đẹp ngồi bên cạnh, nó cực kì ngạc nhiên nhưng nét mặt vẫn tỉnh bơ, nó nói ” cảm ơn ” rồi đi thẳng ra ngoài. Nhưng đi lòng vòng 1 hồi trong căn biệt thự wa lớn, nó bị lạc, đang chuẩn bị hỏi đường ông bác tóc hoa râm đứng gần đó, chưa kịp mở miệng thì ông ta nói với nó:

-Mời cô đi theo tôi, cậu chủ đang đợi.

Rồi quay đi ko đợi nó phản ứng, thế là nó đành đi theo ông ta về lại căn phòng khi nãy. Sau khi ông quản gia đi rồi, tên con trai mở miệng nói với nó:

-Cô tên j' ?

-Hàn Băng Băng

-Tên lạnh thật đấy, nhìn mặt cũng xinh, body lại chuẩn. Ko biết cô có ngu ngốc ko nhì

-Dĩ nhiên là ko

-Tự tin thật, sao lúc nãy đi nhanh thế. Mỹ nam ngồi đây mà ko lưu luyến j' sao ?

- Tôi mún về

- Có về cũng phải cời trả cho tôi bộ đồ cô đang mặc chứ

Nó nhìn xuống và thấy mình đang mặc 1 bộ váy trắng rất đẹp và....rất sexy

-Đồ của tôi đâu ?

- Tôi ném đi rồi

- Thế thì bộ này coi như đền bù vậy. Đền bù cả vật chất lẫn tinh thần đấy nên bộ này có mắc hơn 1 chút cũng ko sao đâu.

- Nếu cô làm bạn gái của tôi, tôi sẽ cho cô nhiều hơn thế

-Tôi ko phải loại con gái đó.Nói rồi, nó

tát vào mặt hắn 1 cái thật ” dịu dàng”, sau đó đi ra ngoài nhờ ông quản gia dẫn đường.

Về đến nhà, nó chợt nhận ra ngôi biệt thự đó chính là ngôi biệt thự ko xa nhà nó. Hình như ngày nào đi giao hàng nó cũng đi wa.

Thế là sau sự kiện đó, tên con trai điều tra tung tích của nó và mò đến nhà hàng ngày. Lúc đầu chỉ toàn chọc ghẹo nó, dần dần 2 đứa trở nên thân thiết và thành bạn lúc nào ko hay.

Và nó cũng ko hiểu tại sao nó lại lạnh lùng đến mức này. Bảo là nó khóc nhưng nó chỉ làm rơi xuống 1 giọt nước mắt, trong ngày giỗ cha mẹ cũng vậy, nó ngồi trước mộ và chỉ khóc đúng 1 giọt nước mắt, ko hơn ko kém, nó cảm thấy thế là đủ, 1 giọt nước mắt đủ để diễn tả nỗi cay đắng của nó rồi. Sau khi bình tĩnh lại, nó cúp lun tiết học cuối cùng và ngồi trên sân thượng. Nơi này làm nó thấy rất bình yên. Nó lun thắc mắc ko biết trường xây cái sân thượng này làm j’ khi ko cho học sinh lên. Nơi này chỉ 1 mình nó biết cách mở khóa, nên coi như đây là địa bàn của nó lun, đến hắn còn ko biết. Giờ này trong lớp, hắn đang làm j’ nhỉ ? Chắc là ngồi ngắm Lưu Hạ Thảo rồi ! Nó thở dài và tựa đầu vào lan can. Nó thiếp đi lúc nào ko biết.

Nó nghĩ thế, nhưng nó đoán sai. Hắn ngồi trong lớp ko phải ngắm Lưu Hạ Thảo, mà ngắm.....cánh cửa lớp. Hắn đợi nó mở cánh cửa đó ra và nói:

-Xin lỗi thầy, e đến trễ

Nhưng mở cánh cửa đó ko phải là nó. Hễ mỗi lần cánh cửa đc mở ra là hắn chờ đợi để rồi thất vọng. Ko ai trong số đó là nó cả . Từ sau khi nhận đc câu trả lời của Thảo, hắn mãi vui mà ko để ý rằng nó biến đi đâu mất tiu. Đến khi nghỉ trưa,hắn định rủ nó đi ăn cơm với mình thì nhận ra chỗ ngồi bên cạnh hắn trống ko. Hắn đi tìm nó đến nỗi lưng áo ướt đầm mồ hôi, mái tóc ướt bết lại trên trán. Hắn ko biết tại sao mình lại như vậy, hắn chỉ biết khi đó hắn ko hề có ý định chạy chậm lại chút nào, hắn chỉ mún chạy nhanh hơn, mún nhìn thấy mái tóc dài của nó. Nếu nhìn thấy nó lúc đó, hắn sợ mình ko kiềm chế đc mà chạy lại ôm chầm nó lun wa. Rốt cục vẫn ko tìm đc nó, hắn lết thết đi về lớp, Hạ Thảo đã đợi sẵn ở đó, nhỏ mún cùng hắn ăn cơm. Trong bữa ăn, nhỏ hỏi hắn :

- Kiệt thix mình thật ko?

-Tất nhiên là thật

-Thế ngày mai Kiệt đến chở mình đi học nha

-Hả ? Thảo đi học 1 mình vẫn đc mà!

- Ko đc sao ? Bộ Kiệt phải chở ai khác đi học àh ?

-Àh ko ! Mai Kiệt sẽ đến chở Thảo đi. Hắn trả lời miễn cưỡng.Tìm con nhox Hàn Băng Băng rắc rối chưa xong thì lại phải chở Lưu Hạ Thảo đi học.Chiếc moto đó hắn rất quý, trừ Hàn Băng Băng ra, chưa có ai đc phép lên, kể cả những bạn gái của hắn trước đây. Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhận ra 1 điều ai cũng thấy mà chỉ mình hắn ko thấy : hắn đối xử với nó wa đặc biệt.

Lưu Hạ Thảo lại lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn:

-Kiệt chở mình về chiều nay đc hok?

-.....

-Kiệt ơi Kiệt àh

-Hở! Thảo nói j‘

-Chiu nay Kiệt chở mình về đc hok?

-Đ..ượ..c được chứ

Hồi chuông vang lên báo giờ ra về. Hấn tay trong tay với Thảo ra về khiến hàng chục cặp mắt đổ dồn về 2 ng‘ họ. Lưu Hạ Thảo chưa bao giờ đc nhiều ng‘ nhìn vào như vậy nên rụt rè nép sau lưng của Gia Kiệt, khuôn mặt ửng hồng, nhỏ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hấn mặt lạnh tanh, nhỏ ngạc nhiên lắm. Sao đi về với bạn gái mà mặt mày sứt mẻ thế ? Khi đi wa cổng trường, nhỏ càng ngạc nhiên hơn khi hấn ko đi lấy xe, nhỏ hỏi:

- Xe của Kiệt đâu

-Hum nay Kiệt mún đi bộ về nhà với Thảo, đc ko? Hay Thảo mún đi xe- hấn nói với bộ mặt đáng sợ

- Àh.. đi bộ cũng đc.- Nhỏ giết mình, bối rối .Để Thảo dẫn Kiệt về nhà Thảo cho biết đường nha

Hấn cảm thấy khi ở cùng ng‘ con gái này wa chán. Trò chuyện thì khách sáo lịch sự, phiền phức wa. Hấn thích ở cùng nó hơn. Ở cùng nó hấn mới chính là con ng‘ của hấn. Nhưng tỏ tình với ng‘ ta chưa đc 2 ngày mà lại đá ng‘ ta liền hay sao ? Làm thế hấn hơi áy náy, vì dù sao Thảo cũng là ng‘ con gái rất hiền lành. Và hấn cũng ko tin là hấn thích Băng Băng, vì thỉnh thoảng vô tình nghĩ tới nó, tìm hấn ko gặp thành thịch, mặt hấn ko ửng hồng. Nhiều đồ thui cũng đủ chứng minh hấn ko thích nó. 2 đứa chỉ là bạn. Hấn đã nhủ thầm như thế bao nhiêu lần rồi.

Nó ở trên sân thượng ngủ cuối cùng cũng tỉnh dậy. Nó chậm chạp bước những bước dài băng qua rất nhiều hành lang. Và nó đi ra cổng trường, nó chợt thấy chiếc xe của hấn đậu trong bãi xe, nó nghĩ là hấn chờ nó, nhưng hấn quý chiếc xe đó lắm mà, sao hum nay bỏ nó nằm bơ ở đây thế này ??? Mà cũng đúng, có bạn gái rồi thì làm sao ở lại đợi nó cơ chứ, nếu chiếc xe còn ở đây tức là 2 ng‘ đó đã đi bộ về rồi. Hấn chịu chuông mọi ý thix của nhỏ đó sao ? Hấn thix nhỏ đó đến thế àk ? Vậy là ngày nó nên ra đi đến càng ngày càng gần. Nó đau wa ! Đau thật đau! Phải chi nó có 1 gia đình hay chỉ đơn giản là 1 chú cún thui để nó có thể than khóc. Nhưng trong ngôi nhà nó đang ở, chỉ có những vật vô tri vô giác, cuộc sống của nó lúc nào cũng cô đơn mà. Thôi wen đó giờ đây nó mún phá bỏ, nhưng làm sao đây? Nó chỉ có thể sống cô đơn, mãi mãi cô đơn. Dù có vài ng‘ tốt bụng bước vào cuộc đời nó, nhưng họ lúc nào cũng khiến nó iu thương họ thật nhiều rồi cất bước đi. Tại sao vậy ??? Nó đã làm j‘ có lỗi nặng đến mức phải trả giá đến thế này ?

Hum sau,nó cúp học. Nó đến chỗ nó làm thêm: 1 quán kem-trà sữa và có bán chút đồ ăn nhanh. Vì ca của nó là vào chiều tối nên nó xin a chủ quán cho nó ngồi chơi, nếu quán đông thì nó sẽ phụ bưng bê ko lấy tiền, dĩ nhiên, a chủ quán gặt đầu cái rụp. Cửa mở ra, 1 cô gái bước vào, cô ta cắt tóc tomboy, để đuôi dài và nhuộm đỏ, cô ta mặc toàn đồ con trai, nhưng làn da trắng nõn, mắt to, mi dài, môi hồng, nhìn ko biết là con gái mới lạ. Nó cảm thấy cô gái này rất thú vị, bèn tiến lại và hỏi:

-Chào bạn,bạn dùng j‘?

-Cho tui 1 ly trà sữa anh đào bánh flan trứng, 1 ly kem gấu misa loại đặc biệt, cỡ to ấy, 1 chén súp, 1 đĩa xúc xích hoành thánh chiên, 2 cái sandwich, thêm ly nước ép dưa hấu nữa.(ăn j‘ lắm thế)

Cô ta nói 1 hơi rồi đặt cuốn menu xuống, nhìn chằm chằm vào khoảng ko. Nó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta và hỏi:

-Đói lắm sao ?

-(ngạc nhiên) Liên quan j‘ đến cô?

-Ko mún nói thì thui

-Do pùn thui, ăn giải sầu đó mà.

-.....

-Ngồi xuống nói chuyện với tui đi, tui pùn wa

-(Ngồi xuống, im lặng)

-Àh mà, cô tên j'?

-Hàn Băng Băng

-Lý Tiểu Phương. Chịu làm bạn tui ko?

-(gật đầu)

4. Chương 4

Chap 4:

-Hum nay, ở quán trà sữa X, Lý Tiểu Phương và Hàn Băng Băng quyết định kết thân thành bằng hữu tốt, ko sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong đc chết cùng năm cùng tháng cùng ngày. Có sướng cùng hưởng, có họa tự chịu àh lộn, có họa cùng chia. Đến kiếp sau nhất định sẽ lại làm bạn pè. blah.....blah.....blah.....

Kon nhỏ Lý Tiểu Phương thao thao bất tuyệt, ko để ý Hàn Băng Băng đang nhìn sững mình. Băng Băng nghĩ: " Trời ơi, nó coi phim Trung Quốc nhieu wa rùi sao ? Cái j' mà bằng hữu tốt, cái j' mà chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, lỡ nó chết yểu thì chẳng lẽ mình chết theo nó sao ? Kooooooooooo, mình mún sống ít nhất 99 tuổi thêm 364 ngày 23 giờ 59 phút 59 giây rùi mới chết chứ. Mìh chịu khổ nhieu rùi, ít ra phải sống thọ chút chứ. Ông ghét tui lắm hả ông trời."

-Nè, sao jà- Phương hỏi

-(lắc đầu) ko sao, đồ ăn nè.

-Mắm mắm, cháp cháp, ngon wa là ngon. Nè, Băng Băng, quán này làm ăn đc lắm đó. Tao sẽ đến thường xuyên.

-Mày tao àk ?

-Ừk, bạn pè mà, tự nhiên thoải mái với nhau chứ làm j' mà phải bạn bạn mình mình, phiền lắm

-.....

-Tiền nè, đi nha

Khi Tiểu Phương bước ra cửa, nó gọi giật:

-Mai lại đến đó

Tiểu Phương cười:

-Biết rùi

Nó nhận ra, Tiểu Phương cười thật dễ thương. Trong lòng nó chợt cảm thấy ấm áp.

6g15 tối

1 tên con trai đẹp rạng ngồi bước vào quán. Hắn tiến lại phía nó:

-Cho tao 1 ly kem. J' cũng đc,miễn là ngon.

-(viết viết)

-Kể ày nghe chuyện này, sáng nay tao chở Hạ Thảo đi học, chịu thì bọn tao hẹn hò. Có lúc tao nghĩ nhỏ nhảm chán lắm, thế mà tao nghĩ sai. Nhỏ cũng thú vị lắm. Này nha, nhỏ thix chơi trò cảm giác mạnh, chơi xong là mặt mày tái mét lun mà đòi chơi hoài, đáng iu phải ko? Mà giờ tao mới nhận ra nhỏ cười thật xinh. Nhỏ chơi gấp thú bông cũng giỏi cực, bọn tao đem về cả túi thú bông. Cho mày 1 con này.

Hắn chìa ra trước mặt nó con gấu màu trắng như tuyết, khuôn mặt thì pùn hiu. Hắn bảo:

-Tao thấy nó giống mày wa nên đem về. Mày thix ko ?

-Cám.....ơn

Nó nói nhỏ xiu, tay mân mê con gấu, ngắm nghía:

-Tao.....thix lắm

Nó lại nói nhỏ xiu. Vì vui và cũng vì đau. Những lời hần nói này giờ như lưỡi dao sắc cứa vào tim nó. Nhưng nó vui vì hần đi chơi mà còn nghĩ tới nó, và cũng vì hần hạnh phúc.

Nó cười. Hần nhìn thấy nụ cười đó và cũng nghe thấy những lời nói nhỏ xiu lúc này, hần cười theo, làm toàn bộ con gái trong quán ngẩn ngơ, mặt đỏ lên. Hình như, bao gồm cả nó

Chào mọi ng', lại là mình này. Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Nói trước, chap này có nhìu câu hơi bị.... .Nếu ai đầu óc còn ngây thơ trong sáng thì mình khuyên là ko nên đọc nếu các bạn mún giữ nguyên độ trong sáng của mình. Nếu các bạn vẫn mún đọc thì mình ko chịu trách nhiệm.Thanks.

Tối đó, hần chở nó về. Ban đầu, nó nhất quyết ko chịu, nói wa nói lại 1 hồi, hần bắt đầu giở thói bạo lực, hần bế nó lên xe, cho nó ngồi đằng trước, hần ngồi phía sau 1 tay ôm chặt lấy eo nó, 1 tay chạy xe. Mặc cho nó vùng vẫy thế nào, hần nhất định ko buông ra mà còn ôm chặt thêm. Sau 1 lúc đấu tranh kịch liệt nhưng ko ăn thua j', nó đành ngồi yên như vậy. Vừa thở dốc vì mệt, nó vừa ngắm nhìn khung cảnh 2 bên đường. Hum nay là ngày j' mà nhìu cặp tình nhân đi chơi thế, nó nhớ rõ ràng hum nay đầu phải ngày 14/2 đầu. Lạ thật đó. Nó chợt nghe tiếng xì xầm, những ánh mắt nhìn về phía nó. Những cặp tình nhân chỉ trở vào nó, nó ngạc nhiên, cố lắng nghe xem họ nói j':

-Woa, xem họ tình tứ chưa kìa

-Ừh, ng' con gái ngồi đằng trước đc ng' con trai ôm chặt như thế. Cô ấy hạnh phúc nhỉ.

-Phải phải, họ lại thật tự nhiên, ko thấy họ ngượng ngịu j' cả

-2 ng' đó thật đẹp đôi nhỉ. Ngưỡng mộ ghê

-Ng' con trai lại đẹp trai thế . Ganh tị với cô gái đó wa

-Cô ấy cũng xinh đẹp mà. Xinh hơn e nhìu đấy

-A nói cái j'? A chê e xấu àk?

Blah.....blah.....blah.....

Lúc ấy, nó mới đỏ mặt nhận ra này giờ nó bị hần ôm cứng, cả ng' nó tựa vào lòng hần. Nó xoay đầu lại, nhìn lên và nói :

-Này, bỏ tao ra đi, tao ko quậy nữa đâu

-.....

-Hey, ko thấy ng' ta chỉ trở bộn mình àk

-.....

-Hey ! Hey ! Mày điếc từ bao giờ thế ?

-Tao ko điếc, chỉ là tao ko mún buông ra thôi. Lỡ mày lên cơn nhảy xuống thì sao ? Tao sẽ là ng' chịu trách nhiệm vì dám " bắt cóc" mày đi. Tao ko mún đi tù.

Hần nói thế thôi, chứ thực ra hần mún ôm nó lâu thêm chút nữa. Hần công nhận eo nó nhỏ thật, chưa ai trong số bạn gái của hần có eo nhỏ như nó. Chắc là do nhịn ăn sáng hoài nó thành ra thế. Ngồi gần nhau thế này, hần ngửi đc mùi tóc của nó, ko biết nó gội dầu j' mà thơm thế, hần cực kì thix tóc của nó, dài, mượt và đen, có pha thêm chút nâu vào, trông càng đẹp. Nhìu lần nó nói với hần là mún cắt tóc ngắn, nhưng hần ngăn lại với lí do : " Để tóc dài nhìn mày xinh hơn". Hần thix con gái tóc dài, trông dễ thương thế nào ấy. Và khi ngồi trong tư thế này, đôi khi nhìn xuống, gió thổi bay bay cái áo của nó, ánh mắt hần vô tình lọt vào bên trong , và.....suýt chút nữa hần đã đụng vào 2 bà lão đang đi qua đường. Mặt hần đỏ bừng, lí trí của hần cố bảo hần phải bình tĩnh lại và tập trung lái xe. Nhưng, rắc rối 1 chuyện, hần là con trai cơ mà, thỉnh thoảng, ánh mắt hần lại nhìn xuống, khuôn mặt hần lại đỏ bừng(khúc này làm lộ ra máu 35 của a Kiệt rùi nha) và tay lái của hần lại loạn choạng. Hần ko hỉu sao hần lại như thế này, hần lên

giường với nhieu ng' rùi(ko sợ bị nhiễm HIV hở a), thế mà có bao giờ hấn đỏ mặt hay xấu hổ j' đâu(vì da mặt a ấy wa dày nên ko biết xấu hổ). Thế mà với nó thì.....Tự nhiên, trong đầu hấn có 1 ý nghĩ: "Mún có ng' con gái này = mọi giá" (mún có ở đây là theo nghĩa ko đc tốt đẹp lém). Hấn đang bị cái j' thế này ? " Bình tĩnh lại Vương Gia Kiệt. Hấn Bắ Bắ là bạn thân của mày, bạn thân của mày đó. Mày đang có ý nghĩ j' với nhỏ thế ? Mày điên rùi. Tập trung lái xe thôi. Hay do mình ôm nhỏ mới thế. Phải bỏ tay ra, ngay bây giờ." Vậy là hấn buông nó ra, đúng lúc ấy, căn nhà nhỏ của nó hiện ra, nó bước xuống, vẫy tay chào tạm biệt hấn. Ko ai nói j' với ai. Hấn đành rồ ga phóng đi, nó đành quay bước vào nhà. Trong lòng cả 2, đều có chút tiếc nuối và hụt hẫng

Truyện mình viết hơi ít ng' đọc nhỉ . Nhưng mình hứa sẽ ko bỏ fic đâu. Các bạn cứ thẳng tay nhận xét đi nhé. Mong ment của các bạn lắm.

Sau khi cánh cửa đc khép lại sau lưng nó, nó ngồi sụp xuống, gục mặt vào hai cánh tay. Tim nó đag đập nhanh wa cỡ, ng' nó ko còn sức lực. Da mặt hấn dày thật đó, ng' ta chỉ trở bàn tán thế nào cũng ko chịu buông nó ra. May là hấn ko thấy đc đôi má ửng hồng của nó, chứ nếu ko thì chắc nó xấu hổ đến chết mất(mặt a Kiệt lúc này cũng đỏ bừng thôi mà). Nó lôi con gấu bông ra ngắm nghía, con gấu màu trắng, mắt, mũi, miệng màu đen, trên đầu con gấu đội chiếc mũ len màu xanh và quấn quanh cổ cái khăn quàng cũng xanh lun. Suy nghĩ 1 hồi, nó mới chợt nhớ ra là nó đang ngồi ngay trước cửa, ai mà thấy nó trong bộ dạng thế này thì sao ta Nó vội vàng đứng lên và bước vào nhà tắm. Nó thix tắm, àk ko, nó thix sạch sẽ và gọn gàng. 1 ngày mà ko đc tắm ít nhất 2 lần thì nó mún tự tử cho xong. Tắm xong, mặc bộ đồ pijama mỏng và thoải mái, nó nấu 1 tô mì gói để ăn tối. Nó wen ăn mì gói, nó ko wan tâm lắm về thành phần dinh dưỡng của món mà nó cho vào bụng, chỉ cần nó là đc. Còn 1 lí do nữa cho việc nó wen ăn mì, đó là : nó ko biết nấu ăn. Nó chỉ biết làm 2 món, mì gói và trứng chiên. Nấu cơm nó cũng biết.....sợ sợ, nó sợ nó trót dại nấu 1 lần lỡ hư thì phí gạo, nước.

Có tiếng chuông đt, bên kia đầu dây là giọng con gái:

-Bắ Bắ àk

-Phải, ai thế ?

-Phương nàk, chắc mai tao ko ghé quán đc đâu, nên tối nay tao mún đi chơi bù. Với mày

-Đến nhà tao cho biết đường lun đi. Địa chỉ : 123 đường X phường Y quận A.

-Ừa ! Tao đang ở gần đó nè, tao đến liền.

-Đến nhanh nha cưng- Nó đùa,giọng ngọt ngào, vì tâm trạng nó đang tốt, vì chuyện j' thì ai cũng biết rùi.

-Ghe wa, bỏ cái giọng ấy đi là coi như mày đã cứu giúp 1 sinh mạng đáng thương đấy.- Phương cười rùi cúp máy.

Nó bỏ ống nghe xuống, chợt có tiếng chuông cửa, nó nghĩ : " Đến j' ẹc thế, nó lái máy bay phản lực đến àk. " Tay vừa đụng vào cánh cửa, nó đã nói:

-Honey, đến nhanh thế, cưng vào đợi chút nha. Bắ Bắ phải đi thay đồ- Giọng nó ngọt như đường phèn.Nó vẫn mún đùa với Tiểu Phương.

Nó mở cửa nhưng ko hề nhìn mặt ng' đang đứng đó, quay ng' bước vào. 1 giọng con trai vừa chế giễu vừa pha lẫn giận dữ vang lên:

-Chà chà ! Vừa về nhà đã hẹn hò với ai rùi sao ? Xin lỗi đã làm mày thất vọng, nhưng tao ko phải ng' mày đang đợi.

Nó ngạc nhiên quay lại, là hấn. Nét mặt của hấn sao trông giận dữ thế kia ? Ai chọc giận hấn sao? Mà điều quan trọng nhất là hấn đến đây làm j' ?

- Mày đến đây làm j'?

- Trả ày cái giỏ xách mày bỏ quên trên xe. Tao về đây.- Hấn lạnh lùng nói

- Hey, đến rùi thì vào nhà uống li nước đi rùi hãy về- Nó vẫn tự nhiên và ko nghĩ là hấn đang rất giận. Đi lại nín tay áo của hấn

- Ko, cảm ơn. Tạm biệt - Hấn giật phắt tay nó ra, lạnh lùng quay đi. Mặc nó đứng chôn chân tại chỗ vì ko hiểu tại sao.

Lúc hấn bước ra ngoài cũng là lúc Tiểu Phương bước vào trong, nhưng do đang tức giận nên hấn ko để ý. Tiểu Phương bước vào trong nhà và hỏi:

-Ai thế ?

-Bạn - nó quay bước vào phòng, che giấu nét mặt buồn bã

5. Chương 5

Chap 5:

Tiểu Phương dắt nó đến khu vui chơi, nhìn nhỏ ăn chơi thế mà trẻ con hết biết. Bọn nó chơi hết tất cả các trò chơi, kể cả những trò dành cho con nít, chơi xong, bọn nó dắt nhau đi mua thức ăn và 1 vài chai bia về nhậu. Ý tưởng này là của Tiểu Phương. Về đến nhà, 2 đứa vừa ăn vừa nốc bia ừng ực, chỉ 1 lúc thui mà 2 khuôn mặt đã đỏ ửng lên rồi, và 2 cái miệng thì nói ko ngừng, thỉnh thoảng lại phá lên cười:

-Mày cười j' thế ?

-Ko biết, tao thấy mày cười nên cười theo

-Hahahahahahahaha

-Hahahahahahahaha

-Tao pùn wa .

-Tại sao ?

-Ng' lúc nãy đi ra từ nhà tao ấy, tao thix ng' đó. Thế mà ko hiểu tại sao cậu ấy lại nổi giận với tao, hình như tao làm j' đó khiến cậu ấy ghét thì phải. Haizzzzzzzz

-Thôi, Bàng Bàng, cười lên đi, đừng pùn nữa cưng

-Ghê.....wa

-Hahahahahahahaha

-Hahahahahahahaha

Chỉ 1 lát sau, 2 đứa con gái nằm ngủ thẳng ở phòng khách. Xung quanh toàn là vỏ chai bia, trên bàn thì la liệt thức ăn còn thừa. Bọn nó ngủ say và 1 trong số đó nằm rất tự nhiên+ ngáy khò khò, đứa còn lại thì nằm gục đầu trên bàn ngủ . Khung cảnh ở đó nãy giờ chỉ có tiếng cười và sự vui vẻ.

Nhưng cách đó ko xa, trong 1 căn biệt thự, có 1 ng' đang nổi giận đùng đùng, ném đồ đạc bay tứ tung và cũng ko hiểu tại sao mình giận

6. Chương 6

Chap 6:

Nắng len wa ô cửa sổ và rọi vào phòng, 1 tia nắng nhỏ chiếu thẳng vào mắt nó. Nó nhúu mày và khẽ mở mắt.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

1 tiếng hét thất thanh vang lên từ căn nhà số 123 đường X. Nó- đầu tóc bù xù, khuôn mặt ngơ ngác- nhìn chằm chằm vào những thứ đang hiện diện trong phòng. Vỏ chai bia, thức ăn, và nguyên 1 cái xác nằm giữa phòng. Nó chợt nhận ra đó là Phương, nó bay lại chỗ nhỏ nằm, lay lay ng' nhỏ:

-Hey, dậy đi. Đừng chết mà, tui mih mới làm bạn có 2 ngày, tại sao mày ra đi nhanh thế ? Còn lời thề mày nói nữa, chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, mày chết tao ko tiếc lắm, nhưng tại sao tao phải chết, tại

sao trần gian lại phải mất đi 1 ng' hoàn mĩ như tao. Tao ko mún, thật sự ko mún đâu. Còn nữa, khi cảnh sát đến đây, họ lập tức sẽ nghĩ là tao giết mày, tao ko chết theo mày thì cũng sẽ phí hoài tuổi thanh xuân trong tù mất thôi. Koooooooooooo.

Nó ngồi lăm nhăm, ko hề thấy rằng Phương đang nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn:

-Này, bạn bè thế đó hả ! Tao chỉ nằm ngủ thôi mà đã biết mày xấu xa thế nào rồi. Ko ngờ tao lại đi kết bạn với mày. Tao ngu wa. Mà nãy giờ mày nói giỡn hay thiệt vậy

-Con nhỏ này, dĩ nhiên là giỡn rồi

-Hi ! Tao biết mày ko tệ vậy mà. Tao iu mày lém

Dường như Tiểu Phương vẫn còn say, nên lại nằm xuống ngủ típ. Nó vào nhà tắm đánh răng rửa mặt rồi thay đồ đi học. Nó viết 1 mảnh giấy để lại cho Phương:

“Tao đi học. Vì mày dụ dỗ tao nên phải dọn dẹp cái bãi chiến trường này. Khi nào mày về thì nhớ khóa cửa, chìa khóa cứ để vào hòm thư.”

Nó bước ra đường, bỗng nó dừng lại, hum nay hấn có sang chỗ nó đi học ko ? Mà nó đang nghĩ j' thế ? Hấn đang giận nó mà, dù hấn ko giận nó, hấn cũng phải chờ Hạ Thảo đi học. Từ bây giờ, giữa nó và hấn có 1 ng' chen vào giữa: Lưu Hạ Thảo. Nghĩ thế, nó lại đi tiếp, khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt vô hồn như cái ngày nó trốn khỏi cô chú của nó. Lúc ấy, 1 chiếc moto chạy vụt wa mặt nó, trên đó có 2 ng' ngồi : hấn.....và Lưu Hạ Thảo.

Nó bước ra đường, bỗng nó dừng lại, hum nay hấn có sang chỗ nó đi học ko ? Mà nó đang nghĩ j' thế ? Hấn đang giận nó mà, dù hấn ko giận nó, hấn cũng phải chờ Hạ Thảo đi học. Từ bây giờ, giữa nó và hấn có 1 ng' chen vào giữa: Lưu Hạ Thảo. Nghĩ thế, nó lại đi tiếp, khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt vô hồn như cái ngày nó trốn khỏi cô chú của nó. Lúc ấy, 1 chiếc moto chạy vụt wa mặt nó, trên đó có 2 ng' ngồi : hấn.....và Lưu Hạ Thảo.

Nó hơi ngược đầu lên nhìn, và ánh mắt thì chăm chú dõi theo 2 con ng' đang hạnh phúc đó. Nhìn đến khi chiếc moto rẽ sang hướng khác. Nó đứng đó 1 lúc nữa, rồi cúi đầu xuống, lặng lẽ bước đi mà ko hề biết rằng, Lưu Hạ Thảo quay lại nhìn nó cười chế giễu.

Hôm nay là ngày đổi chỗ ngồi. Đó là 1 qui tắc của trường nó. Đầu năm, hs thích ngồi chỗ nào thì ngồi, nhưng sau 1 học kì sẽ cho bốc thăm, bốc đc ghế nào thì ngồi chỗ đó, ko bàn cãi. Nó đi vào lớp thì chuông cũng vừa reo lên và mọi ng' lục tục lên bốc thăm. Mặt nó pùn pùn, chậm rãi đi lại thùng phieu, khi nó đưa tay ra, thì....vô tình, tay nó chạm vào 1 bàn tay khác, nó ngẩng đầu lên, là tay của hấn, bên cạnh có Thảo đứng khấp nép sau lưng. Hấn lạnh lùng giật phắt tay lại, nói:

-Bạn bốc trước đi

Nó ko ngạc nhiên lắm về cách xưng hô của hấn. Giận rồi thì còn tự nhiên như lúc trước đc sao? Nó bốc thăm, và đọc, chỗ ngồi của nó lại gần sát bên cửa sổ, nhưng thay vì cửa sổ bên trái như lúc trước, bây giờ là bên phải. Nó đặt chiếc cặp xuống, ngồi yên vị vào chỗ mới, thần thờ nhìn ra cửa sổ. Nó nghe có tiếng kéo ghế bên cạnh, nó thờ ơ quay sang, định xem xem ai ngồi cạnh mình thì nó ngạc nhiên, lại là hấn. Hấn cũng tròn tròn mắt, nhưng rồi bình tĩnh lại và cầm lá phiếu lên, nói to:

-Ai mún đổi chỗ với tôi để ngồi cạnh Hàn Băng Băng xinh đẹp đây

Lập tức, tất cả nam sinh trong lớp nhao nhao:

-Tao, tao mún

-Ko, tao sẽ đổi, thằng này xấu trai thì ngồi cạnh Băng Băng sao đc

-Cái j'

-Tai mày điếc àk? Tao nói mày xấu đấy. Nghe chưa?

-Tao đánh chết mày

Blah....Blah...Blah.....

Thế là lớp học náo loạn hơn bao giờ hết. Nam sinh thì lo đánh nhau, nữ sinh thì đưa những ánh mắt ghen tị + ngưỡng mộ về phía Băng Băng. Một bàn tay nhỏ nhắn đặt nhẹ lên vai Gia Kiệt, nói:

-Để mình ngồi cạnh Băng Băng

Đó là Hạ Thảo, nó nhìn chăm chú vào 2 ng' họ. Chợt, ko hiểu là vô tình hay cố ý, hấn quay sang nó, 2 ánh mắt chạm nhau, hấn quay phắt lại, bỏ bàn tay của nhỏ ra khỏi vai mình và nói:

-Ừ, nếu bx mún

Cả lớp ồ lên kinh ngạc, hấn vừa gọi nhỏ là bx sao?

Có nghe nhầm ko? Nó cũng ngạc nhiên, sững ng' ra, ngồi bất động, ánh mắt nhìn vào khoảng ko. Nhỏ đỏ mặt, cúi đầu xuống đất và bất chợt, ngẩng đầu lên hun vào má hấn 1 cái. Cả lớp đứng như tượng, rùi 1 tràng pháo tay vang lên, tiếng reo hò ko ngớt. Khiến các lớp bên cạnh tò mò vô cùng. Sau cảnh tượng lãng mạn đó, lớp học trở lại bình thường. Nhưng chỉ có 3 ng' là ko bình thường chút nào. 3 ng' đó là ai thì chắc ai cũng biết.

Người thứ nhất ngồi cạnh cửa sổ, đag nhìn thần thờ ra ngoài, khuôn mặt thì lạnh lùng nhưng đôi mắt thì thoảng pùn. Từ nhỏ, nó đã học đc cách che giấu cảm xúc, ngay cả ánh mắt nó cũng điều khiển đc. Chỉ có hôm nay thì ko, nó để cho nỗi pùn tự do ẩn hiện trong đôi mắt nó. Đầu óc hoàn toàn chẳng biết j' về bài học. Cứ nhìn mãi ra cửa sổ như vậy thôi.

Người thứ hai ngồi cạnh người thứ nhất. Tâm trạng lại rất vui vẻ. Có lẽ hôm nay ông trời đang để mắt đến nhỏ. Ông làm ng' nhỏ thix gọi nhỏ = bx. Ồ thì cũng ko hấn là gọi dụ dàng, có j' đó tức giận và chế giễu trong đó. Nhưng ko wan trọng, 1 ng' đào hoa như hấn mà chịu tỏ tình với nhỏ, rùi lại ngọt ngào với nhỏ thế thì nhỏ còn mong j' nữa. Chắc là nhỏ iu hấn rùi. Nhỏ phân biệt rất rõ đâu là iu và đâu là thix. Vì thế, nhỏ mong quãng thời gian này cứ kéo dài mãi.

Người thứ ba thì lại rất khó chịu. Có lẽ ko có nó ngồi bên cạnh như thường ngày làm hấn rất trống trải. Lí trí bảo hấn ko thèm nhìn nó nữa, thế mà thỉnh thoảng đầu hấn lại quay sang hướng nó ngồi, nhìn 1 chút rùi quay phắt lại. Lắm bầm:

-Mình làm j' thế nhỉ? Sao lại nhìn nó? Mình điên àk ?

Nhưng nghĩ thế thôi chứ vẫn nhìn mãi.

Trưa. Nhìn nhỏ và hấn vui vẻ đi ra canteen, nó chẳng thèm để ý tới cái bụng đang kêu gào nữa, gục xuống bàn ngủ li bì. Ngủ suốt mấy tiết cuối. Ngủ như chưa từng đc ngủ. Và hinh như, khi nó quay mặt ra cửa sổ, ánh nắng chiếu vào, làm ai đó trông thấy có j' lấp lánh trên khóe mắt nó. Ai đó cũng pùn.

Chều. Hum nay trời đẹp. Bầu trời lấp lánh trong ánh nắng nhạt. Khung cảnh thật thơ mộng. Thế là ko cần bảo nhau, vài trăm cặp đôi trong trường đều hẹn nhau đi chơi. Trừ 1 cặp duy nhất:

-Gia Kiệt àk ! Hum nay chúng ta đi chơi nha

-Mình ko mún

-Đi mà. Mình rất mún đi chơi với ox của mình

-Đừng gọi mình như vậy. Mình ko thix

-Nhưng...sao lúc sáng, Gia Kiệt gọi mình là bx

-Mình đùa đấy

Sock !!! Nhỏ cảm thấy như vừa bị tạt 1 gáo nước lạnh vào mặt. Nhỏ ko ngờ hấn lạnh lùng như vậy. Sao hồi sáng ngọt ngào thế ? Tất cả con trai đều như vậy cả sao ? Hay nhỏ làm điều j' ko phải ?

Nhỏ ko dám nói nữa, lặng lẽ đi bên cạnh hấn

-Xin lỗi Thảo nha. Hum nay Thảo đi bộ về đi. Kiệt về sau

-Nếu Kiệt bận chuyện j' thì Thảo sẽ chờ mà. Rùi mình về cùng nhau

-Ko, Kiệt mún yên tĩnh. Thảo về đi

Khuôn mặt nhỏ pùn thiu, ánh mắt rưng rưng, nói:

-Vây Thảo ko làm phiền Kiệt nữa. Bye

1 mình hấn đứng giữa sân trường vắng tanh và trũ pùn. Hấn chờ, hấn chờ 1 bóng dáng wen thuộc.....

Bầu trời ngày 1 tối lại, hấn đứng chờ dưới sân trường đã lâu mà nó vẫn chẳng thấy đâu. Hấn ngày càng sốt ruột. Rốt cục, chịu ko nổi nữa, hấn vọt chạy lên lớp. Lớp trống ko, nếu có thì cũng chỉ là những dây bàn ghế vô tri, nó biến đâu mất rồi. Hấn lo lắng chạy khắp trường tìm kiếm, kể cả WC nữ(đừng lo nha, hấn chỉ dám đứng ngoài nhìn vô thui). Mồ hôi tuôn ra, hơi thở nặng nhọc, đôi chân hấn mỏi nhừ. Hấn lết về lại lớp học. Hình như ông trời giúp hấn, hấn nghe có tiếng động j' đó trong lớp, hấn đi vào, lần theo tiếng động đến góc lớp. Nó ngồi ở đó, đầu tựa vào tường. Mặt xanh xao, ánh mắt yếu ớt liếc về phía hấn. Nhận ra hấn dường như đang dùng ánh mắt thương hại nhìn mình, nó gắng gượng đứng dậy, làm ra vẻ còn khỏe lắm và bước đi, lướt ngang wa mặt hấn. Hấn nắm tay nó níu lại, nhìn nó với vẻ mặt đau khổ và ôm nó vào lòng, nói nhỏ:

-Xin lỗi

Nó chẳng nói j', đầu hơi tựa vào vai hấn, dường như có chút chần chừ, hấn lấy tay đẩy đầu nó tựa hấn vào vai mình. Nó mệt wa, cũng chẳng chống cự làm j'. 2 đứa đứng như thế 1 lúc. Nó bỗng lên tiếng:

-Đói

-Hả ???

-Đói wa

Lập tức, hấn hiểu ngay tại sao nó lại yếu đến thế. Hấn nhắc nó lên, vác đi và nói:

-Con ngốc, đói sao lại ko ăn

-.....

-Mày nói ra vài lời thì có chết đâu mà sao ít nói thế ? Nói chuyện với mày thật mệt wa. Y như tự nói 1 mình vậy, bây giờ trông tao chẳng khác j' thằng điên. Haizzzzzzzzzzzz

Nó khẽ cười, giấu đi xúc động và nói:

-Bỏ xuống đi ! Hum nay mày phải bao tao ăn tối khi sạch túi thì thui.

-Cái j' ??? Ác thế, nhưng tao ko mún bỏ mày xuống, vì nếu tao làm vậy, mày sẽ lại chạy khỏi tao 1 lần nữa. Tao chưa bao giờ mún mất....đứa bạn thân nhất của mình

Hấn nói với giọng nghiêm túc. Sau đó, cả 2 im lặng chẳng nói j'. Hấn đặt nó ngồi lên xe, đưa nón cho nó và rồi ga, chạy đi. Trong lòng hấn tự dưng thấy ấm ấm.

Ăn xong, hấn đưa nó về nhà. Thay vì những lần trước, thả nó xuống là hấn chạy lun về biệt thự, lần này, hấn theo nó vào tận nhà, ngồi xuống, nhìn nó và nói:

-Ng' hum trước là ai thế ?

-

7. Chương 7

Chap 7:

-Đừng giả bộ nữa. Cái ng' mà mày gọi là honey ấy. Nhớ ko ???

-Mày.....ghen àk

-Điên...diên vừa vừa thui chứ

-Thế sao lại giận

-Vì...vì...ừm...lúc đó tao đang giận ng' khác chứ đâu có giận mày

-Ờh. Ra vậy

-Thui, tao về nha. Bye

-Bye

Hắn vội vã chạy ra ngoài, cố che đi khuôn mặt đỏ bừng như trái cà chua(đã chín). Còn lại nó ngồi trong nhà, khoe miệng cong lên thành 1 nụ cười rạng rỡ.

Sáng. Thứ 7

7:00 AM

Nó còn ngủ. Theo như thường lệ thì nó đã dậy từ lúc 6g kìa, nhưng do hum wa ăn no wa, lại mệt nên nó ngủ lun. Nó ngủ rất ngon lành, chẳng hay biết j' cả. Nó còn mơ 1 giấc mơ kì lạ nữa. Nó mơ thấy có 1 con gấu bông to đến đánh thức nó dậy, nhưng nó ko dậy nổi và kéo con gấu bông xuống nằm cạnh nó. 2 tay nó ôm chặt con gấu, và 1 chân thì gác lên ng' gấu, y như ôm gối ôm í. Điều kì lạ ở đây là con gấu rất ấm, làm nó càng ngủ say hơn trong ko khí lạnh lạnh của buổi sáng sớm. Nó ngủ thấy trên ng' con gấu 1 mùi hương, àk, mùi nước hoa...của con trai. Nhưng nó ko wan tâm, nó cứ mún ngủ.

7:30 AM

1 tia nắng đáng ghét chiếu thẳng vào mặt nó. Nó nhú mày và mở mắt ra. Nó chẳng thấy con gấu bông nào cả, mà chỉ biết là hìh như nó đang tựa vào 1 thứ j'." Chắc là cái gối ôm"- nó nghĩ. Nó khẽ động dậy và nhận ra là có ai đang ôm nó. Gối ôm làm j' có tay để ôm nó nhỉ ? Nó hết hồn ngược mắt lên. 1 gương mặt đẹp tuyệt vời. Mắt khép lại, hàng mi dài, mũi cao, thẳng, môi mỏng,phốt hồng, da trắng như con gái, tóc lòa xòa trên mắt. Sao nhìn wen thế nhỉ ? Bỗng," cái gối ôm" lên tiếng:

-Nhìn đã chưa ? Nếu đã rùi thì làm ơn bỏ cái chân mày ra cho tao nhờ.

Nó vội vã nhìn lại tư thế của mình và vội vã ngồi dậy:

-Mày làm j' ở đây ?

-Đến rủ mày đi chơi. Ai ngờ vừa kêu mày có mấy tiếng mà mày đã kéo tao xuống nằm cạnh, còn gác chân gác tay lên ng' tao nữa. lát sau, tao pùn ngủ wa nên ngủ với mày lun. Lúc mày tỉnh dậy, mày động dậy làm tao thức giấc đó. Thế nào ? Tao đẹp trai wa làm mày mún nhìn nữa àk? Nhìn đi ! Nhưng tao sẽ lấy thù lao đó.

Mặt nó méo đi theo từng lời hắn nói. Hóa ra con gấu bông là hắn àk. Vậy nãy giờ nó ôm hắn ngủ vô tư như thế sao ? Đúng là lúc nãy hắn đẹp wa làm nó nhìn chăm chú thật, nhưng nó đâu có biết đó là hắn. Chẳng biết trong lúc ngủ nó có làm j' ko nên làm ko nhỉ ? Hay nó có nói j' ko?

Hắn cười, nói:

-Đi đánh răng đi. Tao chờ mày đi chơi

Nó ngoan ngoãn nghe lời. Trước khi bước vào phòng tắm, nó quay lại hỏi hắn 1 câu khiến hắn sững ng':

-Tao ' Lưu Hạ Thảo, mày chọn ai ?

Sau khi hỏi câu đó, nó đứng nhìn hắn 1 lúc. Thấy hắn bối rối và lúng túng, ko biết trả lời ra sao. Nó khẽ thở dài và quay đi, bỏ lại phía sau câu nói:

-Ko cần trả lời, tao đùa đấy.

Mặt hắn vui mừng thấy rõ, hắn thở phào vì ko phải trả lời câu hỏi wa là khó như thế này. Nhưng sau đó, hắn chợt suy tư. Nếu bị bắt buộc phải chọn, hắn sẽ chọn ai đây ? Nó....hay nhỏ ? Ai- trong lòng hắn- wan trọng hơn ? Hắn nhớ đến giọt nước mắt trên khóe mắt nó vào ngày hum wa. Sao nó khóc nhỉ ? Bình thường nó mạnh mẽ, cứng rắn lắm mà. Sao hắn lại pùn khi thấy nó khóc ? Mày làm sao thế, Hàn Băng Băng ?

Đang suy nghĩ miên man, nó đẩy cửa bước ra trong bộ đồ nhìn “men” hết biết. Quần jean dài rách gối, áo thun trắng ko tay, khoác bên ngoài cái áo khoác đen ngắn, đầu đội cái nón lưỡi trai màu đen, chân mang đôi ủng màu đen nốt. Hắn nhìn nó, phì cười:

-Sao ko cắt tóc ngắn lun để ng' ta bảo tao và mày là 2 thằng gay đang đi hẹn hò lun đi

-.....Ừh, đi

-Hả ??? Cắt thiệt hả ? Thui, tao ko mún đâu, nhìn mày để tóc dài trông xinh và dễ thương hơn(hắn lại nói thế, ko biết hắn nói bao nhiêu lần rùi)

Nó ngán ngẩm nhìn hắn, cắt tiếng:

-Đi

-Ừh ừh. Nè, đợi tao với

Đầu tiên, hắn chở nó đi ăn sáng, 2 đứa vào 1 quán thập cẩm, tức là có rất nhiều món. Hắn bảo nó gọi đồ ăn trước đi, nó thì ko chịu, nó nói hắn kiu đi. Hắn trả lời:

-Mày ăn j' tao ăn đó

-Why ???

-Vì...vì.vì tao thix thế

-Lãng xẹt

-Kệ tao - Hắn đỏ mặt, chống chế

Cuối cùng, nó gọi 1 món mà nó biết hắn cực kì ghét, bánh mì ốp la. Hắn lun miệng bảo rằng cái món này tanh ko chịu đc, đã thế nhiều chỗ còn chiên trứng ko chín, mất vệ sinh khủng khiếp(công tử bột là thế). Nhưng nó thấy mặt hắn nhăn như khi, bèn nổi lòng từ bi, hỏi:

-Mún chọn món khác ko ?

-Mún, mún chứ...àk ko ! Tao nói mày ăn j' tao ăn đó, tao nhất định ko chém gió đâu. Tưởng j' chứ món ốp la đó sao làm khó đc tao.

-Tao kể ày nghe nha: hồi đó, tao wen 1 đứa con trai, nó vừa bỏ 1 miếng ốp la vào miệng là gần như nôn thốc nôn tháo. Kinh lắm

-Mày...mày

-Sao ?

-Đc lắm. Pạn pè thế àk

-Tao chưa bao giờ koi mày là pạn cả

Nó bất ngờ thốt ra câu nói đó trong khi tức giận.Hắn sững sờ

Nó nhận ra mình lỡ lời. Hắn nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt như hỏi: ” Nói vậy nghĩa là sao? ”. Nó chẳng biết phải giải thích như thế nào. 2 đứa cứ im lặng rùi nhìn nhau. May sao, đúng lúc ấy, ng' phục vụ đem 2 đĩa trứng đến trước mặt tụi nó và nói:

-Chúc ngon miệng

Nó ngược mắt lên nhìn, cười dịu dàng:

-Cảm ơn a.

Nó ít nói ít cười là thế, vậy mà khi cười thì suýt chút nữa làm a chàng phục vụ làm rớt trái tim ra ngoài lồng ngực. 1 a khác đi lại, có vẻ cũng đẹp trai, cười với nó:

-E làm j' thằng pạn của a mà nó đứng như trời trồng thế. Mà Khánh này(tên a phục vụ), mày kết e ấy rùi phải ko. Tao sẽ giúp đỡ mày.

Xong, a ta quay sang nó, nói típ với về thân thiện như 2 ng' wen lâu ngày gặp lại:

-A là Huy, cho a xin số đt của e đi.

Nó nhìn họ, cả 2 ng' đều đẹp trai, chỉ kém Gia Kiệt 1 chút. Nó thấy nó cô đơn lâu wa rồi, bây giờ làm wen với vài ng' bạn mới cũng chẳng sao, với lại, họ ko có vẻ j' là xấu, lại rất thân thiện và tốt bụng. Nó cười mở hơn thường ngày, nói giọng vui vẻ:

-012..

-Ko đc đọc nữa

Nó ngạc nhiên quay sang, hấn nhìn 2 ng' bạn mới của nó 1 cách khó chịu. Hấn nắm lấy bàn tay của nó đang đặt trên bàn, gần từng tiếng:

-Cô ấy là bạn gái của tôi, đừng tự tiện thế.

Cả 3 ng' còn lại: nó- Khánh- Huy đều mắt chữ O mồm chữ A. Nó ngơ ngạc nhìn hấn. Khánh bình tĩnh nhất, nói với giọng nhỏ nhẹ:

-Xin lỗi, cái tên này đầu toàn tàu hũ(chỉ vào Huy). Hấn ko biết giữ mồm giữ miệng đâu. Rất xin lỗi quý khách.

Sau đó, Khánh kéo Huy đi, để lại chỉ còn mỗi nó và hấn. Nó nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay hấn, cúi đầu ăn và chẳng nói j' cả. Hấn cũng chẳng nói j', chỉ ngồi nhìn nó ăn. Có 2 lí do:

Thứ 1: hấn chẳng mún ăn nữa, hấn ngồi suy nghĩ về hành động của mình, sao hấn điên thế. Nói mà chẳng suy nghĩ j' cả.

Thứ 2: rất đơn giản, hấn có ăn đc đâu mà ăn.

Nó ăn xong, kéo ghế đứng dậy, đi thẳng ra ngoài. Hấn vội vã đuổi theo, suýt chút nữa là wên trả tiền. Ngồi trên xe, gió vi vu thổi qua mặt nó, gió thổi tóc nó bay bay. Nó tình cờ quay mặt sang bên kia đường và nhìn thấy 1 chàng trai nhìn nó ngạc nhiên, nó liếc từ trên xuống dưới và đập vào mắt nó là 1 vật khiến nó sững ng'. Chiếc xe càng ngày càng xa chàng trai đó, nhưng nó cứ ngoái nhìn mãi. Khi mà ko còn thấy bóng dáng a ta nữa, mi mắt nó sụp xuống, đầu gục vào vai hấn. Nó làm hấn bất ngờ, chẳng hiểu chuyện j' đang xảy ra. Chỉ liếc nhìn nó, tự hỏi trong đầu : " Sao thế, Băng Băng ?"

Hấn đưa nó đến công viên giải trí. Nó tạm wên chuyện nó vừa gặp, đi chơi với hấn. Hấn có vẻ rất vui, dẫn nó đi hết trò này đến trò khác. Nó rất mún chơi thử trò tàu lượn siêu tốc, vì nhìn có vẻ hay hay. Khi tàu bắt đầu lên cao, nó cảm thấy hơi sợ, nhưng khi tàu lao nhanh xuống dốc, nó chỉ nghĩ đc trong đầu 1 chữ : " Tuyệt". Hấn cũng rất khoái trò này. Tuy thế, hấn lại nghĩ nó sợ, nên hấn ko nắm chặt vào thanh vịn, mà nắm chặt tay nó. Nó thẳng thốt nhìn sang bên cạnh. Thấy hấn bối rối quay đi. Nó cúi xuống nhìn vào bàn tay to đang nắm chặt tay nó...

Típ theo sau đó, 2 đứa gần như chơi hết tất cả các trò chơi. Trong ngôi nhà ma, chẳng có thứ j' làm nó sợ cả. Nhưng hấn thì cứ nắm chặt tay nó, dắt nó mò mẫm đi trong bóng tối. Nếu như nó và hấn giống mọi cặp đôi khác thì dĩ nhiên sẽ chẳng nói làm j'. Sẽ có 2 trường hợp ở đây:

1. Con gái thì sợ sệt, ôm lấy con trai. Con trai thì ra về a hùng, choàng tay ôm con gái, đi kèm theo những lời an ủi và hứa là sẽ bảo vệ con gái.

2. Cả con gái và con trai đều sợ ma. Và thế là vừa đi vừa hét.

Nhưng hấn và nó thì ko la hét, cũng ko có những cái ôm và những lời nói ngọt ngào. Trong bóng tối, chỉ có 2 bàn tay đan chặt vào nhau....

Chơi xong, tụi nó dắt nhau vào quán ăn cơm trưa. Lúc này thì chẳng có j' đặc biệt. Nó ăn, hấn cũng cầm cúi ăn. 1 phần do đói, 1 phần do chẳng biết phải nói j'. Bước ra đường, hấn hỏi nó:

-Đi đâu đây ?

-Mày rủ đi thì phải biết chứ

8. Chương 8

Chap 8:

-Tao tính hỏi mày thix đi đâu thì đi đó

-.....Thế thì về

-Hở ? . Mới đi 1 chút mà đòi về rồi. Mày lạ thật. Chán mày wa àk -Hắn giận dữ

-Nhưng...tao chẳng biết phải đi đâu cả

Hắn nhìn nó, ko còn giận dữ. Ánh mắt dịu xuống, nói nhẹ nhàng:

-Đi xem flim nha

-Ừh

Hắn leo lên xe, phía sau có nó.

2 đứa vào rạp, ko như các cặp tình nhân khác, xem phim lãng mạn hoặc phim kinh dị, tụi nó chọn phim hành động. Ko hiểu sao hắn và nó ghiền phim này lắm. Hễ coi là coi ko dứt ra đc. Xem xong, tụi nó đi ra, hắn nói:

-Tao thix xem mấy khúc rượt đuổi nhau trên xe, hoặc mấy cảnh đấu súng, đánh nhau j' đó. Nhưng tới mấy cảnh kiss là tao thấy phát ngán liền. Chán thật, ko hiểu mấy ông đạo diễn thêm mấy khúc đó vào làm j'.

Nó ko nói, nó thấy những ng' đàn ông trong phim bảo vệ cho ng' phụ nữ họ iu và cuối flim thì có cảnh kiss như vậy thì rất tuyệt mà. Nó ngưỡng mộ ng' phụ nữ chiếm đc trái tim 1 ng' đàn ông như thế. Rồi nó nhìn lại hoàn cảnh của mình. Nó thix hắn như thế, thật lòng như thế nhưng hìh như nó sinh ra để làm ng' thứ 3(ko đâu ss ơi, ss là nhân vật chính đấy). Nó pùn pã bước đi, nhưng kịp dừng lại khi nghe hắn nói típ:

-Nhưng như thế thì romantic ha. Tao hâm mộ wa

Nó biết hắn ko vô tâm với nó mà. Khóe miệng nó hơi cong lên, hóa ra nó bây giờ còn h/p hơn hàng khối ng' ấy chứ. Nó nhận ra điều đó và thấy thật đúng đắn.

Trời đã chiều, hắn lôi nó đi vòng vòng trên phố thêm 1 lát, rồi típ tục lôi vào 1 quán trà sữa. Nó thắc mắc sao đi chơi mà hắn bắt nó hết ăn rồi lại uống, cứ thế thì chỉ cần đi chơi với hắn 1 tháng thụ là đc hắn vỗ péo cho no tròn lun ấy. Ko biết hắn bắt chước ai mà lại kòn kéo nó vào chụp hìh Hàn Quốc, cô gái chụp hìh dường như wa wen với việc thấy 1 cặp tình nhân đi vào, khi tạo kiểu đứng thì cứ nói:

-Đứng sát vào thêm chút nữa

-Miệng cười tươi lên, ko cần phải ngượng đâu

-Nào, bạn gái, bạn kiss ox kìa bạn đi.

Blah...Blah...Blah....

Hắn nhìn nó cười ngại ngùng. Nó cũng thấy ng' nóng lên theo từng câu nói của cô ta. Nó gắng bỏ đi lớp mặt nạ lạnh lùng và cười thật tươi, thật đẹp. Nó gắng làm theo lời cô gái ấy là : ko ngượng, đứng thật sát vào hắn, và...ở 2 bức hìh cuối đều là hìh nó kiss vào má hắn(và ngược lại), còn hắn thì mặt đỏ ra trông ngu ko tưởng đc, cô gái chụp hìh thêm vào 1 vài hiệu ứng cho bức ảnh thêm sinh động như là: cho 2 quả cà chua chín nằm chình ình trên má hắn, trên má nó...

Khi rửa hìh ra, nó cứ cười trước vẻ mặt dần dần của hắn, và 2 bức hìh cuối, 2 bức hìh ngọt ngào nhất, đều là mỗi đứa giữ 1 tấm

Bữa ăn tối của nó theo thường lệ sẽ diễn ra ở nhà nó, dĩ nhiên là mì gói hoặc cơm hộp hoặc thức ăn nhanh. Nhưng kế hoạch của nó bị thay đổi chút ít. Hắn bảo nó đã gầy như con khô thế này mà còn ăn những thứ “wa nhều” dinh dưỡng như thế thì chắc sẽ chuyển đổi thành con mập wa. Nó tự nhìn lại mình, và thấy hắn nói khá đúng. Nên đồng ý ăn bữa tối ở căn nhà nhỏ bé xinh xinh của hắn. Nó ngồi trước bàn ăn vừa dài vừa rộng, nhìn chăm chú hết thứ này đến thứ khác như nhìn kì wan thế giới. Những món ăn đc làm cầu

kì và hấp dẫn. Những chân nến sáng lấp lánh và sang trọng. Tấm khăn trải bàn màu kem may = loại vải tốt. Cả căn phòng đều mang đậm nét cổ kính phương Tây nhưng vẫn có chút j' đó của Á châu. Nó thăm ngưỡng mộ ng' đã xây nên và bày trí căn phòng này, chắc đó là 1 ng' tinh tế lắm. Nó nhìn về phía hần, thấy hần mặc 1 bộ quần áo hợp mốt nhưng vẫn sang sang thế nào ấy? Bây giờ có bảo hần phải đi dự 1 buổi tiệc của giới thượng lưu chắc hần cũng chẳng cần thay đồ làm j' nữa. Nó tự xem lại mình, 1 con bé nhà nghèo, mặc bộ đồng phục ko lấy j' gọi là mới, vì nó đã mặc bộ đồng phục này 2 năm rồi. Đôi giày nó mang mặc dù sạch sẽ nhưng vẫn thấy rõ là đã cũ. Mái tóc ko đẽ uốn hoặc duỗi, ko đẽ cắt tỉa thời trang như những đứa con gái nhà giàu khác, cũng ko nhuộm xanh nhuộm đỏ, chỉ đơn giản là thẳng tự nhiên và có màu đen truyền thống, có khác 1 chút là nó hơi nâu. Đôi bàn tay của nó tuy cũng trắng và mềm mại ko thua ai, nhưng móng tay ko đẽ chăm sóc kĩ càng, móng tay nó ko dài mà bị cắt thật sát, nó lun làm vậy cho gọn gàng, sạch sẽ và đỡ mất công chăm sóc, sơn phết. Nó biết nó cũng chẳng thuộc tầng lớp của hần, giữa nó và hần là 1 sự phân biệt rất xa. Nó tự nhận ra rằng cái gọi là "mọi ng' đều bình đẳng" chỉ là giả dối. Bây giờ ng' giàu vẫn có thể sai khiến kẻ nghèo, quan chức vẫn hối lộ, vẫn tham nhũng, và nhà nước thì vẫn có quyền đưa ra mọi mệnh lệnh với công dân, chỉ khác thời phong kiến 1 tí ti thôi. Nó thở hắt ra, bắt đầu ăn những món ăn ngon lành trước mắt. Nhưng cái miệng nó ko mún nhai, cái bao tử lười biếng của nó chỉ wen làm việc ít thôi. Sau bữa ăn chính, nó nhăm nháp thêm chút tráng miệng rồi ngồi im và thờ ơ nhìn ra cửa sổ. Có vài ngôi sao mọc sớm kìa! Nó thix ngắm sao.....Và nó chưa bao giờ thấy ngôi sao nào sáng hơn hần trong lòng nó, hần biết ko ???

Thấy nó ngồi yên lặng và cứ nhìn mãi ra phía cửa sổ, hần khẽ thở dài. Phải chi nó cứ nhí nhảnh và hồn nhiên như mấy đứa con gái cùng tuổi có phải tốt hơn ko? Nhưng hần nghĩ lại: nếu nó cũng giống như mọi ng' con gái khác, liệu hần có để mắt đến nó? Hần nói nhiều là thế, nhưng wen pạn gái thì rất chán ghét ng' nào nói mãi ko nghỉ, hần thân mật với nhỏ khác là ghen âm lên, rồi còn cái tính nũng nịu và không nhéo mà mấy girl vẫn cho là "đáng iu". Nó ko như thế, nó lặng lẽ, ít nói, nhiều khi hần mún nó nói nó còn ko thêm nghe nữa mà. Nó cũng rất dễ chịu, hần có đem con bé nào tới trước mặt nó rồi giới thiệu là: "Bạn gái tao", thì nó vẫn lạnh lẽo như thường, nó chẳng tỏ thái độ j' cả, nó ko ghen àk ??? Mà hần đang nghĩ cái j' thế này. Nó có là cái j' của hần đâu mà ghen. Điên thật. Nhưng lửa ở gần băng thì nhiều khi khó chịu thật. Hần nhớ có lần vào buổi sáng, hần đến nhà nó, ngồi gần tiếng đồng hồ mà nó thì cứ im lặng và cứ nhìn vào cái cốc nước đang đặt trên bàn. Hần cũng chẳng biết làm j', liền cáo từ ra về. Tối, hần mua cho nó cái bánh ngọt nó thix, vào nhà thì thấy nó vẫn ngồi y chang cái tư thế lúc sáng, hần hỏi: "Ngồi làm j' thế".

-K làm j' cả

-Ngồi bao lâu rồi

-K pjk. Từ lúc mày đi

Nó nói câu đó xong thì hần mún té ghế. Ng' j' mà kì lạ wa. Ngồi cả ngày mà ko chán, ko ăn, chỉ uống nước thôi. Nó thix nhốt mình trong nhà sao? Nghĩ lại cái chuyện kì quặc đó, hần bỗng dưng phì cười mà cũng chẳng biết mình cười cái j'. Hần đứng lên, đi về phía nó và hỏi:

-Đag nghĩ j' thế

Nó giật mình ngược lên, thấy mặt hần đag ở sát mặt nó, chỉ cách có 1cm nữa. Trong khoảnh khắc, 2 bờ má nó từ từ hồng lên và dần chuyển sang đỏ. Nhưng rất nhanh, nó lấy lại bình tĩnh và lắc đầu. Hần có nhìn nhầm ko? Nó vừa đỏ mặt àk? Hay hần tưởng tượng. Nhưng hần nhìn rõ lắm mà. Hần nhìn rõ khuôn mặt nó lúc đó đáng iu cực. Sao nhầm đc? 2 bờ má ửng đỏ, đôi mắt ngượng ngịu, bờ môi hồng nhỏ nhắn. Hần vừa nhìn thấy ng' nào thế? Hàn Băng Băng đó ư?

Hần chợt nảy ra ý định mún nhìn lại khuôn mặt đó 1 lần nữa. Liên mím cười tinh quái, hần nói thầm: "Xin lỗi mày, tại mày làm bộ mặt dễ thương wa. Tao chỉ mún nhìn lại 1 lần nữa thôi. Mày đành phải chịu thiệt 1 chút vậy."

Hần móc đt ra, nói j' đó. Đang xa, ông quản gia mỉm cười.....

Nó bước theo hần ra vườn. Trăng và sao đã mọc lên hết. Dưới ánh trăng, khung cảnh ở đây thật thơ mộng. Khu vườn của nhà hần đc chăm sóc rất cẩn thận và tỉ mỉ. Ở đây có 1 đài phun nước nữa. Nó nhúng tay xuống nước. Hơi lạnh! Nó lấy tay hất nước lên, ai ngờ lại trúng vào hần. Hần nhìn nó, cười gian. Tạt nước

vào ng' nó. Tính hiếu thắng của nó nổi lên, nó dùng cả 2 tay vốc nước lên. Thế là 1 trận hỗn chiến xảy ra, nhưng lại tràn ngập tiếng cười. Của hần...và 1 chút là của nó.

1 lát sau, 2 đứa ngồi thở dốc. Đứa nào đứa nấy ướt nhẹp. Hần quay sang nó, định nói j' đó. Nhưng bỗng mặt hần đỏ lên, hần ngồi im lùn. Ko dám nhìn về phía nó. Nó ko hiểu sao hần lại như vậy, cúi xuống nhìn và nó đỏ mặt khi thấy cái áo của nó trở nên trong suốt. Hai đứa im lặng, chợt, hần cởi áo ra, đưa cho nó rồi way đi. Nó cầm lấy, khoác vào, đi theo hần. Lặng lẽ...

Nó đi mà mắt cứ nhìn xuống đất, đầu óc thì để đầu đầu. Vậy mà ko biết mắt nó bị j', nguyên cục đá nằm ở giữa đường nhìn rõ đến thế, nó vô tư đi thẳng để rồi xảy ra cái chuyện j' thì ai cũng biết. Nó ngã nhào về phía trước, nó nhắm mắt lại chờ đợi giây phút đầu nó đập "cốp" xuống đất. Nhưng nó ko thấy nền đá lạnh lẽo, ko thấy cứng. Nó thấy ấm áp, dễ chịu. 2 mắt mở to, nó thấy màu trắng. Ướt ướt. Ngược lên, thì thấy 1 mái tóc nâu của tên con trai nào đó. Thì ra, lúc nó ngã xuống, nó nhào tới và ôm lấy hần từ phía sau (màu trắng là màu cái áo ướt của a í đấy, 1 cái áo cho chị B rồi, còn cái áo mặc ở trong). Nó giật mình, luống cuống bỏ tay ra. Nhưng tay nó đang bị giữ chặt lại. Ấm wa. Và nó nghe giọng nói lo lắng:

-Sao tay lạnh thế này.

Hần quay lại, ử đôi tay giá lạnh của nó trong 2 bàn tay to lớn, hần giữ như thế 1 lúc, đến nỗi tay hần cũng từ từ lạnh theo. Nó định rút tay ra thì hần nhìn nó = ánh mắt nghiêm túc, hỏi :

-Đã thix ai chưa

Mặt nó đơ ra. Rồi nó bình thản lắc đầu nguầy nguậy. Hần cười nhẹ nhàng, giữ chặt 2 bàn tay nó hơn, và hần cúi xuống, hôn nhẹ vào tay nó. Dịu dàng nói:

-Vậy thì tốt

Xong. Hần quay bước đi. Bỏ lại nó ngơ ngẩn nhìn theo. Lòng nó rối bời. Nó đau khổ dõi theo hần. Hần cứ típ tục đối xử với nó như thế này thì làm sao nó từ bỏ đc hần. Câu nói của hần lúc này, nó phải hiểu làm sao đây ?

Trời bây giờ đã tối rồi. Nó mún về ngủ. Hần ko cho, bảo ngủ lại đây, đỡ mất công hần đưa về. Nó bướng bỉnh:

-Tao tự về

9. Chương 9

Chap 9:

-Ai ày về. Tao bảo khóa chặt cửa lại, ko có lệnh tao là ko mở, thế thì mày về kiểu j'.

Hần nhướng mày thách thức. Trái lại, nó nhẹ nhàng nói :

-Trèo tường

-Ặc, con gái kiểu j' thế này. Mày ở lại nhà tao 1 đêm thì có sao đâu. Mày ghét tao đến thế sao ?

Hần giả chiêu không nhèo, nó gượng cười, trong lòng nhủ thầm: "Sợ làm bẩn giường của cậu thôi. Cậu quý tử àk. Cậu ko biết tôi và cậu ko cùng tầng lớp sao? Cậu đúng là thật biết cách làm ng' ta đau khổ?". Rồi nó nói:

-Ừk. Tao ghét mày lắm. Ghét nhất trên đời. Mở cửa cho tao về.

Nó chỉ nghĩ là nói câu đó để đùa thôi, và để hần mở cửa cho nó về. Ai ngờ hần gần như là nhào tới phía nó, nắm 2 vai nó lắc mạnh:

-Cái j' ??? Mày ghét tao thật ko. Đừng ghét tao nữa mà, tao mở cửa ày về liền. Nha, đừng ghét tao nữa nha.

Nó bất ngờ, gật đầu liên tục. Hần thở dài, cầm chìa khóa lên:

-Đi, tao đưa mày về

Đến trước cửa nhà nó, sau khi chào tạm biệt, hắn tự dưng nhìn nó 1 lúc, rồi mỉm cười thix thú, vui vẻ phóng đi. Nó chẳng hiểu j' cả, quay bước vào nhà với 1 đồng thắc mắc trong đầu. Nó lạnh wa rồi!

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nó chuồn thẳng lên giường vì 1 ngày ăn chơi wa sức. Tuy mệt nhưng thật là vui. Đây có lẽ là ngày vui nhất đời nó, nếu đời nó chỉ tính đến bây giờ. Nó nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra. Rồi thiếp đi trong niềm vui mới chớm nở.....

Sáng, 1 ngày nhều nắng, nó đã thức dậy. Đang ngồi thần thờ bên chiếc bàn, nó lun đón ngày mới = cách đó, nếu đó là ngày nghỉ. Tiếng gõ cửa vang lên, nó im lặng chẳng nói j'. Chờ đợi. 1 ng' con trai bước vào căn nhà nhỏ của nó, làm nó sững ng'. Là ng' nó gặp khi đi chơi với hắn. A ta hỏi:

-Có phải là e ko, Băng Băng ?

Nó vẫn sững sờ, ko nói j', từ khóe mắt nó, nước mắt từ từ chảy ra. Nó òa lên khóc. Ng' con trai ko có vẻ j' là hốt hoảng, dịu dàng lại gần, ôm nó vào lòng, dỗ dành:

-Đúng là e rồi. Nhoc con àk, đừng khóc nữa. Có a ở đây, ko còn ai dám bắt nạt e đâu. Ngoan nào.

Những lời dỗ dành ấy càng làm nó khóc nhều hơn. Bao nhiêu nhớ thương của nó đều theo nước mắt chảy ra hết:

-A, sao bây giờ a mới về

Nó hét lên trong tiếng nấc. Tức giận, vui mừng, hòa lẫn vào nhau.....

Ngày hum nay đối với nó đúng là vừa vui vừa pùn. Vui vì Minh, ng' a trai duy nhất của nó cuối cùng đã trở về. Ngày mà gia đình nó bị lũ ng' đề tiện kia phá nát, a nó đang ở cùng dì dượng, a từ nhỏ đã là thần đồng, nên đôi khi a cũng đc nhảy lớp. Nhà nó ko có điều kiện cho a đi học ở những trường phù hợp với khả năng của a, nên ba mẹ nhờ dì dượng- nhà họ rất giàu- cho a ăn học, với điều kiện sau này a sẽ làm việc ở công ty của dượng, giúp nó phát triển thêm. A nó biết đc tin cũng khá muộn vì dì dượng giấu giếm, khi a trở về thì ba mẹ đã mất, chỉ còn mỗi mình nó. A định hoãn việc học, ở lại chăm sóc nó như dì dượng ko cho, ép a phải sang Mỹ du học, học xong rồi thì mún làm j' thì làm. Họ ép wa, a đành ra đi, nó cũng ko nỡ chặn bước con đường giúp a thành công. Và rồi sau bao nhiêu năm chờ đợi, a đã về.

Còn điều làm nó pùn là do hắn, nó mún a gặp hắn. Thế thôi. Nhưng gọi mãi mà hắn vẫn ko bắt máy. Nó đến nhà tìm thì hắn ko có ở đó. Nó thật sự chẳng biết phải tìm hắn ở nơi nào. Thế là cả ngày hum đó, nó tận hưởng niềm vui ko trọn vẹn. A nó du học về, đã làm ở công ty đc 1 tháng, tiền lương của a rất cao. Chỉ mới 1 tháng mà a đã có thể mua 1 căn nhà đẹp cùng với sự giúp đỡ của dượng. A mún nó tới ở với a. Nó cũng rất mừng vì sự nghiệp của a rất thành công. Nhưng nó đag phân vân, ko biết có nên đi hay ko, vì nếu đi, nó sẽ phải chuyển trường. Phải xa hắn.....

Nhưng nó nghĩ lại, chẳng phải đây là cơ hội tốt để nó từ bỏ hắn sao. Vấn đề chỉ là nó có kìm nén đc cảm xúc hay ko ? Nếu nó yếu đuối, thì chỉ cần xe chạy đc 1 quãng là nó sẽ nhảy xuống, chạy về lại phía hắn. Nhưng nếu nó đủ mạnh mẽ để đi hết chuyến xe, thì có phải nó sẽ xa hắn mãi mãi. Ko, ko. Chỉ cần nó mún, nó có thể trở lại đây bất cứ lúc nào. Mà nó làm như thế thì mất công wa. Nó với hắn cứ thư từ, đt, email, rồi lâu lâu lại gặp 1 lần, thế thì nó wên hắn sao đc. Chỉ còn 1 cách, nó chỉ cần ra đi, ko cho hắn biết địa điểm, thời gian, ra đi lặng lẽ, thì hắn sẽ ko tìm đc nó. Và thế là vào 1 buổi sáng, nó thức dậy, ở nhà a nó, nó chợt nhận ra hắn ko còn ở trong tim nó nữa. Nó sẽ vui vẻ đón nhận ko khí tự do, nó sẽ vui vẻ sống cuộc sống nó đáng đc hưởng. Hàn Băng Băng này vẫn sống tốt khi ko có Vương Gia Kiệt hắn. Tuyệt lắm. Nó nhất định sẽ làm theo kế hoạch này. Sau khi biến mất, để chắc ăn, nó sẽ đi du học ở nước ngoài, và hắn sẽ mãi mãi ko tìm đc nó. Rồi hắn sẽ wên nó, 1 đứa con gái có lúc đã iu hắn tha thiết. 1 tình cảm mà có lẽ, cả đời hắn cũng ko nhận ra. Hắn sẽ gặp đc ng' con gái định mệnh của đời hắn, ng' khiến tên con trai đào hoa như hắn iu thương, che chở cho cô ấy suốt cuộc đời này. Cô ấy và hắn sẽ sống giàu sang, có những đứa con xinh xắn, trong 1 mái nhà ấm áp, hạnh phúc. Để rồi 1 lúc vô tình nào đó, hắn sẽ nhớ lại đứa con gái xuất hiện đột ngột và làm pạn với hắn, để rồi ra đi cũng đột ngột như thế. Nó tự hỏi: nó đi rồi, hắn có pùn ko ?

Còn nó nữa, xa hắn, nó có khóc ko ? Có chắc nó sẽ wên đc hắn ? Hay là nó sẽ đau khổ, sẽ nhận ra đây là quyết định sai lầm. Mà thôi, nó phải đi, nó đau thì sao chứ, nó đau wan tâm, nó chỉ cần hắn hạnh phúc

thui. Với lại, nó ko tưởng tượng đc khi hần cười toe toét đến đưa cho nó tấm thiệp màu đỏ, có tên hần và 1 cô gái khác, nó sẽ làm j' ? Ng' ta nói :” Hạnh phúc là khi thấy ng' mình iu đc hạnh phúc.” Nó ko rộng lượng như thế, lúc đó, có thể, trong đám cưới, nó sẽ giết cô dâu mất. Vì thế, để cái ích kỉ trong nó ko có dịp bùng phát, nó sẽ đi. Đi tới 1 nơi có ng' iu nó, nhưng ko biết, đó có fải ng' nó iu ko ?

Thấy nó ngồi suy nghĩ mãi, 1 chút động đậy cũng ko có. A nó hươ hươ tay trước mặt nó, lo lắng hỏi:

-Băng Băng, e sao thế ?

-Ồ, dạ, a nói j'

-Ừkm, a thấy e ngồi bất động nên hỏi thế thui. Chuyện hum wa e nghĩ đến đâu rùi ?

-Chuyện chuyển đến nhà a ở đây ăk ?

-Ừk. E quyết định thế nào ?

-E sẽ đến ở với a

-Thật ăk ? Tốt wa rùi. Vậy là a yên tâm rùi. Để e ở 1 mih a thấy ko ổn.

-Vâng, theo ý a thui

-Thế bao jờ đi

-Ý a thế nào

-A định 3 ngày nữa sẽ đi

-Sao phải vội thế a? 1 tuần nữa đi

-Sao lâu thế, hay là.....e ở lại vì 1 ng' nào đó

-E đã bảo với a e ko có bạn trai mà

-E đã ko mún nói thì thui.

Nó im lặng, ko nói. Lại ngồi lặng lẽ. A nó nhìn nó pùn pùn. Chợt, a đứng dậy, khoác áo vào, đi ra ngoài. Nó nhìn theo, ko lấy j' làm ngạc nhiên, vì a từ nhỏ đã làm những chuyện khó ai ngờ đc. Nó gục đầu xuống bàn, chờ đợi. Nó chờ điều j' chính nó cũng ko biết. Nhưng nó cứ chờ. 1 lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên, nó nói = giọng chán nản:

-A vào đi, nhà a mà a gõ cửa làm j'

Nhưng nó nghe tiếng con gái:

-Mày nói cái quái j' thế, tao đây mà.

Nó ngược lên, Tiểu Phương! Nó cười nhẹ nhàng, nói:

-Sang chơi ăk

-Ừk. Sao trông mày pùn thế

10. Chương 10

Chap 10:

-Tao lúc nào chẳng vậy

-Ko phải, mày đang pùn

-Thật sao, nhìn mặt tao tệ lắm sao ?

-Ừk. Trông ghê lắm

-Tĩnh thật, tao đang pùn

-Sao thế

-Ko mún kể, đợi tí đi, sẽ có ng' kể ày nghe.

-Ừm, tiện thể, nhà mày có j' ăn ko ? Tao đói wá. Thế mà túi tao lại sạch tiền rồi

-Thì ra là sang ăn chức

-Này này, xúc phạm wá, pạn pè thì rộng lượng với nhau chút có sao đâu. Nha, tao đi dọn tủ lạnh giúp mày nha

-Mún làm j' thì làm

-Yeah! Băng Băng, iu mày nhắm. I luv BB, i luv BB.

Hò hét âm ỉ 1 hồi, nhỏ tung tăng đi về phía tủ lạnh. Sau đó ngồi ăn ngon lành. Nó nhìn nhỏ, thâm ngưỡng mộ. Sao lúc nào nhỏ cũng vô tư và hồn nhiên thế. Nghĩ thế chứ nó chẳng mong đc như nhỏ, wá ngây thơ và dễ đoán. Sống trong xã hội này, nó cần trơ trên hơn thế. Và...hắn thì thix những đứa con gái ngây thơ, hiền lành, yếu đuối nhưng ko dễ khóc, để hắn có thể dang tay bảo vệ, che chở, và cũng cần đc an ủi. Hắn thix ng' con gái khác hắn nó, dù nó biết thế, nhưng nó ko thể nào thay đổi phương châm sống:" Nhân nhượng là tự sát, độc ác là huy hoàng." Trừ nó, Tiểu Phương, hắn, a nó ra, nó nhất định sẽ dẹp bỏ bất cứ chướng ngại nào gây ra rắc rối và phiền toái cho nó. Nhưng nó cũng ko hẳn là vô tâm tới mức giết ng' hay là làm tan nát gia đình ng' ta. Nó chỉ đơn giản là dẹp bỏ chướng ngại vật, thế thôi. Cửa lại mở, a nó về. A cầm theo 2 thứ: 1 cái hộp và 2 cái túi đựng thứ j' đó... A mỉm cười dịu dàng với nó, đưa cái hộp cho nó. Nó mở ra, bên trong có 1 sợi dây chuyền hình con gấu rất dễ thương, nó cười tươi với a, đeo vào cổ. Nói:

-Cảm ơn a

-A còn 1 thứ cho e này

A đưa cho nó 1 cái túi, trong đó là rất nhìu kem. Nó ngạc nhiên, a còn nhớ sở thix của nó ư. Nó vui wá. A thật là tốt. Nó và a ngồi ăn ngon lành, ko để ý tới con nhox còn lại gần như là đang dọn sạch sẽ tủ đồ ăn.....

Đang ăn kem vui vẻ, a nó nghe tiếng j' rất kì lạ. Giống như có con j' đang ăn ngấu nghiến. A nhìn về phía tủ lạnh và tá hỏa khi thấy 1 đứa con gái đang bỏ liên tục thức ăn vào miệng. A tròn tròn mắt nhìn thức ăn rơi dần, rơi dần. Khi thức ăn sắp cạn, a vội vã chạy về phía đó, hét:

-Con nhỏ này, làm j' thế, thức ăn của ng' ta trong 1 tuần đó. Cô là ai mà vào đây làm loạn vậy hả? Có tin tui báo cảnh sát hem?

Nhỏ Tiểu Phương vẫn bình tĩnh ngược lên với cái miệng đầy thức ăn, nói ko ra tiếng:

-Ặng Ặng o ui ăn à. A à ai, ó ư ách ì ói iện ói ui. Iền i, ách a iu ảnh sát ó.(Băng Băng cho tui ăn mà. A là ai, có tư cách j' nói chuyện với tui. Biến đi, thách a kiu cảnh sát đó)

Dĩ nhiên là a nó ko hiểu j' hết. Nhưng vẫn way lại phía Băng Băng, nói:

-E! Kiu cảnh sát

-Ko

- Tại sao?

-Pạn e

-Oh. Nhục con....con pé đó ăn hết thức ăn của a rồi, a ko chịu đâu . Đó toàn là những món a thix, toàn là đồ mắc tiền đó. Oaoaoaoaoa .

Con nhỏ Tiểu Phương lúc này đã dọn xong cái tủ, đứng dậy, chùi mép, nhìn ông a của nó = ánh mắt khinh thường, buông 1 câu:

-Jà mà cứ thix cưa sừng làm ghê.

-Cái j', cô nói cái j'. Wá đáng. Băng Băng iu dấu àk. E thấy ai đúng ai sai, rõ ràng là cô ta sai mà đúng ko. E nói đi, ai đúng?

-.....Phương

- e nữ nào đối xử với a như thế

-A rõ ràng là jà mà cứ thix cưa sừng làm ghé rùi còn j'.

Nhỏ cười đắc ý . Rùi way sang nó hỏi:

-Ai đây

-A tao

-Ừm, a mà đây. Sao 2 a e ko jống như j' hết vậy. Lạ ghê. A mà j' mà trẻ con, thiếu suy nghĩ, trâu jà ham gặm cỏ non, blah....blah...blah(toàn chê thui)

Nó nghe xong, nhìn về phía a nó, thấy a nó đang ngồi tự kỉ . Nó phì cười, ngày thường a ng' lớn lắm mà, hum nay thành ra thế chỉ là làm cho nó vui thui. Nó lại gần, đặt tay lên vai a, nói nhẹ nhàng:

-A trai iu quý àk, đừng jận nữa mà. E iu a nhất đấy.

-A ko jận e, a jận con pé dóa(chỉ tay về phía Tiểu Phương). A mún nó xin lỗi a

-Thui đi a, đóng kịch hoài ko mệt àk

-Ừk, mệt rùi. A đi ngủ đây. Pai e

Nó nhìn theo a trai đi vào phòng, cười hạnh phúc. Tiểu Phương hỏi:

-Sao lúc này mà nói sẽ có ng' jải thix cho tao tại sao mà pùn mà. Jờ ông a đó ko nói, mà phải nói đi chứ.

-Nhớ dai wá. Thật ra.....tao sắp phải chuyển nhà, a tao có 1 ngôi nhà to, đẹp nhưng ở rất xa, a mún tao chuyển đến đó sống cùng. Tao ở 1 mình a ko an tâm

-Pùn thật, thế mà ở lại đây đi, tao sẽ bảo vệ mà.

-Tao thì sợ a tao pùn. Nên tao đi theo a ấy. Thế thui.

-Có thật là chỉ thế thôi ko

Nó ngạc nhiên nhìn nhỏ, sao nhỏ lại hỏi vậy. Trông nhỏ có vẻ rất nghiêm túc, ánh mắt thì rất ng' lớn. Nó thật ko mún nói dối nhỏ chút nào, nhưng tình huống bắt buộc phải thế. Nó nói:

-Còn lí do nào khác nữa sao?

Nhỏ thở dài:

-Thế thì đi đi. Mà bao jờ mà đi

-1 tuần sau

-Ừm, thui tao về nhé. Tao có chuyện rất wan trọng cần làm. Pie pie.

-Pie

Nhỏ đi rùi, nó ngồi đó 1 lúc nữa. Cảm thấy wá chán, nó khoác áo vào, ghi 1 tờ giấy nhắn cho a nó biết. Xong, đi ra ngoài. Nó cầm theo ít tiền. Định bụng sẽ mua lại số đồ ăn đã nằm gọn trong bụng 1 con heo tên là Tiểu Phương. Nó đi hết cửa hàng này tới cửa hiệu khác, mua trái cây, bánh ngọt, rau wả,..... Nó ghé vào 1 cửa hàng, định mua cho Tiểu Phương 1 món wà trước khi chia tay. Nó lựa đi lựa lại 1 hồi, cuối cùng quyết định lấy 1 cặp nhãn, nó 1 cái, nhỏ 1 cái. Rùi nó suy nghĩ, có nên mua wà cho hấn ko? Ủk, tốt nhất là mua đi. Mà mua j' nhỉ. Thui, đợi vào trường rùi hỏi hấn vậy. Nó đi lại quây tính tiền, đặt cặp nhãn xuống, mắt nó nhìn ra đường. Chợt, có 1 bóng ng' thật wen. Hấn đang cười, tay trong tay với.....Hạ Thảo. Nó đứng chăm chú nhìn theo. Nhưng nó bình tĩnh lại, lấy cặp nhãn và đi ra khỏi cửa hàng. Nó lại gần 2 ng' đó, cố ý làm như rất vô tình, đụng vào ng' hấn, nó ngẩng đầu lên, nói xin lỗi và chạy đi. Ko biết hấn giả vờ hay là vô tâm, hấn ko thèm để ý tới ng' vừa đụng mình, chỉ chăm chăm vào nhỏ. Hấn cũng ko nhận ra nó nữa. Hấn thix Hạ Thảo đến thế sao. Thix đến mức ko còn wan tâm nó nữa. Nó chạy đi thật xa, ở một khúc đường vắng vẻ. Nó cúi đầu xuống, để cho nước mắt rơi. Nó đứng như thế 1 lúc, thì bỗng cảm thấy có

nước dính vào ng'. Ngẩng đầu lên, mưa! Là mưa. Ông trời khóc cùng với nó. Nhưng đến lúc này, nó thấy nước mắt rơi wá đủ rồi. Đủ lắm rồi. Nó đứng dưới trời mưa, cười chán nản. Tay quệt đi nước trên má, trên mắt. Nó lết bước vào 1 wán rượu, đây là lần đầu tiên nó uống rượu, nhưng nó ko nhân mặt vì vị đắng của nó, đắng vậy thì ăn thua j'. Vị đắng của rượu có = đắng trong lòng nó ko. Nó uống hết li này đến li khác, nó uống hết 1 chai rượu. May là còn tiền trả. Khi ra về, trong túi nó chỉ còn 5000đ. Nó say, rất say. Nhưng ít ra đầu óc nó còn tỉnh táo để ko đi con đường vắng vẻ, ko nói lảm nhảm, ko khóc, ko cười như điên, nó đi loạng choạng. Nó đi mà mắt thì bị mưa làm cho nhòe nhoẹt, chỉ thấy mờ mờ. Lát sau, nó thấy có 1 bóng ng' wen wen, ng' ấy thấy nó, chạy lại phía nó, sau đó, nó chẳng biết j' nữa. Men rượu đã làm nó ngủ. Nó nghe 1 giọng nói mơ hồ:

-Uống rượu sao?

-Này, dậy đi. Mau dậy đi

Nó mở mắt, nó ở đâu thế này? Phòng sang trọng, giường to, và.....traị đẹp. Hấn hỏi nó:

-Chịu dậy rồi đấy à?

Đầu nó nhức như búa bổ, nó nhú mày, và nhớ lại mọi chuyện. Nó định ngồi dậy, hấn ấn nó xuống:

-Nằm đi cho khỏe

Nó nằm im lặng, và ngắm hấn, hấn ngồi đọc sách. Hấn có sở thích đọc sách từ bao giờ thế nhỉ? Nó nhìn xuống bìa cuốn sách:" Đầu chỉ mình a". Hấn thích lắm mán hồi nào vậy. Nó ngắm hấn chưa bao giờ thấy chán, nhưng do wá mệt, nó từ từ, từ từ thiếp đi. Mắt nó khép lại. Nó chìm vào trong giấc ngủ.....Với hấn ở bên cạnh

Sau 2 ngày nghỉ đầy sự kiện đặc biệt, nó trở lại với cuộc sống bình thường của mình. Mà cũng ko hẳn là bình thường, nó lặng lẽ hơn, ít nói hơn, tránh mặt hấn nhiều hơn, và che giấu cảm xúc cũng giỏi hơn. Sáng, khi vào lớp, nó cố ý vào thật trễ, để khi nó vừa ngồi xuống là chuông vừa reo lên, hấn sẽ ko có cơ hội lại gần và trò chuyện với nó. Trưa, nó đi thật nhanh ra cắntin, dù đồ ng' ta thật nhanh, lấy hộp cơm trên tay ng' ta thật lẹ, rồi phóng như bay lên sân thượng, nhưng nó ăn thật chậm rãi, nó chờ giờ nghỉ trưa gần hết rồi mới đi từ từ xuống. Chiều, tan học, nếu như là mọi ngày, nó sẽ đứng ngoài cổng trường, chờ cho hấn và nhỏ tạm biệt xong, mới tới lượt nó nói:" pie". Và như thường ngày, hấn sẽ để cho nhỏ về 1 mih, thay vào đó là chỗ nó về nhà. Nhưng dạo này thì ko như thế, nó ra ngoài cổng trường, đi thẳng, đc 1 quãng, nó sẽ nuối tiếc ngoái nhìn lại nơi nó hay đứng tựa lưng vào và chờ hấn, nó chỉ tiếc thế thôi, rồi lại đi típ. 3,4 ngày cứ trôi wa như thế, nó càng lặng lẽ, càng ít nói hơn khi mà ngày nó đi cứ đến gần thêm. Đến ngày thứ 5, hấn kịp níu tay nó lại ngoài hành lang khi nó chuẩn bị ra cắntin, nhưng hấn chỉ vừa kịp hỏi:

-Dạo này.....

11. Chương 11

Chap 11:

Thì nhỏ đã kéo hấn đi, hấn vừa đi theo nhỏ vừa ngoái nhìn nó, thấy nó lạnh lùng bước ra cắntin, ko nhìn lại 1 cái, hấn pùn pã, đi theo nhỏ mà đầu óc cứ nghĩ mãi tới nó. Khi giờ nghỉ trưa kết thúc, hấn vô tình nhìn thấy nó từ cầu thang đi xuống, mà đó là cầu thang dẫn lên sân thượng, thế là hấn hiểu ra lí do mấy ngày nay nó biến mất tầm. Ngày thứ 6, nó đang ngồi ăn cơm thì nghe tiếng mở cửa, nó hoảng hồn, tưởng bác bảo vệ, vội nấp đi. Nó ko ngờ đó lại là hấn. Hấn nhìn xuống chân, thấy hộp cơm còn đang ăn dở, cười khẩy:

-Thui ra đi, bằng chứng vật chứng còn đang ở đây này.

Nó ko biết làm thế nào, đành đi ra. Hấn nhìn nó, ko nói j', ngồi xuống kế bên. Nó cũng típ tục ăn cơm, im lặng. Hấn hỏi vu vơ:

-Trên này đẹp nhỉ

Nó ko nói. Hấn lại hỏi:

-Sao dạo này mày kì lạ vậy

Lần này, nó ko mún im lặng, nó trả lời:

-Mày có pạn gái rùi, tao ko mún làm phiền

-Ừm, mày nói đúng. Nhưng tao cứ thấy thiếu thiếu. Ai lại đặt ra cái luật lun đặt pạn gái lên trên pạn pè thế nhỉ? Tao ghét tên đó

Nó cười nhạt nhẽo. Ngày thứ 6 đó chỉ có thế. Nói vài câu, cười vài tiếng, còn lại, chỉ có im lặng mà thôi.

Ngày thứ 7. 1 ngày nắng ấm. Trên tay nó đã đeo chiếc nhẫn mà nó mua, chiếc còn lại, nó đưa cho Tiểu Phương trong tâm trạng ko lấy j' là vui. Nhỏ khóc sục sục, dựa đầu vào vai nó mà khóc, rùi sau đó là òa lên như đứa trẻ. Làm nước mắt nước mũi dính tèm lem vô áo nó. Nó ko khóc, chỉ biết ôm nhỏ, đứng lặng thình nghe từng tiếng nấc. Hum nay, nó chuẩn bị món quà tặng hần, dc gói rất đẹp, đặt trong 1 cái hộp. Chiuu, khi tan học, nó nín áo hần lại, vội vã dúi vào tay hần món quà, rùi chạy đi. Hần đứng ngơ ngẩn nhìn theo, ko hiểu sao hần có cảm giác, nếu hần ko giữ nó lại, nó sẽ biến mất mãi mãi, nhưng lại có cái j' đó ngăn ko cho hần đuổi theo nó, cái j' đó có lẽ là con nhỏ đang đứng bên cạnh hần đây- Lưu Hạ Thảo.

Tối đó, nó ngồi soạn quần áo. Kế hoạch trước đó của nó đã dc thay đổi chút ít. Bây giờ, nó và a nó sẽ cùng nhau ra nước ngoài lun, vì a có 1 việc cần giải quyết bên nước ngoài gấp, nên.....ngày mai, nó sẽ ra thẳng sân bay, ko ghé nhà của a như đã định. Nó và a đi Pháp, chuyến bay lúc 10g trưa, chỉ có mỗi Tiểu Phương đến tiễn. Khuya, nó leo lên giường, do quá mệt, nó thiếp đi. Đêm đó, trong 1 căn nhà, dưới ánh trăng, có 1 đứa con gái đang mơ, ko biết nó mơ j' mà lại khóc.....

7:30AM

Nó và a nó đang ngồi ăn sáng, có tiếng gõ cửa. Nó nói:

-Mời vào

Hần và nhỏ đi vào, hần cười cười, hỏi:

-Trẻ wá rùi, có mún đi nhờ ko

Nó liếc nhìn về phía đó, chợt đứng lên, nói:

-Hạ Thảo, nói chuyện với tôi 1 chút

Nó dùng ánh mắt lạnh băng liếc nhỏ, nhỏ hoảng sợ rầm rập đi theo. Nó kéo nhỏ ra góc khuất, nói j' đó. Xong, nó đẩy nhỏ về phía hần, cười tươi:

-Tao ko đi nhờ đâu. Mày đến trường trước đi. Pie

Hần ngạc nhiên, sao nó có vẻ vui thế, còn cười tươi nữa chứ. Thui thì làm theo ý nó vậy. Nhưng rồi trong lòng hần chợt dâng lên 1 nỗi sợ mơ hồ. Hần nhìn nó, lại cảm thấy chỉ 1 chút nữa thôi, nó sẽ ko bao giờ còn đứng trước mặt hần, ko còn nói, còn dùng ánh mắt lạnh băng nhìn hần nữa. Hần tự nhủ:” Nghĩ nhiều wá rùi”. Sau đó, hần chở nhỏ đến trường trong tâm trạng bất an.

8:30AM

Nó nói với a:

-A thay đồ đi rùi ra sân bay

-Sớm thế e

-Thà sớm còn hơn là đi trễ. E đi thay đồ đây

A nhìn theo nó= ánh mắt khó hiểu.

Nó thay đồ xong, lấy đt gọi cho Tiểu Phương:

-Tao đi bây giờ, đến nhà tao lẹ đi

-Sớm thế, tao đến liền. Đợi nha

Cúp máy, nó thở dài, lại cầm đt lên, bấm số của hần. Đợi 1 lúc lâu, hần mới trả lời:

-Sao đi trễ thế, vào học rùi đó

-Tao biết

-Why ???

-Lát nữa tao vô liền, khỏi lo

-Ừk. pie

-Pie

A nó gọi:

-Băng Băng, nhanh lên, taxi đến rùi nàk. Phương cũng đến rùi

-E xuống liền

Ra khỏi cửa, đợi a nó chất vali lên xe, nó quay mặt lại căn nhà trọ nhỏ bé đã che chở cho nó bao nhiêu năm wa, nó cúi đầu xuống, nói nhỏ:

-Cảm ơn

Rùi nó nhìn về hướng ngôi biệt thự, nó nhìn như thế mãi cho đến khi a Minh la lên:

-Băng Băng ! Đi nhanh lên

Nó nhìn lại 2 ngôi nhà lần cuối, rùi leo lên xe, ngồi cạnh Phương. Lòng trĩu pùn.

Đến sân bay, nó ko vào vội, ở ngoài với Phương thêm 1 lát. Nhỏ nói với nó ko biết bao nhiêu là chuyện, nào là sang đó phải biết giữ gìn sức khỏe, 1 năm về thăm ít nhất 1 lần, mỗi khi về nhớ mua wà cáp, nếu ko về đc thì gửi wà về, thư từ, email thường xuyên.....blah....blah....blah..... Nó phì cười, nhỏ ngày thường con nít là thế, vậy mà hum nay y như pà jà, jống mẹ dặn con gái đi lấy chồng xa ghê. Nó đem ý nghĩ đó ra trêu tức nhỏ, nhỏ lao vào đánh nó tới tấp , nhưng đc 1 lúc, tay nhỏ yếu dần. Nhỏ òa lên khóc , khóc nức nở. Nó bối rối, chẳng biết làm j' hơn là nhìn nhỏ khóc. Phương hét vào mặt nó:

-Tao ghét mày lắm, sao lại đi chứ. Mày jận tao nên bỏ đi àk, tao làm chuyện j' có lỗi với mày sao? Ở lại đi, mày mún tao làm j' cũng đc. Làm ơn đi, Băng Băng. Ở lại với tao đi mà. hix hix. Oaoaoaoaoaoao

-Làm ơn đừng khóc nữa. Mày phải hủ là.....

Nó chưa nói hết, nhỏ đã cắt ngang:

-Tao ko mún nghe nữa. Thui pie mày, tao về.

Rùi nhỏ bỏ chạy. Nó ngồi lại đó. Thở dài, nhìn theo bóng nhỏ chạy đi. A nó ngồi xuống cạnh nó, hỏi:

-E có hối hận khi đi với a ko

-Ko đâu a, e sợ e sẽ hối hận nếu ko đi nữa kìa

-Ừkm. Đi làm thủ tục thui. Trễ rùi

-Vâng

Nó đi theo a vào phòng làm thủ tục. Đầu óc trống rỗng

Hắn ngồi trong lớp mà lòng cứ lo lắng. Nó bảo đến ngay mà, sao đến jờ vẫn ko thấy bóng dáng đâu. Càng ngày nỗi sợ hãi trong lòng hắn càng dâng lên, càng ngày càng rõ rệt và chân thực hơn. Nó bị j' sao? Hắn ko tài nào tập trung vào bài học đc. Mặc dù trong phòng có quạt vù vù và gió ở ngoài cửa sổ thổi vô ào ào nhưng trên trán hắn, có mồ hôi lấm tấm. Hắn có nhớ lại ban sáng, nó có nói chuyện riêng với nhỏ bạn gái của hắn. Chắc chắn nhỏ có biết j' đó, ko nhiều cũng ít . Với lại, này jờ hắn để ý thấy nhỏ cứ quay sang hắn định nói j' đó, nhưng rùi thui, rất nhiều lần rùi. Hắn bắt chập việc đang có ông thầy khó nhất trường đứng đây, đứng phắt dậy, kéo nhỏ đi. Để lại cái lớp học mắt tròn nhìn theo.

Ra khỏi lớp, hắn nóng vội lớn tiếng hỏi nhỏ:

-Lúc sáng, Bằng Bằng nói j' với Thảo ?

-Từ từ Kiệt....học xong rồi hãy nói...đang trong jờ học mà

-Nói mau- Hấn tức jận quát lên

Nhỏ giật mình, lắp bắp:

-Bạn....bạn...bạn ấy bảo là...là, bắt đầu từ bây giờ, Thảo phải chăm sóc Kiệt thật tốt, phải là ng' bạn gái thật hoàn hảo. Ko bao giờ đc làm Kiệt phiền, sau này, khi mà 2 chúng ta đã sống hạnh phúc với nhau, có thể...bạn ấy sẽ về thăm.

-Nó đi đâu mà phải về thăm-Hấn hỏi gấp gáp

-Hình như là bạn ấy nói là phải đi Pháp với a trai

-Cái j' ? Đi Pháp, bao giờ đi?Nói nhanh lên

-Có lẽ là 10g

12. Chương 12

Chap 12:

Hấn vội vã nhìn đồng hồ, 9g30! Hấn ko suy nghĩ j' cả. Chạy ra bãi giữ xe, rồi ga và phóng đi. Hấn chạy như điên trên đường. Vài lần suýt chút nữa là gây tai nạn rồi. Vậy là linh cảm của hấn đã đúng, hấn cứ lo lắng như thế từ hum wa. Sao vậy? Tại sao lại đối xử với tôi như thế? Cô ghét tôi à? Ghét thì cứ việc ghét đi, nhưng xin đừng.....đừng rời xa tôi mà. Làm ơn. Hấn tự dưng cảm thấy mắt mình ươn ướt. Có phải bụi bay vào ko? Ko, hấn sẽ ko tự dối mình nữa. Là hấn khóc. Hấn lấy tay lau đi nước mắt để nhìn rõ hơn. Sân bay kia rồi. Hấn chạy vụt vào cái sân bay cực nhều ng' này. Tìm kiếm điên cuồng. Có lẽ bây giờ nó đã đi làm thủ tục. Nghĩ thế, hấn chạy đến lối vào phòng làm thủ tục, bị ng' bảo vệ chặn lại. Hấn quát lên:

-Bỏ ra. Tôi là tổng giám đốc của tập đoàn EIA đây

-Nói láo. Tổng giám đốc tập đoàn EIA đã có vợ con rồi

-Tôi là con trai ông ta đấy. Tránh ra

-Có j' làm bằng chứng ko

Hấn móc đt ra. Gọi cho papa, rồi đứng chờ. lát sau, ng' bảo vệ kính cẩn:

-Xin lỗi cậu, tôi ko biết.....

-Khỏi nói nhieu. Tránh ra. Nói với sếp mấy ng' ko đc chặn tôi ở bất kì phòng nào nữa.

Nói xong, hấn vụt chạy vào. Hấn đã tìm rất lâu nhưng mãi mà ko thấy nó. Mồ hôi tuôn ra, mái tóc dính bết vào nhau, hơi thở hấn nặng nhọc. Hấn rất mệt, nhưng ko thể dừng lại và cũng ko mún dừng lại. Chắc hẳn nó đã đi vào phòng chờ rồi. Hấn chạy vào phòng chờ. Ngó quanh quất, nhưng vẫn ko thấy nó. Đồng hồ đã chỉ 9g53 rồi. Làm sao đây. Hấn vẫn cứ tìm kiếm, với 1 chút hi vọng.....

Hấn ko thấy nó, nhưng nó nhìn thấy hấn. Lúc hấn chạy vào phòng chờ, nó đang đứng ở quầy bán bánh ngọt. A nó đứng cạnh, nhìn thấy trước và gọi nó:

-Bằng Bằng, nhìn kia, có phải đó là cậu bạn ban sáng định cho e đi nhờ ko

Nó ngạc nhiên quay phắt lại, đúng là hấn! Hấn đứng đó, khuôn mặt lo lắng, nhìn quanh như tìm kiếm j'. Nó thở dài. Biết thế này nó đã ko nói cho nhỏ Hạ Thảo là nó sẽ đi Pháp vào giờ này. Sao mà giống trong mấy phim Hàn Quốc lãng mạn vậy. 1 ng' ra đi, còn 1 ng' đến sân bay tìm kiếm, phút cuối cùng, họ gặp nhau, và cô gái quyết định ở lại, sống hạnh phúc bên chàng trai. Chuyện của nó cũng jống thế, nhưng nó nhất định ko ở lại đâu. Nó đã sẵn sàng ra đi rồi. Tiếng loa phát thanh vang lên báo:

-Chuyến bay.....của hãng.....đi Pháp vào lúc 10g sắp khởi hành, mời quý khách ra cửa, sẽ có xe đến đón quý khách lên máy bay.

Nó nghe thề, giật mình. Ko xong rồi, hần nghe thề, chắc chắn sẽ đứng chặn ở cửa. Và nó sẽ ko thoát đc. Làm sao đây? Suy nghĩ đi Bằng Bằng. Làm sao đây? Nó nhìn wa phía ông a, cười nửa miệng. lát sau, nó và a đi ra phía cửa trong tư thế rất thân mật, như 1 cặp tình nhân. Nó lấy cái áo có mũ trùm đầu của a mặc vào, lấy nón che đi tóc và nửa khuôn mặt phía trên. Khi ra cửa, wả nhiên, nó thấy hần đứng bên cạnh ng' nhân viên soát vé. Có vẻ như nhân viên soát vé đã đc lệnh ko đc ngăn cản hần rồi. Hần đứng phía bên phải, nó để cho a đi sát hần, nó ôm lấy cánh tay a thật thân mật. Lúc lướt wa hần, cái mũ che mắt mắt nó nên nó ko thấy j'. Nó cố bước nhanh hơn, càng tránh xa hần càng an toàn. Vừa đi khỏi cái cửa đc 1 quãng, nó thở phào, đẩy cái nón lên, cười với a:

-Wa đc rồi. May ghê

Chiếc xe buýt nhỏ đã đậu ở đó sẵn, có vẻ như sắp chạy, vì nó ra sát jờ đi, ko trễ đã là may lắm rồi. Nó đang bước vô tư, chợt, có 1 bàn tay nắm lấy tay nó làm nó giật thót. Ai thế? Nó từ từ quay lại. Là.....1 thanh niên. A ta nói:

- E làm rơi cái kính này

Nó hết hồn, nói lắp bắp:

-Cảm....cảm ơn a

Nó ko ngờ, chính lúc nó quay mặt lại, hần từ cửa nhìn ra đã thấy nó. Hần chạy đến. Nó nhìn thấy, hốt hoảng chạy đi, kèm theo lời nói:

-A. Đi mau

Khi chạy đến cửa xe, a nó lên trước, vì a chạy nhanh hơn. Nó đang chuẩn bị leo lên xe, làm hành khách cuối cùng thì tay nó bị hần níu lại. Hần nói:

-Đừng đi

Xe lăn bánh, cả nó và hần đều đã đứng trên xe, nó đứng phía trong, hần đứng phía ngoài, sát bên cái cửa còn đang mở vì bị hần chặn lại. Nó rất hốt hoảng, nói với hần:

-Về đi

-ko

-Làm ơn về đi

-Mày về thì tao về

Hần cứng rắn trả lời. Nó lúc này ko biết làm thế nào. Lợi dụng lúc xe còn đang chạy chậm chậm, nó lấy tay đẩy hần xuống. Hần ko đề phòng nên lập tức bị ngã ra khỏi xe. Chiếc xe bắt đầu tăng tốc, hần vẫn ko chịu thua. Nhất quyết đuổi theo(dĩ nhiên là chạy bộ). Đến cửa máy bay, nó vội vã chen vào. Hần vẫn dùng hết sức để chạy, nhưng tiếc thay, lúc hần đến cũng là lúc máy bay bắt đầu cất cánh, nhân viên an ninh giữ hần lại. Giữ rất chặt, họ ko bỏ hần ra đến khi chiếc máy bay ấy đã vút lên bầu trời.

Nó ngồi trên ghế, nhìn mãi xuống đó. Nơi có ng' con trai nó iu.....Rồi nó khép mắt lại, 1 giọt nước trong veo rơi ra. Nó khóc

Hần ở bên dưới, cũng nhìn mãi ko thôi. Ở đây, jó thổi tóc hần bay bay, thổi vào ng' hần, thổi đi....nhưng giọt nước đang chảy ra ở khóe mắt. Hần đứng đó, cứ hướng mắt lên nhìn bầu trời rất cao, rất xanh, rất trong trẻo. Cô đi thật rồi hả? Điên hay sao mà lại đẩy tôi xuống đường. Té đau lắm. Đau hơn cô tưởng nhiều. Chắc chân tôi trật khớp rồi. Cũng tại cô thôi đó. Sao lại đi chứ? Tôi đã cầu xin cô đừng đi mà. Àk, cũng phải thôi, những lời cầu xin đó cô đâu có nghe. Cô đi là đúng. Cô đi rồi, ở Pháp, chắc cô hạnh phúc lắm, hạnh phúc khi ko có tôi. Nhưng sao cô dám làm tôi đau. Khi cô về, tôi sẽ bắt cô trả món nợ này. Sẽ ko chỉ mỗi cái chân này đâu, mà còn....trái tim tôi nữa....

Hần nghĩ thế, cười đau khổ, đứng lên, trở về nhà.....

-Câu chuyện bắt đầu vào 4 năm sau, Hàn Bằng Bằng tròn 20 tuổi(thành ng' lớn rồi nha, ko còn teen đâu). Lúc này, Bằng Bằng trở về VN. Còn Vương Gia Kiệt đã trở thành giám đốc công ty EIA của papa(papa

cho a í thử việc í mà. Khi nào giỏi rồi thì cho làm tổng giám đốc. Papa về nghỉ hưu). Còn Lưu Hạ Thảo ??? Thì vẫn thế thôi, cô ta vẫn làm bạn gái của Gia Kiệt. Tội 1 cái là đã đc hẳn dẫn về ra mắt ja đình rồi. Chuẩn bị nâng cấp từ level bạn gái lên level hôn thê. Tức là chỉ đợi Gia Kiệt wen với công việc là sẽ đính hôn ngay, vì bây giờ Gia Kiệt đang tập làm wen với công việc mới, khá bận rộn. Sở dĩ Lưu Hạ Thảo đc 3 mẹ của hẳn chấp nhận dễ dàng là vì gia đình của cô ta cũng rất danh giá, cô ta lại ngoan hiền, đc nuôi dạy rất đàng hoàng. Nên 2 ông pà rất vừa ý, ok liền.

Số phận của 3 ng' sẽ ra sao đây? Khi mà ai cũng đều thay đổi. Thay đổi ngoại hình, thay đổi suy nghĩ, tính cách, ước mơ.....Tất cả đều ko còn như xưa nữa, ko giống như 4 năm về trước nữa. Nhưng liệu rằng, tình cảm của họ có thay đổi hay ko? Họ đã quên nhau ??? Hay vẫn nhớ.

Câu trả lời tùy thuộc vào t/g. Nên các bạn hay đợi thêm 1 chút nữa. Mìh hứa sẽ post chap đầu tiên của phần 2 vào ngày mai. Hứa lun. Thaks các bạn đã ủng hộ

P/s: Có lẽ mìh sẽ thay đổi cách gọi nhân vật cho hợp với bối cảnh, giống như là sẽ ko còn gọi là “nó” mà là “cô”. Vì họ đều lớn rồi. Nếu các bạn cảm thấy ko wen thì cứ xem dần rồi cũng wen thôi. Còn nếu các bạn ko thik, mìh cũng đành chịu. Hoàn cảnh bắt buộc phải thế. Đợi nha. Mai là có chap mới rồi.

9:00 AM

Sân bay Tân Sơn Nhất

1 chiếc máy bay vừa đáp xuống, từ Pháp. Hành khách bắt đầu tẩu ra cổng. Ai cũng nhìn quanh tìm kiếm ng' thân, nói cười vui vẻ, hoặc có vẻ mặt mệt mỏi. Trong số đó, duy nhất có 1 cô gái rất nổi bật. Tóc đen nâu, cắt ngắn, môi đỏ, má hồng tự nhiên, đeo cặp kính rất to, mặc áo sơmi và quần jean. Cô ta rất xinh đẹp, và chỉ khoảng 20-22t. Mọi ng' dán mắt chăm chú nhìn vào cô gái đó, ngạc nhiên khi thấy cô ấy chẳng có ai ra đón. Vì cô ấy đi thẳng ra ngoài và leo lên chiếc taxi đầu tiên mìh gặp đc. Ng' tài xế hỏi như 1 thói quen:

-Cô đi đâu

-Tìm cho tôi 1 khách sạn 5 sao

A ta nghe thế, nghĩ thầm:” Đại ja đây.” rồi phóng xe vụt đi. Cô gái này thật sự làm a ta cảm thấy kì lạ. Cô iu cầu a dừng mở máy lạnh và mở toang cửa sổ ra, ánh mắt cứ nhìn chăm chú ra phía bên ngoài, có vẻ rất thix thú. Lạ thật! Ngoài đó chỉ có toàn khói và bụi, có j' đâu chứ. Có lẽ loại nhà giàu như cô ta đã hít thở ko khí máy lạnh lâu wá rồi nên đâm ra chán chường? A chỉ nghĩ thế và nhún vai, tỏ vẻ ko wan tâm nữa. A ko hề biết: cô đã rời xa nơi này rất lâu rồi, lâu tới mức cô đã vui đến mún khóc khi đc trở về đây. Ở đây, có biết bao nhiêu kỉ niệm, có lẽ là pùn nhiều hơn vui. Nhưng cô mãi mãi ko wen đc. Ko bao jờ wen đc những ngày tháng vui vẻ ở bên ng' ấy.....

Chiếc taxi dừng lại trước 1 khách sạn rất to, a chàng tài xế giới thiệu:

-Đây là khách sạn của tập đoàn EIA đấy. Mới xây đc 2 năm thôi, nhưng rất nổi tiếng. Chất lượng phục vụ cực tốt. Nhưng giá cả ko phải loại rẻ, cô thấy có thix hợp với túi tiền ko. Nếu ko, tôi chở cô tới khách sạn khác.

-Đc rồi, chỗ này tốt rồi. Cảm ơn a

Cô gái ấy đứng ngắm nghía khách sạn 1 hồi lâu. Nơi này có vẻ cổ kính phương Đông, lại pha lẫn thêm chút hiện đại phương Tây, thật là đẹp. Cô tự hỏi tại sao ng' thiết kế nơi này lại có khả năng sáng tạo tuyệt vời đến thế. Lối kiến trúc này lại gợi cho cô hình ảnh 1 ngôi nhà, ko, là biệt thự, 1 biệt thự wen thuộc mãi khắc sâu trong tâm trí cô.

Đang suy nghĩ, chợt, có 1 ng' đụng vào làm cô té xuống đường. Đau ê ẩm cả mông, cô gắng gượng đứng dậy:

-Sao lại đụng tôi mạnh như vậy? Đau wá

1 giọng nam trầm ấm đáp lại:

-Rất xin lỗi, nhưng tôi đang rất vội. Xin lỗi

13. Chương 13

Chap 13:

-Mong cô thứ lỗi, chúng tôi đang bận, phải đi ngay, đây là danh thiếp của chúng tôi, nếu cô có bị hư hại j', làm ơn gọi cho chúng tôi. Tạm biệt.

1 cô gái tiếp lời, chìa cho Bắ Bắ 1 tấm danh thiếp. Rồi vội vã kéo chàng trai đứng cạnh đi ngay. Bắ Bắ đứng đọc chăm chú cái danh thiếp:” Công ty EIA àk. Đó là cái công ty đã xây nên cái khách sạn 5 sao này fải ko? Thui kệ. Mìh ko wan tâm.” Nghĩ thế, cô bước vào khách sạn, ko wên nhìn lại đôi nam nữ kia. Và bất gặp ánh mắt của ng' con gái vẫn đang nhìn mìh, ánh nhìn kì lạ mà cô ko tài nào hiểu nổi.

Đến quầy tiếp tân, Bắ Bắ nói lịch sự:

-Cho tôi đăng kí 1 phòng VIP.

-Cô lên tầng 22, phòng 202

Bắ Bắ nhận chìa khóa, khệ nệ xách 1 cái vali to đùng, thêm 2 cái giỏ xách, tiến về phía thang máy. 1 ng' bảo vệ thấy thế, hỏi:

-Cô có cần tôi giúp ko?

-Cảm ơn a. Tôi tự làm đc

Đứng trong thang máy, cô thở dốc. Ko ngờ hành lí lại nặng như thế. May là cô chỉ mới mang theo ít đồ, còn định sang đây mua thêm. Nhưng jờ cô nghĩ lại rồi, mua chỉ thêm nặng. Thang máy dừng lại ở tầng 22. Cô lại típ tục hành trình jan khổ của mìh, vất vả mang đồ hành lí cực nặng từ thang máy đến phòng 202. Nhờ vẻ ngoài xinh đẹp, lại có bộ dạng rất khổ sở, có nhìu ng' ngờ ý giúp đỡ, nhưng đều nhận đc cái lắc đầu từ cô. Lát sau, do bị vướng chân, cô ngã vào 1 chàng trai, rớt cả mắt kiếng. A ta nhìn cô sững sờ. Và bỏ đi.....

Hàn Bắ Bắ nhìn theo ng' con trai đó, lạnh lùng đứng lên. Rõ ràng cô ko hề wen biết a ta, tại sao lại nhìn cô với ánh mắt như vậy. Ko lẽ cô đẹp tới mức đó. (tự sướng tí). Mà bây jờ ko fải lúc để nghĩ về chiến này, fải tìm cho đc cái phòng 202 chết tiệt kia. Nó nằm ở đâu nhĩ ? Sao đi lòng vòng mãi mà ko thấy. Mà mìh có lên lộn tầng ko. Tìm lại xem nào. Cô nhìn sang bên phải, có 1 tấm bảng ghi là: KHU VIP và 1 mũi tên chỉ đường. Cô liền đi về hướng đó. Và ngay lập tức, cô tìm thấy phòng 202. Bước vào trong, cô thật sự hài lòng khi đây là căn phòng tuyệt đẹp, đẹp hơn cả ngôi nhà ở bên Pháp, bàn ghế sang trọng, ngồi xuống cực êm, tivi loại xịn nhất, giường trải ra phẳng tấp, rải hoa hồng, phòng tắm rộng rãi, đẹp tinh tế. Tuyệt wá ! Bắ Bắ vui vẻ thu xếp đồ đạc rồi đi tắm. Tắm xong, cô ngã ra giường, ngủ 1 giấc ngon lành. Chìm trong hương thơm phảng phất của căn phòng, cô ngủ rất nhanh. Trong lúc đó, hìh như, có 1 ng' lại gần giường ngủ của cô, đứng đó rất lâu, trước khi đi, ng' đó đóng cửa thật khẽ.

Tỉnh dậy, Bắ Bắ nhìn lên đồng hồ, đã 4g chiều. Rửa mặt xong, cái bụng của cô bắt đầu la hét. Cô thay đồ, đi ra phố. Sài Gòn vẫn thế, vẫn ồn ào và náo nhiệt như ngày xưa. Ăn j' bây jờ nhĩ? Có mún ăn món nào đó đặc trưng của VN, thui thì ăn bún bò Huế vậy. Đi 1 hồi, cô tìm đc 1 quán bún bò, hơi nhỏ, nhưng khá đông. Ngồi xuống bàn, trước mặt có tô bún bốc khói, cô ăn ngon lành. Ko biết là vì đói, vì quán nấu wá ngon, hay do lâu wá ko ăn nên cô rất vừa miệng, ăn ngon lành. Bụng no rồi, Bắ Bắ quyết định đi dạo. Ở đây, cô chẳng còn wen ai nữa. Thì thui, đi 1 mìh, cô lun 1 mìh mà, wen rồi, sao còn sợ ??? Đi dạo ở đâu đây. Trong đầu cô nảy ra ý định, cô gọi chiếc taxi. Nói địa chỉ, và mỉm cười.

Taxi đậu lại trước 1 căn nhà nhỏ, căn nhà đó ko có vẻ j' là liên wan đến 1 cô gái xinh đẹp, nhìu tiền như Bắ Bắ. Cô đọc đc suy nghĩ đó trong mắt anh tài xế khi a nhìn cô khó hiểu. Cô đợi cho chiếc xe chạy đi mất, mới quay lại nhìn vào căn nhà. Nó đã đc sơn phết, sửa chữa đôi chút nên trông mới hơn, đẹp hơn hồi đó. Cô nhắm mắt lại, tựa đầu vào tường, hồi tưởng 1 chút về wá khứ. Cô cố nhớ lại ngôi nhà trọ nhỏ bé cô sống 4 năm về trước. Dĩ nhiên, tránh nhớ về ng' ấy.....

Đứng đó 1 lát, trời sụp tối, cô ngại đường vắng, nên đi thật nhanh ra đường lớn, nơi có rất nhìu ng' và xe cộ. Và cô chợt nhớ lại 1 số đt mà cô lun mún gọi, cô liền bấm số, chờ đợi, tiếng tút....tút....tút cứ vang lên, lát sau, có tiếng nói:

-Alô, ai thế

-Phương àk, có phải Tiểu Phương ko ???

-Ừk, Phương đây, ai thế

-Tốt wá rồi, đúng là may rồi, tao đây, Băng Băng đây.

-Hàn Băng Băng, về khi nào sao ko báo tao 1 tiếng- Con bạn thân thiết của cô hết lên, nó vẫn như ngày nào. Cô mừng vì nó ko thay đổi. Nhưng....có bao giờ cô thực sự hiểu nó đâu?

-Đang ở đâu, tao đến ngay.- Phương hỏi

-May có còn nhớ khu vui chơi hồi đó may dẫn tao đi chơi hok?

-Ừk. Tao đến liền.

-Ok, ko cần vội đâu

Băng Băng lại phải gọi taxi nữa rồi. Thật là bất tiện wá đi. Chắc nên mua 1 chiếc xe đi cho sướng cái thân. Nhưng chỉ ở lại có vài tháng, mua làm j' cho phí. Haizzzzzzzzzzzzzzzz, ko lẽ cứ gọi taxi mãi sao. Bực ghê đó.

-Cô ơi, cô j' ời, đến rồi

-Hả...Àk...cảm ơn a. Tiền đây

Băng Băng đóng cửa xe, từ xa đã thấy Tiểu Phương đứng đợi. Sao nó khác thế ? Có vẻ bụi bặm hơn, con trai hơn và giang hồ hơn. Cô đi từ từ lại gần, nhỏ vừa nhìn thấy đã ôm chầm lấy cô. Cười thật tươi. Cô cũng mỉm cười, nụ cười thoáng 1 chút pùn. Tiểu Phương nhận ra ngay, hỏi nhẹ nhàng:

-Gặp lại tao ko mừng hay sao

-Cực kì mừng

-Thế sao lại pùn

-Tao có pùn đâu

-Ừk. Có lẽ tao nhìn nhầm, thui đi ăn nha

-Ko, tao mới ăn lúc nãy, còn no

-Bây giờ đang ở đâu vậy

Cô chỉ đường cho nhỏ tới khách sạn cô đang ở. Thật sự lúc vào đây cô cũng ko để ý tới cái tên lắm. Đến khi về tới nơi thì mới biết, tên khách sạn là:

ICE

Ice àk ! Là băng. Sao lại đặt là Ice nhỉ. Mà thui. Kệ ng' ta. Ng' ta thjik đặt sao thì đặt. Mìh tò mò thắc mắc làm j'? Nhỏ Tiểu Phương lên tiếng:

-Thì ra là khách sạn này. Tao cứ tưởng chỗ nào xa lạ lắm

-May thường xuyên đi ngang wa đây sao?

-Ko, tao ở đây mà

Cô trợn mắt, ko ngờ nhỏ cũng ở đây. Hồi 1 hồi, nhỏ cũng ở khu VIP, phòng 203. Kế bên phòng cô. Hay wá. Vậy là từ bây giờ có thể sống vui vẻ cùng Tiểu Phương rồi. Ông trời thật là tốt. Cô vui vẻ mỉm cười.

Băng Băng ko hề biết rằng, từ khi cô đụng vào ng' con trai lạ kia. Cả ngày hôm nay, cô đã bị a ta theo dõi. A ta ngồi trong chiếc xe đen ở bên kia đường, đối diện khách sạn ICE, cầm đt lên, và nói:

-Cô ấy về rồi. Chuẩn bị kế hoạch đi.

Băng Băng và Tiểu Phương cùng nhau bước vào khách sạn. Bây giờ, trời đã tối. Đường phố Sài Gòn đc thấp đèn lung linh. Ngồi trước cửa sổ ở tầng 22, cô vui vẻ ngắm nhìn thành phố thân iu của mình. Chợt, ở bên

kia đường, cô thấy 1 ng' đàn ông mặc áo choàng đang nhìn về phía mình. Cô có nhìn nhầm ko? Sao ông ta lại nhìn cô. Cô dùng ánh mắt lạnh và sắc nhìn lại ông ta, nhưng ko hề khiến ông sợ. Trái lại, có vẻ như ông ta bật cười và vẫy tay, ý mún gọi cô xuống. Cô hơi lo lắng, nhưng tò mò, và quyết định đi xuống, cùng với Tiểu Phương. 2 ng' bước đến gần chiếc xe đen của ông, và cô hơi ngạc nhiên khi thấy có 1 ng' con trai nữa, là ng' đã đụng vào cô vào lúc sáng. A ta mỉm cười hỏi:

-Nhớ tôi ko

Cô chưa kịp trả lời, Tiểu Phương đã chen ngang:

-A là ai ? Ông là ai ? 2 ng' mún j'

-Chuyện đó 2 ng' ko cần biết làm j'. Chỉ cần hum nay đi với chúng tôi

-Đến khi nào bọn tôi đc về

-Tùy cậu chủ thui, cậu mún 2 ng' ở bao lâu thì 2 ng' fải theo ý cậu ấy

14. Chương 14

Chap 14:

-Cậu chủ của ông mún j' ở chúng tôi

-Tôi ko biết, tôi chỉ có trách nhiệm đón 2 ng' về thui

Nhỏ quay sang Băng Băng, hỏi:

-Đi ko mà

-Ok. Tao ko tin 2 ng' này làm hại tao đc

-Đi thì đi

Thế là, 2 đứa cùng ngồi vào chiếc xe ấy. Hồi hộp chờ đợi.

Lát sau, chiếc xe đến 1 tòa nhà to và cao. Ông ta vừa đi vừa nói:

-Bây giờ, 2 cô sẽ đc make up, làm tóc, thay quần áo, để chuẩn bị đến gặp cậu chủ. Nếu mún tắm rửa thì phòng tắm ở đằng kia. 2 cô có 3 tiếng để chuẩn bị. Có ai thắc mắc j' ko

Và rồi 2 đứa đã ngồi chịu đựng gần 2 tiếng đồng hồ, nhờ Tiểu Phương lần đầu tiên đc làm đẹp nên ko phản đối j' hết, đôi khi còn tỏ ra thích thú, còn cô, cô nhất định ko cho ai sửa sang mái tóc của mình, và chỉ đồng ý trang điểm nhẹ và sáng. Sau khi hoàn thành, trông xynh cực. Chàng trai hỏi:

-2 cô đang sống ở đâu

-ICE

Cô trả lời ngắn gọn, đầu óc tập trung suy nghĩ, cô vừa chợt nhớ ra 1 chi tiết wan trọng. Hìh như ngày xưa hẳn có bảo cha hẳn là tổng giám đốc công ty EIA mà. Vậy, ICE là đặt theo tên cô sao ? Có thật thế ko ? Hẳn xây khách sạn đó là vì cô àk. Cô ko tin. Cô lại mơ mộng j' đây. Chắc chắn ko fải hẳn đặt tên cho khách sạn đâu. Chắc chắn ko fải thế đâu. Tỉnh lại đi Hàn Băng Băng. Điên hay sao mà suy nghĩ vớ vẩn thế. Hẳn giờ đang hạnh phúc với 1 ai đó thui. Sao mà nhớ tới cô đc.

Mãi suy nghĩ, Băng Băng ko để ý rằng cô đang ở trước 1 tòa biệt thự to khủng khiếp, chỉ có thể là to = hoặc to hơn cả nhà dưỡng cô thui. Ở VN cũng có căn biệt thự to thế này sao? Ai mà jàu thế nhỉ. Đi đến cửa, ng' thanh niên ngăn ko cho Tiểu Phương vào. Bắt buộc Băng Băng fải vào 1 mình. Dọc hành lang, có treo nhều tấm hìh, của những ng' đàn ông đã già, của những ng' phụ nữ rất đẹp, của những cô bé, cậu bé, giống như là hìh của cả 1 gia tộc jậy. Và....1 tấm chân dung đập vào mắt cô, hìh của 1 tên con trai, wen lắm, rất wen, tên con trai đã ở bên cô 4 năm về trước. Dù chỉ là tranh vẽ, hẳn vẫn rất đẹp. Ánh mắt quyn rũ, nụ cười ma mị, đều khiến cho cô cảm thấy sợ. Cô rất sợ fải gặp lại hẳn. Nỗi sợ thôi thúc cô fải bỏ chạy, nhưng lí trí cô kịp ngăn lại, ở đây có rất nhều vệ sĩ canh gác, đó là chưa nói tới ông bác đang dẫn đường

cho cô. Ông ta to khỏe, cao và lực lưỡng, chỉ cần ông ta mún, có thể bắt cô dễ như trở bàn tay. Vậy thì tốt nhất là nên đợi thời cơ thix hợp, thật thix hợp rồi hãy hành động. Cuối hành lang, cô đi dẫn vào 1 căn phòng. Phòng này có nhiều sách, 1 bàn gỗ lớn, và 1 giường đơn. Có lẽ là phòng làm việc, chiếc giường dành cho chủ nhân nghỉ ngơi khi làm khuya. Ông bác nói với cô:

-Ngồi đợi ở đây khi nào cậu chủ đến. Chúng tôi ko làm hại cô đâu. Đừng sợ

Rồi ông ta đi ra ngoài, đóng cửa lại. Cô nghe rõ tiếng khóa cửa. Vậy là coi như cô bị giam lỏng ở đây, đợi tới khi hấn đến mà ko làm j' đc sao ? Cô nhìn quanh phòng, cố tìm 1 lối thoát. Và ánh mắt cô dừng lại ở cái cửa sổ rất to. Cửa ko khóa và đang mở toang ra, jó lùa vào, rèm cửa bay phất phơ. Hay wá! Cô mỉm cười. Vội vã bước lại phía đó, đôi mắt cô sáng lên, nghĩ thầm:" Hahahahaha, Gia Kiệt à, vĩnh biệt a, tôi ko bao jờ có ý định gặp lại a đâu. pie pie. Đúng là ông trời giúp mình rồi." Nhưng cô chỉ vừa mới đặt 1 chân lên bậc cửa thì hấn bước vào, và nhìn thấy tư thế kì cục của cô. Hấn hiểu ra ngay, bật cười:

-Định bỏ trốn sao? Thật sơ suất wá, quên khóa cửa sổ lại rồi

Nhưng khi hấn cười xong, nhìn lại thì chẳng thấy cô đâu. Cô đã lợi dụng lúc hấn ko để ý và lên đi mất. Hấn tức giận, nhảy wa cửa sổ và đuổi theo. Hấn tìm mãi mà ko thấy. Liền lấy đt ra, hét lớn:

-Huy động tất cả mọi ng' tìm cho tôi cô gái đó. Ko đc để cô ta thoát.

Lập tức, cô bị gần trăm ng' tìm kiếm. Núp trong lùm cây, cô tức giận nghĩ thầm:" A tưởng a là cái j' chứ, a có cái quyền j' mà đòi bắt tôi. Đừng hòng nha. Tôi núp kĩ lắm. Trò trốn tìm là tôi chơi giỏi nhất đó, ko biết sao? Đc rồi, tôi sẽ cùng a chơi trò này. Ui da, muối nhiều wá."

Hàn Băng Băng wả nhiên ko nói khoác. Gần 1 tiếng đồng hồ, ko ai tìm đc cô. Tiểu Phương cũng tham gia cuộc tìm kiếm, chỉ có điều lén lút hơn, vì kế hoạch của nhỏ là tìm đc cô xong sẽ cùng nhau bỏ trốn. Nãy jờ nhỏ đứng ngoài cửa chờ bị mấy tên vệ sĩ tán tỉnh, bực mình mún chết. Đã ấy tên đó ăn vài đạp. Jờ đang đi tìm Băng Băng. Chợt thấy 1 cái đầu núp trong bụi cây. Chắc chắn là cô rồi. Nhỏ cẩn thận chui vào trong bụi cây, thấy cô đang bực bội ngồi xoa xoa mấy cái nốt ửng đỏ vì bị muối cắn. Nhỏ phì cười làm cô giật mình, cô chồm tới bịt miệng nhỏ lại:

-Suyt, khẽ thôi. Tên đại ma vương đang ở gần đây đó

-Đại ma vương ???

-Ừk. Nhìn kia

Nhìn theo hướng cô chỉ, Tiểu Phương thấy 1 ng' con trai đang đứng nhìn mọi ng' tìm kiếm. A ta siu đẹp trai, ăn mặc chỉnh tề nhưng ko có vẻ jà wá tuổi. Mặc bộ vét như thế chỉ khiến cho a ta có vẻ chừng chạc và trưởng thành hơn thôi. Bỗng dưng tìm nhỏ đập hơi lệch nhịp, mặt hơi ửng hồng. Ánh mắt thì cứ mún nhìn hấn mãi ko thôi. Băng Băng thấy thế, hỏi:

-Sao thế

Nhỏ ko nhìn cô, môi chỉ mấp máy:

-Ko....ko sao đâu. Đừng để ý

-Ko để ý j'. Tìm cách trốn khỏi đây nhanh lên.

-Ừk ừk

-Ừk cái j' mà ừk. Nhìn j' mà nhìn mãi thế. Iu a ta rồi sao

Mặt nhỏ đỏ bừng lên vì bị nhìn thấu tim đen. Nhỏ nói lớn:

-Ko có mà

Chính tiếng nói đó đã làm cái tên đc gọi là " đại ma vương" nghe thấy. Thế là 2 đứa con gái đó bị đại ma vương dẫn về. Trên đường bị dẫn về ngục tù...àk lộn...dẫn về phòng của hấn, cô liếc nhỏ, trách móc:

-Tất cả là tại mày

Nhưng nhỏ ko wan tâm, nhỏ mãi nhìn về phía đại ma vương. Bắt đầu từ lúc nhỏ thấy hắc khi đang trốn trong bụi cây, có lẽ, nhỏ đã bị dính tia sét ái tình rồi. Nếu bị buộc phải làm tù nhân của tên ma vương này, nhỏ cũng cam lòng. Và nhỏ cũng chẳng hề để ý đến ánh mắt khó hiểu của Băng Băng đang nhìn nhỏ.....

2 đứa bị dẫn trở về căn phòng khi này. Hắc ngồi vào bàn làm việc, trước mặt có cô và Tiểu Phương. Cô ko giữ đc bình tĩnh, hỏi lun:

-Có chuyện j' cần nói sao?

-Phải. Nhưng tối nay thì chưa nói đc. Còn phải xem xét cô có xứng đáng đc nghe ko

-Cái j'? A ko mún nói thì thôi. Tôi về

-Cứ tự nhiên, chỉ có điều ko biết cô có trốn đc hàng vệ sĩ vài trăm ng' của tôi để về đc ko.

Băng Băng rất mất bình tĩnh, nhưng cố kìm lại. Ngồi im lặng, ngoan ngoãn chờ đợi. Hắc ko nói j', cứ trầm tư như thể rồi đứng phắt dậy, nói lớn:

-Ăn tối

Cô tròn mắt:

-Thế còn chuyện a định nói

-Cứ ở lại với tôi vài ngày đi rồi tôi sẽ nói. - Hắc nháy mắt, cười tươi. Trong khoảnh khắc đó, nó chợt nhận ra nụ cười rạng rỡ như nắng của hắc 4 năm trước. Cô ngơ ngẩn nhìn theo. Nhưng định thần lại, nhìn wa bên Tiểu Phương, thấy nhỏ đang nhìn theo bóng hắc = ánh mắt mê say. Cô dường như lơ mơ hiểu ra đc điều j' đó. Đành thở dài, kéo nhỏ đi.

Trong phòng ăn, hắc ngồi ở giữa, đang ăn rất ngon lành. Cô ngồi bên trái, ăn 1 cách ngán ngẩm, vì đang bận suy nghĩ. Còn nhỏ, ngồi bên phải hắc, đang ăn 1 cách thẹn thùng, mặt hơi đỏ lên. Cô thấy thế, lắc đầu, ngay cả con bạn thân nhất của cô còn bị hắc mê hoặc thì ai trên thế giới này có thể ghét hắc đc nhỉ. Mà sao cô lại thấy khó chịu, cô rất ko mún nhỏ nhìn hắc như thế. Cứ như.....cô mún độc chiếm hắc vậy. Ui, điên wá đi. Tập trung đề phòng, cảnh giác cao độ với cái tên mềm mại này mới đc. Cô rất sợ ở gần hắc, hắc sẽ lại làm cô iu hắc mất thôi. Vì thế, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Cô tự nhắc nhở mình như thế. Và bữa ăn đó kết thúc trong sự im lặng.

Đến giờ ngủ, quản gia dẫn 2 ng' đi chọn phòng. Nhà hắc to thật, có wá trời phòng lun. Mà phòng nào cũng đẹp cả. Sau khi xem tất cả các phòng, cô chọn đại 1 phòng cô cho là vừa ý nhất, khá rộng rãi, nhìn vào cách bày trí thể hiện rõ sự cô đơn, vì thế cô cảm thấy rất hợp với cô. Ông quản gia thấy cô chọn phòng đó thì hơi ngạc nhiên, định nói j' đó nhưng lại thôi, mỉm cười hiền hậu với cô. Tiểu Phương do đã ăn no và hơi mệt nên nằm ngủ trong bộ váy lun. Phòng của nhỏ hơi xa phòng cô, nhưng nhỏ nhất quyết phải ở phòng đó. Chỉ đơn giản nhỏ thấy phòng đó có cái laptop để sẵn, nửa đêm thức dậy có lên cơn điên thì lấy ra chơi. Cô phì cười vì cái tính trẻ con của nhỏ, chẳng lẽ mãi mãi ko trưởng thành đc àk. Theo thói quen, trước khi ngủ, cô nhất định phải đi tắm, nếu ko cả đêm chắc chắn cô sẽ thức trắng vì khó chịu. Ông quản gia đưa cho cô cái váy ngủ cực mỏng để thay, cô nhìn vào là đỏ mặt, liền xin đổi cái khác. Nhưng ông ta nói trong nhà chỉ có những cái áo kiểu đó và vài bộ đồ lót phụ nữ. Còn lại chỉ có đồ của cậu chủ. Cô tuy ko mún nhưng đành mượn tạm của hắc cái áo sơmi. Ngâm mình trong bồn tắm, cô thật sự rất thắc mắc, tại sao trong nhà hắc lại có quần áo phụ nữ, lại toàn là những thứ rất sexy. Là của bạn gái hắc sao? Cô pún pã mặc vào ng' cái áo sơmi kẻ sọc xanh rộng thùng thình của hắc. Sau bao nhiêu năm ko gặp, hắc đã trở thành 1 ng' đàn ông thật sự. Hắc cao lớn hơn rất nhiều, nam tính hơn, và.....quyến rũ phụ nữ hơn. Cô bước vào phòng và ngã ra giường, cô thật sự rất mệt mỏi. Khi ở gần hắc, cô ko thư giãn đc chút nào, lun đề phòng và cảnh giác ko ở wá gần hắc. Nếu ko....cô ko biết điều j' sẽ xảy ra, có lẽ là cô sẽ iu hắc 1 lần nữa. Và rồi cô thiếp đi, mang theo hình ảnh hắc vào giấc mơ...

15. Chương 15

Chap 15:

Lại nói về hần, đêm nay hần ko có nhiều việc để làm lắm. Nên có thể ngủ sớm hơn mọi hôm. Thật ra đã lâu lắm rồi hần mới có thể ngủ ngon. Sau khi cô đi, đêm nào hần cũng đi vòng vòng ngoài đường những nơi lùn thấp thoáng hình bóng cô. Về đến nhà thì lại típ tục ngồi chờ nick của cô sáng lên. Nhưng ko bao giờ hần thấy dc. Và mỗi ngày hần chỉ ngủ có 4,5 tiếng đồng hồ. Đến khi dc papa giao công việc cho, hần càng ngủ ít hơn, hần tìm đến công việc để quên cô, và càng gần gũi Lưu Hạ Thảo hơn. Hần miễn cưỡng làm tất cả những việc đó chỉ vì cô. Hần cũng ko hiểu sao lại làm vậy. 1 ng' bạn thân có thể làm hần thành ra vậy sao. Có lẽ là thế. Hần thề sẽ ko bao giờ thừa nhận hần iu cô. Hần biết sẽ ko có chuyện cô đáp lại tình cảm của hần. Nên hần ko dám đối mặt. Chỉ vậy thôi. Bước ra từ phòng làm việc, hần lại mệt mỏi bước vào phòng ngủ, căn phòng này hần rất thích, khá rộng rãi, cách bày trí thể hiện sự cô đơn(nghe quen ko). Hần thờ ơ liếc về phía cái giường to và rộng, chợt thấy 1 ng' con gái nhỏ bé đang nằm ngủ. Cô đang ngủ trên giường của hần. Hần có mơ ko. Hần vừa thay đồ vừa chăm chăm nhìn cô. Rồi hần bước lại gần. Đưa tay vuốt nhẹ vào má cô. Mềm mịn thật. Và ngón tay hần vô thức chạm vào đôi môi hồng hồng. Hần giật mình rút tay lại. Nhưng hần ko cưỡng dc. Hần hôn nhẹ lên môi cô. Từ từ hưởng thụ vị ngọt của nó. Hần để môi hần chạm môi cô như thế 1 lúc. Rồi hần vui vẻ tắt đèn, leo lên giường thật nhẹ nhàng, đắp chăn kín với cô và ôm cô thật dịu dàng. Hần chìm vào giấc ngủ trong mùi hương của Băng Băng. Và cả Băng Băng nữa, trong giấc ngủ, cô cảm nhận dc thứ j' đó thật ấm bao quanh mình, hơi ấm len vào tận trái tim. Khóe miệng cô khẽ cong lên, thành nụ cười tuyệt đẹp....

Nửa đêm, Băng Băng tỉnh dậy. Lúc mới bắt đầu ngủ, cô cảm thấy rất ấm, nhưng khi này, cô lại lạnh. Định kéo chăn lên đắp, nhưng rõ ràng tấm chăn đã phủ lên ng' cô rồi mà, sao lạ vậy. Thế tại sao cô lại thấy ấm áp nhỉ, giống như có ai ôm mình. Nhìn sang bên cạnh, cô giật mình. 1 tấm lưng rộng đang quay về phía cô. Sao hần lại nằm ở đây. Lại còn...lại còn ko mặc áo nữa chứ. Mặt cô tự dưng đỏ lên, may là hần đang ngủ, nếu ko cô sẽ xấu hổ lắm. Và cô nhận ra hần đang nằm co ro vì cái chăn duy nhất đã đắp lên ng' cô. Trời lạnh thế này mà hần ko mặc áo thì co ro như thế là đúng rồi. Cô thở dài, ngồi dậy kéo chăn lên đắp cho hần. Nét mặt hần dần ra, ko thấy vẻ khó chịu nữa. Cô bước ra khỏi phòng, đi lấy nước uống, cô định tìm 1 phòng khác để ngủ, nhưng sức nhớ ra đã bỏ quên cái đt trên giường, đành quay lại tìm. Đang vươn ng' ra định lấy cái đt iu wí, cô nghe hần nói:

-Ở lại đi, đừng đi

Cô giật mình, hần dậy rồi sao. Nhưng hần típ tục nói lắm nhảm:

-Đừng đi mà, ở lại với a. A cô đơn lắm. E đừng đi. Hạ Thảo.

Cô cũng sờ, bao nhiêu năm trôi qua mà hần và Hạ Thảo vẫn còn hẹn hò sao. Hần nhớ cô ta tới mức khi ngủ cũng gọi tên àk. Mắt cô hơi rưng rưng, cô cầm lấy cái đt định bỏ đi càng nhanh càng tốt, nhưng tự dưng hần đưa tay ra ôm lấy cô, làm cô ngã vào lòng hần, mặt đối mặt. Hần vẫn nói mơ:

-Bắt dc e rồi. Đừng đi nữa, jờ a chỉ còn mỗi e.

Hần ôm cô rất chặt, cô cố gắng vùng vẫy 1 cách nhẹ nhàng, ko muốn làm hần thức giấc, vì bây giờ mắt cô đang nhòe nhoẹt nước, nếu hần thấy thì sao chứ. Cô ko muốn hần thấy bộ dạng của cô lúc này. Chỉ 1 lúc sau, cô yếu đuối chấp nhận buông xuôi. Ko vùng vẫy nữa, chỉ có đôi mắt vẫn nhắm nước, toàn thân cô run lên theo từng tiếng nấc. Hần dường như cảm nhận dc điều đó, ôm cô chặt hơn, cô áp sát vào lồng ngực hần, cố gắng kìm chế. Sau 1 lúc lâu, hần dường như đã ko mơ nữa, ngủ rất say, cô rất mệt cũng đành để hần ôm như thế và thiếp đi.

Sáng, trời nắng đẹp, trong 1 căn phòng, có tên con trai đang nằm ngủ. Hần rất đẹp, đẹp như thiên thần. Dưới ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, hần càng rực rỡ hơn. Chỉ 1 lúc sau, hần nhú mồm, nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn sang bên cạnh: trống ko. Hần lại nhìn xuống lòng mình: chẳng có ai. Cái j'? Cô đâu rồi. Rõ ràng hần đã ôm cô trước khi ngủ mà. Có lẽ khi ngủ say, hần đã nới lỏng 1 chút, và có thể cô đã thức dậy và đi vào nhà tắm thì sao. Hần chạy về phía nhà tắm, ko có. Phòng Tiểu Phương: ko có. Đại sảnh: ko có. Phòng ăn: ko có. Ngoài vườn: ko có. Ko có, ko có, ko có. Cô ở đâu chứ. Hần điên cuồng tìm kiếm, ko kịp mặc áo vào. Chẳng lẽ cô đã trốn thoát rồi sao? Cô lại 1 lần nữa biến mất khỏi hần, ngay cả khi mà hần tưởng đã giữ chặt cô. Hần chợt nhìn thấy quần gia đang đi lại, hần túm lấy áo ông ta, hỏi = giọng giận dữ:

-Băng Băng đâu? Cô ta ở đâu? Ông canh giữ kiểu j' thế? Cô ta trốn đi mà cũng ko biết sao

Quần gia vội vã trả lời:

-Cậu chủ bình tĩnh, cô Bằng Bằng nói với tôi là đi mua thức ăn để làm bữa sáng. Cô ấy đã đi cùng với 2 vệ sĩ rùi. Trước khi đi cô ấy đã nhất quyết là sẽ ko bỏ trốn, có đưa cái đt này cho cậu giữ để làm tin.

Có thật thế ko, chỉ đưa 1 cái đt rùi ra đi. Hắn có thể tin cô đc ko. Hắn đi vào phòng, đánh răng rửa mặt, tắm, thay đồ rùi cầm cái đt ra đại sảnh ngồi đợi cô. Quả nhiên cô ko nói dối, chỉ 5 sau cô đã trở về, tay xách 2,3 túi to. Hắn thấy thế, chồm tới, giành hết đồ để xách, ko cho cô cầm nặng. Hắn quát lên với 2 tên vệ sĩ:

-Sao ko xách đồ giúp cô ấy

-Cậu chủ thứ lỗi, cô ấy ko chịu để chúng tôi xách giúp. Nèn, chúng tôi ko biết làm thế nào.

Hắn liếc 2 vệ sĩ 1 cái, rùi bảo:

-Thui, đi đi.

Hắn lại nhìn cô đang giằng lấy mấy cái túi từ tay hắn. Cô nhìn lên, nói:

-Bỏ ra đi, tôi tự xách đc

-Ko bỏ, tôi thix xách đéy, cô làm j' nào

Cô bực bội quay đi, nhưng lại hỏi ông quản gia = giọng dịu dàng:

-Bác chỉ giúp cháu bếp ở đâu ăk

Hắn tức giận, hỏi lớn:

-Sao cô nói với ông ấy lại dịu dàng mà với tôi thì 1 chút xíu thiện ý cũng ko có vậy. Tôi công nhận ông ấy hiền và rất tốt bụng nhưng có thể đối xử với tôi tốt hơn 1 chút đc ko. Làm thế thì cô chết chắc

Cô lạnh lùng trả lời:

-Đúng. Giờ thì phiền a đi gọi Tiểu Phương dậy giùm tôi. Nếu ko thì.....bác ơi, bác đi kêu nhỏ đó dậy giúp cháu nhé. Cảm ơn bác.

Xong, cô quay bước đi vào bếp, mặc vào cái tạp dề. Cô lấy các thứ ra khỏi túi, lấy dao cắt cái này, thái cái kia. Lát sau, cô quay lại hỏi hắn, giọng đùa cợt, khuyến mãi tặng kèm với 1 nụ cười:

-Ăn trứng ốp la đc ko

Hắn ngẩn ngơ vì nụ cười tỏa nắng của cô, nhưng định thần lại, nói:

-Ko ăn, cô làm cho tôi spaghetti đi

Cô nhún vai, nói:

-Được thui, lần đầu tôi làm món này đây. Tôi thử áp dụng công thức mới học xem

Hắn thì đứng chôn chân tại chỗ, ko biết làm j', cũng ko biết nói j'. Cô lớn tiếng:

-Lại đây giúp tôi đi chứ. Ko ai rồi hơi dâng đồ ăn lên tới miệng a đâu. Trừ phi a trả công. Đây, thái thịt bò đi

Hắn lóng ngóng cầm dao lên, cắt đại. Cô thấy thế, cầm tay hắn lên và dạy cách thái, giống như cô giáo cầm tay học trò tập viết í. Khi hắn đã wen, cô bỏ tay hắn ra, típ tục công việc của mình. Hắn vừa thái vừa cười, nói với cô rằng:

-Chúng ta như thế này thật giống vợ chồng nhỉ

Cô sững ng', nét mặt bỗng dưng đanh lại, ánh mắt lập tức đc phủ 1 lớp sương mù lạnh lẽo làm ko ai hủi đc cô đang nghĩ j'. Cô im lặng, hắn nói thế để đùa cợt cô ăk. Hắn đã có Lưu Hạ Thảo còn j'. Hắn thix nhìn thấy cô đau đốn lắm sao. Tên độc ác. Tôi ghét a. Tôi nghĩ: trong 2 chúng ta, có 1 ng' tốt nhất ko nên đc sinh ra. Chỉ là sai lầm khi tôi và a gặp nhau, wen biết nhau, và.....sai lầm lớn nhất chính là: tôi iu a. Tên tôi

Hắn tự dưng ko cười nổi nữa, từ cô đang tỏa ra sát khí. Hắn nói j' sai sao? Lạ ghê. Hắn nhú mày khó hiểu. Rùi típ tục thái thật bò. Bỗng nhiên, lưỡi dao cứa vào tay hắn, rất sâu.....

Bằng Bằng thấy ngón tay hắn đầm máu, hốt hoảng chạy lại, kéo hắn lại bồn rửa, nhẹ nhàng rửa vết thương cho hắn. Miệng thì ko ngừng hỏi:

-Có đau ko? Sao bắt cần thế chứ. Vết thương hơi sâu đó. Đợi 1 chút, tôi đi lấy băng keo cá nhân nha.

Hắn chăm chú nhìn cô gái bé nhỏ đang dán băng keo cho ngón tay hắn. Ngạc nhiên khi thấy cô lo lắng cho hắn hơi thái wá. Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà. Ánh mắt của cô chạm vào ánh mắt tràn đầy iu thương của hắn, cô vội cúi đầu xuống, ko dám nhìn vào hắn. Nhưng hắn thì cứ nhìn cô mãi như thế, rùi hắn nâng cằm cô lên, cho cô nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi má của Bằng Bằng lập tức ửng hồng. Hắn cười, xoa đầu cô:

-Ngox àk, tôi ko sao đâu. E đừng có lo lắng như thế. E gọi tôi là a, xưng e đc ko

-Ai..ai thêm xưng e với a. Tôi với a chỉ là ng' wen thôi, tại sao fải a e chứ.

Hắn lại cười trước cái tính bướng bỉnh của cô. Rùi hắn e hèm, ra vẻ như đàn a, nói nghiêm túc:

-E ko biết con gái tốt nhất là lúc nào cũng gọi con trai là a sao? Con trai bọn a có 1 rổ lí do để làm a bọn e cơ mà! Con trai làm a đúng wá rùi còn j'? Đó là điều hiển nhiên rùi.

Này nhé, đo chiều cao k0? Đo cân nặng ko? Trừ những trường hợp " đặc biệt", kiểu hoa hậu Mai Phương Thúy, hay những cô nàng mập ú, còn lại về cơ bản con gái vẫn kém con trai. E có nghe câu:" Ai lớn hơn làm a chưa". Vậy thì e thử gọi 1 tiếng a thật dịu dàng trùi mền xem nào.

16. Chương 16

Chap 16:

Hắn cười gian, khoe ra cái răng khểnh làm chết biết bao nhiêu cô nàng. Bằng Bằng ngẩn ngơ trước nụ cười tỏa nắng của hắn, tim cô đập mạnh, nhưng lí trí bảo cô fải kìm nén lại. Cô khoanh tay trước ngực, nói giọng thách thức:

-Tôi ko gọi thì sao? A làm j' tôi

Hắn tự dưng đứng lên, đi lại phía cô, hắn đẩy cô vào tường, khuôn mặt của 2 ng' ngày càng sát lại với nhau. Hắn hỏi thật nghiêm túc:

-E đã kiss ai chưa

-K..ko kóa, ai là e của a chứ. Buông tôi ra

-Lại tôi nữa àk. Nhất định ko chịu xưng e chứ j'.

-Dĩ nhiên. A là cái j' của tôi mà tôi fải xưng e với a chứ

-Vậy.....nếu a là ng' lấy đi nụ hôn đầu của e thì sao?

-A nói cái wái j' tkế. A điên àk

-A đang rất tỉnh táo, và a chuẩn bị lấy đi nụ hôn đầu của e đây

Khuôn mặt hắn càng áp sát cô hơn nữa. Ng' cô bị hắn đè vào tường, hai tay lại bị hắn nắm chặt, cô ko cách nào thoát ra đc. Cô sợ hãi, chỉ nhắm chặt mắt lại, chờ đợi....1s,2s,3s cô ko thấy j' cả, mở mắt ra, lập tức hắn ấn đôi môi mìn lên môi cô. Mắt cô mở to ngạc nhiên, đối diện với đôi mắt đang khép hờ của hắn. Hắn tham lam hôn lên đôi môi màu hoa anh đào của cô, tận hưởng mùi cherry ngọt ngào của nó. Lát sau, cô ko chịu nổi nữa, dần dần nhắm mắt lại, lí trí của cô buông xuôi, cô mặc cho hắn mún làm j' thì làm, nhưng cô nhất định ko đáp trả lại, cho hắn có cảm giác như đang kiss 1 con búp bê ko có linh hồn. Hắn dường như cảm nhận đc điều đó, nên hôn mạnh bạo hơn nữa. Nhưng vô ích! Cô vẫn ko hề đáp lại. Hắn dứt đôi môi ra khi cả 2 ko còn thở nổi. Đôi chân cô run rẩy, cô ngồi bệt xuống sàn, thở dốc. Hắn thì đứng và cúi xuống nhìn cô, cũng thở rất nhanh. Lát sau, hắn lên tiếng phá vỡ bầu ko khí tĩnh lặng:

-Xin lỗi, a ko cố ý

-Chẳng sao cả, dù j' đó cũng ko fải nộ hôn đầu của e

-E...e nói cái j'

-E nói: dù j' đó cũng ko fải nộ hôn đầu của e

-Chịu xưng e rồi sao? Thế ai đang giữ nộ hôn đầu đó

Cô ngược lên nhìn hần:

-A hỏi làm j'

-Cho pjk thụ

-Vậy thì...ng' giữ nộ hôn đầu của e là: Lưu Nhật Nguyên

-Nghe wen nhĩ

-Chủ tịch tập đoàn SSA đối tác của a đấy

-E và tên đó là cái j' của nhau

-E là hôn thê của a ta. A ta là chồ chưa cưới của e. Bọn e có hôn ước từ 3 tháng trước, 2 gia đình bắt ép đấy, nhưng a ta cũng khá, đẹp trai, tài giỏi, vui tính, rất galăng, đối với e rất hiền và lun wan tâm chăm sóc e. Mẫu đàn ông tuyệt vời

-E có chấp nhận a ta ko

-Trước khi chưa gặp a ta thì e phản đối, nhưng típ xức 1 thời jan thì e vui vẻ chấp nhận thui. Lấy 1 ng' như thế làm chồ thì chẳng có j' thiệt thòi cả. Tuy nhiên, nếu e đã iu ai khác, thì từ chối cũng đc, miễn là ng' e iu ko đc kém với a ta. Vậy thì thà lấy a ta còn tốt hơn. Đúng ko

Những lời cô nói như con dao găm đâm vào tim hần. Con tim hần nhói lên theo từng lời cô nói. Cô thik tên đó đến vậy sao, mặc dù chỉ mới wen có 3 tháng. Còn hần - ng' lun dôi theo cô gần 5 năm rồi, lại ko có chồ nào trong trái tim cô sao. Hần đâu cần j' nhiều, chỉ 1 chồ nhỏ nhoi thui cũng đc, vị trí của 1 ng' pạn cũng đc, hần chỉ cần thế. Vậy mà.....

-Này, sao ko trả lời, e hỏi a đấy

-Hả, e nói j'

-E nói nếu fải tìm 1 ng' nhà giàu, đẹp trai,...nói chung là ko thua kém a ta để iu, thì thà cưới Lưu Nhật Nguyên cho khỏe, đúng ko

-Ừk, a nghĩ tkế

Hần lại chìm vào suy nghĩ của mình, hần dĩ nhiên ko thua kém tên đó, thậm chí còn có phần hơn. VD: sát gái hơn, nhìu bồ hơn, có kinh nghiệm trên giường hơn, biết quyến rũ con gái hơn. Nhưng tên đó lại là ng' chồ tuyệt vời hơn hần, theo như lời cô kể thì tên đó ko lẳng nhăng, ko rượu chè, chỉ uống xă giao với đối tác, ko hút thuốc, hiền lành,.....Cô cần là cần 1 ng' chồ như thế, chứ ko fải ng' chồ như hần. Hần suy nghĩ mãi, và quyết định, sẽ.....làm cô iu hần, rồi cướp cô ra khỏi tay của Lưu Nhật Nguyên. Hàn Băng Băng chỉ là của 1 mình hần thui

Trưa, hần chán nản đẩy cửa vào phòng, lại thấy cô đang nằm ngủ trên giường. Sao cô thik ngủ thế, mà lại ngủ trong phòng hần mới kết chứ. Hần lặng lẽ lại ngồi vào máy tính, bắt đầu làm việc, thỉnh thoảng, hần liếc về phía giường, nhìn cô ngủ yên bình, trên ng' mặc chiếc áo sơmi của hần, hần tự dưng cảm thấy vui vẻ. Cô mặc áo của hần, làm hần có cảm giác như là đôi vợ chồ mới cưới. Và lúc đó, hần lại làm việc tốt hơn, chẳng bao lâu, công việc của hần đã xong. Chính hần cũng ngạc nhiên, bình thường hần fải làm cả ngày mới hoàn thành, thế mà chỉ nhờ vào cô, hần làm trong vòng 3,4 tiếng là ok. Hần vui sướng nghĩ thầm:” Hum nay rảnh rồi rồi, hần có thời jan chơi đùa với cô rồi. Tuyệt thật.” Và ngồi suy nghĩ nên đi chơi ở đâu. 1 cơn gió thổi ào vào phòng, làm bay giấy tờ, sổ sách hần đang để trên bàn, tự dưng, hần mỉm cười. ” A biết nên làm j' với e rồi, Băng Băng àk.”

Băng Băng mơ màng mở mắt:” Kái j’ thế này? Màu nâu àk, lại thơm nữa, mềm wá. Đây là kái j’ thế.” Cô nhú mày nhìn kĩ lại, là mái tóc của ai đó. Cô giật mình, ngồi dậy. Lại vẫn là hấn đang nằm ngủ cạnh cô, hấn cho cô mượn phòng vài ngày thì chết chắc, sao cứ nhất định phải nằm trên cái giường này. Mấy phòng kia cũng có giường rất êm mà.(ui, a í mún ngủ cùng ss cơ mà, sao ss ko chịu hử cho a í nhỉ?) Cô thở dài, chống cằm nhìn hấn. Rồi hất chăn ra định bước xuống giường. Bỗng nhiên, có 1 pàn tay nắm lấy cô, kéo cho cô ngã xuống giường. Cô và hấn mặt đối mặt. Tự nhiên cô cảm thấy trong lòng bất an, quả nhiên, hấn cười gian, cúi xuống hôn cô dồn dập. Hấn nắm chặt lấy hai tay của cô, nằm đè lên ng’ cô, và môi thì cứ dính chặt lấy môi của cô. Cô khó chịu vì ko phản kháng đc, chỉ biết nhú mày, hấn thấy thế, cười khẩy nhưng vẫn típ tục hôn. Cô cảm nhận đc bờ môi của cô đang bị tách ra = cái lưỡi của hấn, cô cố mím môi lại nhưng vô ích, chỉ đành rên khẽ:” Ko“. Lưỡi của hấn quấn lấy lưỡi cô, đùa nghịch và mơn trớn. Khi mà cô ko còn chút hơi thở nào thì hấn dứt môi ra. Cô thở mệt nhọc, nhìn hấn = ánh mắt giận dữ. Rất nhanh, hấn vùi đầu vào ngực cô, tay hấn lần lần mở từng cái cúc áo. Cô phản kháng yếu ớt:” Đừng mà.” và suýt thì bật khóc, cô sợ, rất sợ, hấn ko còn là hấn nữa, ng’ con trai lúc nào cũng cười và nói huyền thuyên với cô ko ngừng. Cô gọi tên hấn thật nhỏ:” Gia Kiệt.” Hấn sững lại, rồi cười nhẹ, tay gài lại mấy cái cúc áo cho cô, hấn nói:” Xin lỗi nhé.” rồi bước ra khỏi phòng, trước khi đi, hấn hôn nhẹ lên trán cô 1 kái. Cuối cùng, chỉ còn mỗi cô nằm đó, ngơ ngác chẳng hử j’ cả

Lát sau, khi mà cô đã thay quần áo xong và đang đi ngoài vườn. Cô ngồi trên kái ghế trong vườn hoa, hít thở ko khí trong lành, và suy nghĩ. Sao hấn lại làm thế. Nếu hấn mún thì có thể ra ngoài để lên giường với bất kì ng’ nào mà hấn thích, tại sao lại làm vậy với cô. Lúc này đúng là cô hơi sợ, nhưng hấn ko có thô bạo, hấn chỉ làm vội vã, nhưng cô cảm nhận đc sự dịu dàng của hấn. Có khi nào hấn lun dịu dàng với những cô gái lên giường với hấn ko, và đối với cô chỉ là 1 thói quen. Cô chán nản nhìn lên bầu trời xanh. 3 năm nay, cô tập đc thói quen bất cứ khi nào pùn thì nhìn lên bầu trời, vì nếu cô ngược mắt lên, nước mắt sẽ chảy ngược vào trong, và cô sẽ ko khóc. Cô có thói quen này từ khi xa hấn, năm đầu tiên ở Pháp, cô cứ khóc mãi, nhưng năm thứ 2 thì cô lun nhìn lên bầu trời, mắt cô ko khóc nữa, chỉ có trái tim cô cứ rỉ máu, rồi năm thứ 3, thứ 4, cô hoàn toàn ko còn khóc nữa, vết thương trong tim cũng dần lành lại. Và cô tận hưởng cuộc sống vui vẻ ở đó. Cứ tưởng về VN hấn sẽ ko biết, cô có thể tự do sống ở quê hương thân iu của mình, ai ngờ đâu.....Làm sao hấn biết cô trở về ? Chuyện cô đi hoàn toàn đc giữ bí mật cơ mà, trừ a2 ra, ko ai biết. Để rồi bây giờ cô bị hấn giam ở đây, đi ra ngoài thì phải có vệ sĩ đi cùng, cô ko biết hấn có cài con chip nào trên ng’ cô ko, và nếu cô có bỏ trốn thì hấn chỉ cần bật GPS- hệ thống định vị toàn cầu lên là xong. Nghĩ tới đó, cô lập tức kiểm tra trên ng’ xem có bị dính con chip theo dõi nào ko. Cô xem xét thật kĩ, kể cả dây chuyền, vòng tay, nhẫn, để giày.....Vì cô vừa phát hiện ra rằng: tường ở đây đủ thấp, với 2 năm kinh nghiệm học võ của cô ở Pháp, hoàn toàn có thể nhảy wa, và trốn thoát. Nhưng còn tiền thì sao? Đúng rồi, phải lấy đc túi xách đựng tiền là xong, quần áo cứ bỏ ở đây, cô mua cái khax. Nghĩ thế là làm, cô lập tức đi lên phòng hấn, thấy ko có ai. Băng Băng xách túi đi xuống đại sảnh, cũng vắng tanh, cô kiểm tra xem túi xách có bị dính con chip nào ko(ss xem fim nhủ wá rồi), rồi cẩn thận đi ra vườn. Như dự tính, cô thoát ra dễ dàng. Vẫn còn cẩn thận, Băng Băng ko ăn mừng ngay, mà cố gắng chạy thật xa tòa biệt thự đó, để phòng hấn thấy đc.

Nói về phần hấn, sau khi đi ra khỏi phòng. Lập tức đập đầu như điên vào tường, vừa đập vừa tự nhủ:” Mày điên rồi, tự kìm chế 1 chút cũng ko đc sao, cứ làm thế mãi. Băng Băng là ng’ đặc biệt, tuyệt đối ko đc đối xử giống mấy đứa con gái kia.” Và hấn đi ra ngoài, định mua 1 món quà chuộc lỗi, tiện thể sẽ mua vé xem fim. Về tới nhà, đang hơn hử, vui vẻ thì nhận đc tin: Băng Băng bỏ trốn thành công.....

17. Chương 17

Chap 17:

Hấn sững sờ 1 lúc, rồi mệt mỏi nhặt túi đồ lên, thở dài:

-Cứ tưởng cô ta ngoan ngoãn ở yên trong này, nên mình mới nói lỏng an ninh 1 chút, ai ngờ.....Haizzzzzzz, thui, mấy a đi tìm cô ta đi, tôi nghỉ ngơi 1 chút.

Nói xong, hấn bước vào phòng, nhìn thấy trên giường có cái áo sơmi cô bỏ lại, đc xếp gọn gàng, đi kèm theo 1 tờ giấy. Hấn cầm lên đọc:

Gửi Vương Gia Kiệt

Khi a đọc đc bức thư này thì tôi đã cao chạy xa bay rồi, có đúng ko? Sau khi đi khỏi đây, tôi sẽ lên máy bay trở về Pháp, nên a ko cần đi tìm át công. Tôi chỉ muốn nói rõ vài chuyện với a thôi. Có lẽ, sẽ bắt đầu từ 4 năm về trước nhé.

4 năm trước, tức là lúc tôi và a còn học chung lớp. Tôi lúc nào cũng ở bên cạnh a, nghe a kể hết chuyện này đến chuyện khác, rồi chăm sóc, an ủi, wan tâm a. Đôi khi, tôi thấy mình thật giống bảo mẫu *cười*, a có thấy thế ko. Nhưng tôi ko làm bảo mẫu để lấy tiền, tôi lấy thứ khác, a có biết là j' ko? Thật ra, tôi chỉ muốn nhận đc sự wan tâm của a thôi. Đọc đến đây a có giật mình ko? Nếu có, thì xin bình tĩnh lại và chuẩn bị cho phần sau nhé. Tôi nói típ đây, trong mắt a, tôi là ng' lạnh lùng, đúng ko? Nhưng tôi vẫn có tình cảm chứ, chỉ là ít biểu hiện ra thôi. Từ khi a bước vào cuộc đời tôi, trái tim lạnh giá của tôi dường như tan chảy ra đấy, lúc đầu, tôi cứ ngỡ a đã trở thành pạn tri kỉ của tôi rồi. Nhưng ko phải thế, ông trời wả là trêu ng'. Càng ở bên a, tôi càng khác lạ. Đọc tới đây có lẽ a cũng hiểu rồi phải ko? Đúng, tôi đã thix a, tình cảm đó ngày càng lớn, và trở thành tình iu. Làm ơn đừng sock đó, đọc hết đi. Nhưng khi Lưu Hạ Thảo xuất hiện, tôi dần dần pít đc thể nào là ghen, và cũng tự pít đc giới hạn của mình. A là công tử nhà giàu, đẹp trai, tài giỏi, có vị trí rất cao trong xã hội. Còn tôi, 1 đứa con gái chẳng có j' trừ bề ngoài xinh đẹp, nhà nghèo, mồ côi, wá khú rất....., đã thế lại còn khó gần, ít nói, theo lời của mọi ng', thì là kiêu, nghèo mà kiêu, họ nói thế. Còn Lưu Hạ Thảo, cô ta xinh xắn, nhà cũng danh tiếng, ngoan hiền, hòa đồng, yếu đuối, học tốt....v.v, nói chung là 1 ng' con gái hoàn hảo, và cũng là mẫu con gái ưa thix của a. Và thế là 2 ng' thành đôi. Thời gian ở bên Pháp, tôi cũng đôi lần nghe tin tức về a, đơn giản là công ti của a wá mạnh nên gần như có mặt ở khắp thế giới. Tôi nghe ng' ta ca tụng a, và 1 lần, tôi thấy phóng viên lên theo dõi a và chụp đc bức ảnh a đang thân mật với 1 cô gái. Đó là Lưu Hạ Thảo. Tôi thấy lạ, 4 năm rồi mà a còn wen với cô ta ư. Con ng' đào hoa của a đi đâu mất rồi. Tôi đã từng nghĩ a iu cô thật lòng. Và tôi vui mừng cho a, cuối cùng a đã pít iu rồi. Hình như tháng 3 năm sau 2 ng' tổ chức đám cưới phải ko nhỉ? Đừng thắc mắc vì sao tôi lại biết nhé, tôi có cách riêng của tôi.

Tóm lại, tôi muốn nói rằng : E A. Chúc a lun hạnh phúc với cô ấy nhé.

P/S: Đừng tưởng tôi là con ng' cao thượng, tôi chưa bao giờ cảm thấy câu " Hạnh phúc là khi thấy ng' mình iu hạnh phúc" là đúng đâu. Cái tên nghĩ ra câu này wả là ng' ngu ngốc, nhìn ng' mình iu hạnh phúc bên ng' khác thì làm sao mà vui đc chứ. Nếu tôi ở lại VN, thấy a làm đám cưới với Lưu Hạ Thảo, có thể tôi sẽ phá nát cái đám cưới ấy đấy, tôi ko muốn phá hỏng ngày vui của a chỉ có cách ko nhìn, nên tôi về Pháp, thế thôi. Đừng lầm tưởng nhé

Hắn đọc xong, lại chăm chú đọc lại lần nữa, và dừng mắt lại ở câu:" E A". Hắn nhìn như thôi miên vào đó. Và khẽ cười. Ng' con gái wan trọng nhất đời hắn vừa mới tỏ tình, hắn ko vui sao đc. Hắn cầm cái áo lên, áp chặt vào mũi, mùi hương của cô vẫn còn đọng lại trên đó. Hắn tận hưởng hương thơm ngọt ngào, nhẹ nhàng. Và đi lại phía tủ, lấy chìa khóa mở ngăn kéo cuối cùng ra, bên dưới 1 quyển sách, có 1 tấm hình. Cô gái trong tấm hình đó có khuôn mặt rất đẹp, có mái tóc nâu đen dài, và.....nụ cười đẹp rạng rỡ. Đây là tấm hình hắn chụp lúc Băng Băng đang cười vì 1 câu nói đùa của hắn. Hắn đã nâng niu, giữ gìn như báu vật. Ngắm nhìn tấm hình 1 lát, hắn bỏ nó vào túi, chạy vụt đi lấy xe, và dĩ nhiên.....phóng tới sân bay

Lần này, hắn ko chạy loanh wan tìm kiếm nữa, mà chạy thẳng ra cửa lên máy bay, đưa cho ng' soát vé 1 phong thư, nói:

-Khi nào a thấy 1 cô gái tóc ngắn màu nâu đen và rất xinh đẹp thì làm ơn đưa cho cô ấy cái này. Nếu a dám wen hoặc mở ra xem, thì ng' của tập đoàn EIA sẽ đến xử đẹp a.

Hắn kèm theo 1 nụ cười đầy sát khí khiến a chàng đó ko lạnh mà run. Nói xong, hắn vui vẻ vừa đi vừa huýt sáo ra về

Băng Băng lặng lẽ đi về phía cổng ra, đưa cái vé cho a nhân viên. Cô ngạc nhiên khi thấy a ta chìa ra 1 phong thư, kèm theo lời nói:

-Kìa 1 a chàng đẹp trai gửi cô, a ta nói lên máy bay rồi hãy mở ra.

Băng Băng hơi nghi ngờ, có phải là hắn ko nhỉ? Mà thôi kệ, đoán làm j'. Lát nữa lên máy bay cô cũng sẽ biết thôi mà. Rồi cô bỏ nó vào balô và khoác lên vai

Băng Băng ngồi sát cửa sổ, kế bên 1 thằng nhok khoảng 6,7 tuổi, nó rất đáng iu, tròn tròn, mũm mũm, môi đỏ như con gái, đội nón lưỡi trai, và nó.....nói rất nhiều. Kế bên nó là 1 ông già 70-75 tuổi, mặc áo hawaii sặc sỡ, đang tựa đầu vào ghế ngủ khò khò. Cô hỏi nó:

-Ông e àk

-Ko, e ko wen ông ta. E đi cùng papa và mama và e kũa e. Họ ngồi phía sau mình đây. E gái kũa e kute lắm, nhưng đầu nó chỉ có vài sợi tóc, ko giống mấy đứa con gái trong lớp e, tóc tụi nó đen dài lắm ák. E thix kon gái tóc dài lắm, nhìn dễ thương gê lun, nhưng e kũng thix e gái kũa e nữa. Trong lớp e kóa 1 đứa giống chị lắm, nó là con gái mà cắt tóc ngắn. Ban đầu e pùn cười lắm, nhưng riết rồi e khoái chơi với nó. Nó ko khóc nhè, ko chơi búp bê, ko sợ dơ đồ, e rủ nó cái j' là nó chơi liền, nó ko kóa điệu giống mấy đứa kia. E thix nó lắm. Tụi con trai trong lớp ai kũng thix chơi jới nó hết. Nó bị đám con gái kiu là đồ bêêê. Chắc là tụi nó ghen tị, tại vì 8-3 con trai toàn là tặng và cho nhỏ tóc ngắn thui, ko ai tặng cho tụi nó hết. E chỉ thắc mắc ko biết nó đi WC nam hay nữ. Chị cũng tóc ngắn, chị đi WC nào jà?

Băng Băng mới hỏi có 1 câu mà nó trả lời cho 1 tràng. Rồi kết thúc = câu hỏi jô jiên hết sức. Nhưng Băng Băng thấy nó hỏi cũng hợp lí, con nít mà, thắc mắc nhiều lắm. Cô nhéo má nó 1 cái, cười tươi:

-Mai mốt lớn e tự pik, chị ko nói đâu

Nó xịu mặt xuống nhìn y như cái banh bao, nhìn dễ thương hết sức. Cô lại cười, và lại nhéo má nó. Trong suốt 15 máy bay cất cánh nó ngồi nói ko dứt, chỉ thỉnh thoảng mới hỏi 1,2 câu vô cùng ngốc nghếch. Băng Băng phát mệt, cô nghĩ ra 1 kế, dụ cho nó ăn bánh và nó sẽ ngồi yên. Cô tìm trong balô cái gói bánh sôcôla cô rất thix, vô tình, tay cô chạm vào 1 thứ j' đó bằng giấy, cô lấy ra, là phong thư khi nãy a nhân viên đưa cho cô. Nãy jờ nghe nó nói mà cô wên búng lun bức thư này. Cô chậm rãi mở ra đọc. 1 dòng chữ ngắn đập vào mắt cô:

Đừng đi đc ko? A mún cả đời ở bên e

GK

Cô như ko tin vào mắt mình, liền vội vã quay sang thằng nhok, chỉ vào tờ giấy và hỏi nó:

-E...e đọc cho chị dòng chữ này đi

18. Chương 18 - End

Chap 18:

Nó vừa đọc vừa đánh vần từng chữ, giọng ngọng nghịu, nhưng cô vẫn nghe đc nó đọc rằng:

-Đừng đi đợc không? A muốn cả đời ở bên e. GK (đã lược bỏ mấy khúc đánh vần)

Cô nắm chặt bức thư trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc máy bay vẫn lao vút lên bầu trời xanh.....

Máy bay đáp xuống, Băng Băng tạm biệt thằng nhok nhiều chuyện, nó pùn pã ôm Băng Băng, đặt vào tay cô rất nhiều viên thủy tinh trong suốt. Nó nói:

-E tặng chị đây, e rất thix chúng, nhưng vì e thix chị nhiều hơn nên e tặng chúng cho chị. Làm ơn nhớ đến e nhé

Rồi nó thút thít khóc, quay mặt chạy đi. Băng Băng mỉm cười nhìn theo nó, cô kũng pùn pùn. Đi ra cổng, cô đón taxi trở về nhà, tự nhiên, ng' tài xế lại chở cô tới 1 tòa nhà lạ hoắc, dừng xe lại và nói:

-Cô lên tầng thứ 10, có ng' mún nói chuyện với cô.

Băng Băng nổi máu tò mò, liền bước vào thang máy, lên tầng 10, cửa thang máy vừa mở ra, lập tức có 2 ng' đàn ông mặc đồ đen dắt cô đến 1 căn phòng rộng. 1 cô gái đã ngồi sẵn ở đó, cô ta lên tiếng trước:

-Xin chào, Hàn Băng Băng, còn nhớ tôi ko

Cô nhận ra đó là Lưu Hạ Thảo, nét mặt cô lập tức đanh lại, giọng nói lạnh lùng:

-Có chuyện j' cứ nói thẳng ra đi, tôi ko có nhìu thời gian.

-Nếu cô mún thế thì OK. Tôi nói đây. Từ khi cô đi, tôi và a Gia Kiệt đã có quãng thời gian tốt đẹp để thắt chặt tình cảm, tôi biết a ấy vẫn nhớ tới cô, vì có lần a ấy đã sang Pháp lục tung cái thành phố đó lên để tìm cô mà, nhưng điều đó tôi ko wan tâm, và dĩ nhiên tôi đc đền bù xứng đáng, a ấy đã giới thiệu tôi với gia đình và đã làm lễ đính hôn, tháng 3 này tôi sẽ làm lễ cưới với a ấy. Thế mà bỗng dưng cô lại trở về, a ấy lập tức chẳng thèm ngó ngang j' tới tôi nữa, cô định phá hoại tình iu của tôi àk, ko dễ đâu, thế nên, tôi mún iu cầu cô cắt đứt mọi wan hệ với Gia Kiệt, kể cả wan hệ là bạn bè. Tôi sẽ cho cô bất cứ thứ j cô mún. Thế nào ?

Băng Băng trả lời ko do dự:

-Tùy vào a ta thui, chứ thật ra tôi đã ko kòn liên wan j' đến Gia Kiệt nữa. Hum nay tôi trở về Pháp chính là mún biến mất khỏi cuộc đời a ta rồi đấy. Còn về phần thưởng, đợi tôi suy nghĩ đã

-Ồh, tôi ko ngờ cô lại đồng ý nhanh thế. Vậy nhé, tôi đi đây, tạm biệt, đây là số phone của tôi, khi nào cô mún phần thưởng j' thì gọi nhé. Thịnh thoảng tôi mời cô đi uống nước. Pie

Lưu Hạ Thảo ngúng nguẩy bỏ đi, để lại Băng Băng 1 mình trong căn phòng lớn. Cô cứ lặng thinh như thế 1 lúc lâu, rồi bỗng dưng bật cười thật lớn, nhưng tiếng cười nhỏ dần, nhỏ dần, thay vào đó là những tiếng nấc, tiếng khóc. Cô gục đầu xuống bàn và khóc, tay nắm chặt phần ngực trái - chỗ trái tim đang nhói đau ko ngừng.....

Khi đó, Gia Kiệt ở VN đang ngồi vui vẻ bơi đi bơi lại trong cái hồ bơi của nhà hần. Ông quản gia tới và nói:

-Chuyến bay của cô ấy vừa đáp xuống, và.....

-Bình tĩnh, bình tĩnh, cứ chờ đợi và vui chơi thư giãn thêm vài ngày nữa nào. Tôi ko vội đâu, cứ để cô ấy suy nghĩ về những lời tôi viết đi. Rồi cô ấy sẽ nhận ra cô ấy iu tôi thế nào. (a wá đáng, BB đau đầu khổ mà kòn ở đó nghe rằng kười đc àk, gkết a lắm)

-Tôi mún nói là: cô Hạ Thảo cũng vừa bay sang đó 1 tiếng trước, sớm hơn Băng Băng 45. Và thuê 1 phòng khách sạn, ở mãi trong đó ko chịu ra

-Kái j'? - Hần trợn mắt, có Lưu Hạ Thảo nhúng tay vào thì dĩ nhiên mọi chuyện sẽ ko đơn giản, hần hiểu cô ta wá mà. Thế là hần vội vã lau mình, thay quần áo và ra lệnh:

-Chuẩn bị máy bay cho tôi.

2 tiếng sau, hần mở tung cửa nhà Lưu Hạ Thảo ra, thấy cô ta đang ngồi nhắm nháp rượu vang đỏ, vẻ mặt rất thoải mái. Hần tức giận hỏi:

-E sang đây làm j'

-Thế a làm j' ở đây

-A đang hỏi e

-E wa chơi thui

Hần nghi ngờ, hỏi típ:

-Ngày hum nay, e có làm chuyện j' xấu xa ko

-A nói thế có ý j'. Mà thui, bỏ wa đi, a ngồi xuống, uống ly rượu, ăn miếng bánh rồi chúng ta bàn chuyện đám cưới nhé. E vừa xem wa bộ thiết kế áo cưới này, có bộ này hợp với a lắm, a xem ko?

-Thôi đi, a chẳng mún cưới e

-A nói đùa àk. Vậy là sao

-Tức là chúng ta chia tay, hủy bỏ lễ cưới, a ko iu e

-A...a

-Pie نکأ. A đi đây

Hắn đi thẳng ra ngoài, mặc kệ Lưu Hạ Thảo đang tức điên lên

Hắn tìm tới ngôi nhà của cô, đứng tần ngần mãi ở cửa, ko pik có nên bấm chuông hay ko. Suy nghĩ mãi, hắn bấm chuông, hồi hộp chờ đợi. Cô bước ra, mắt đỏ hoe, nhìn thấy hắn, cô hơi giật mình, nhưng rồi cô lên tiếng, giọng lạnh băng:

-A tìm ai

Hắn hơi bất ngờ, trong lòng tự dưng lo sợ, có lẽ cô thế này là do Lưu Hạ Thảo làm rồi. Hắn tự trấn an mình lại và nói:

-E ra đây nói chuyện với a 1 chút đk ko

-Ko, có j' nói lun đi

-E làm sao thế

-A có nói ko, ko thì tôi vào nhà đây

-E khóa đợc đk bức thư a gửi cho e ko

-Kóa, thì sao

-E khóa đồng ý iu a ko

-Xin lỗi, tôi ko thể

-E cho a lí do đi

-Chỉ là ko thể, thế thôi. A về đi, tìm ng' khax để iu đi. Tôi vào nhà đây

-Nếu e ko đồng ý, a sẽ đứng ở đây mãi

-Tùy a

Cô vào nhà. Đi tắm, ăn uống, lướt web, tắm rửa. Thế mà nhìn ra vẫn thấy hắn đứng đó, ngược lên nhìn cô. Cô bối rối way đi. Lòng đau thắt, và tay cô lại nắm chặt lấy phần ngực bên trái. Ở ngoài cổng, từ nãy đến giờ, tay hắn cũng nắm chặt ở trái tim. Trời dần tối lại, và mưa bắt đầu rơi, hắn vẫn đứng đó, kiên trì nhìn lên khung cửa sổ phòng cô. Cô tức giận, đi xuống dưới, mở cổng ra và hét vào mặt hắn:

-Đồ ngốc, a mau đi đi, nếu a khóa pinh ckết thì tôi fải chịu trách nhiệm sao, mau về đi, cứ thế này thì a sẽ chết đó. Đây, cho a cái ô này đây

Bất ngờ, hắn ôm cô vào lòng, gục đầu vào vai cô và nói thật dịu dàng:

-Chỉ cần đợc chết khi đang ôm e thế này, a cũng cam lòng

Tự dưng nước mắt cô chảy ra, cô hét thật to:

-Đồ đáng ghét, a có biết vì a tôi đau khổ nhieu lắm rồi hay ko. A đi chết đi. Đồ ko có trái tim

Hắn cười, ôm cô chặt hơn:

-A pik, e cứ đánh a, **** a đi, nhưng a ko buông e ra đâu. Đúng, a ko khóa trái tim, vì nó đã bị e cướp mất rồi

-Dù a khóa trái tim, a kug~ ko iu ai đk. Vì a là ng' tàn nhẫn nhất thế giới. Tôi gkết a- cô vẫn nói trong tiếng nấc

-Thế thì.....E dạy a cách iu đi! Có đợc ko? A xin e đấy. Và khi a học xong, e cho a thực hành với e nhé.

Cô òa khóc, hắn cúi xuống, nhìn thật sâu vào mắt cô, và...hôn cô thật dịu dàng. Trái tim cô tan chảy thật sự, cô đáp trả lại hắn, ôm chặt lấy hắn, và....cô cảm thấy rất hạnh phúc

Đêm đó, có 2 con ng' iu nhau, có 2 đôi môi dính chặt lấy nhau, có 2 tâm hồn hòa quyện vào nhau. Và.....ở thành phố tình iu này, 1 câu chuyện tình đẹp đẽ đã đc kết thúc ở đây. Hay là.....đó mới chỉ là bắt đầu ???

Và câu chuyện kết thúc. Hàn Băng Băng và Vương Gia Kiệt làm đám cưới, Lưu Hạ Thảo và Lưu Nhật Nguyên chỉ có thể đứng nhìn. Và mí pạn có để ý ko. 2 ng' đó là a e đấy, có thấy là cùng họ Lưu ko? Tuy nhiên, mình sẽ làm tí ngoại truyện. Chờ nhé

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-hay-day-toi-cach-yeu-di-xin-em-do>